BERKELEY, CALIFORNIA

THE GIFT OF

Kolozsvar

ÉNEKESKÖNYV

—

ISTENT DICSŐITŐ

MAGASZTALÁSOK

ÉS

ESEDEZÉSEK

AZ UNITÁRIUSOK HASZNÁLATÁRA

Unitarian church in Transylvania

Property of
CBSK
Please return to
Graduate Theologi
Union Library

HATODIK KIADÁS

KOLOZSVÁRT.
NYOMATOTT GÁMÁN JÁNOS ÖRÖKÖSE KÖNYVNYOMDÁJÁBAN
1913

GRADUATE THEOLOGICAL UNION
LIBRARY
1962

1
2142
H8
E63
1913

ín 3
913

ISTENT DICSŐITŐ

MAGASZTALÁSOK
ÉS
ESEDEZÉSEK.

1 8 2 8 6

Zsolt. CL. v. 6.

Minden lélek dicsérje az Urat.

Jegyzés Ez az Énekeskönyv csak az 1837-ik évben kiadott és akkor jelentékenyen megújitott Énekeskönyvre való tekintettel van hatodik kiadásnak jelezve, mert az unitárius egyház megalapitása óta már tizenegyedik kiadás. Több énekdarab van még ebben az Énekeskönyvben is az 1570 táján szerkesztett Énekeskönyvből.

Reggeli imádság.

Szentséges Isten! gondviselő mennyei Atyám! ki nem egyéb, mint tiszta szeretet és kegyelem vagy. Látom, azt tanítja nekem Idvezitőm szent vallása, hogy „az Isten szeretet“ s azon boldogitó vallás nekem azt is parancsolja: „Szeressed az Istent teljes szivedből és minden erődből — szeressed felebarátodat, mint te magadat.“ — Ezen szent parancsolat szerint mily nagy örömet érzenék lelkemben ez egész napon is, ha a szeretet lelke vezérelne engem. Mily sok csekély sérelmet, haragot, boszuállást, megvetést, kevélységet, magabizottságot, fösvénységet és minden egyéb vétket kerültethet el velem az a fontos gondolat, hogy az „Isten szeretet, és én a szeretet Istenének szerető gyermeke lenni törekedjem.“ Mily sok hasznos feltételre, munkásságra, alázatosságra, mértékletességre, örömre, adakozásra, megbocsátásra, s annyi csekélyszerü sérelmek fel nem vételére serkenthet engem az a gondolat, „hogy szent lehessek, mint szent az én mennyei Atyám“, és mily hathatós ösztönt adhat szivembe az a kegyes feltétel, hogy a te szent fiadnak

Jézusnak szent példáját és ártatlan életét követhessem. Ezekért könyörgök tenéked, kegyelmes Atyám! a napnak legelső fényében is. Esedezem egyszersmind minden rokonimért, felebarátimért, hazámért és királyomért, szegényekért, szenvedőkért, árvákért, özvegyekért, jóakaróimért és ellenségeimért. Atyám! halld meg szerető gyermeked esedezését. Ámen.

Esteli imádság.

Örök Isten! egyetlen egy legtökéletesb Felség! ki változást soha nem szenvedsz természetedben, de te rajtad kivül minden teremtmény a napok változásai alá rekesztetett. Mi is, halandó emberek, egyéb változásink mellett, minden nap utolsó óráinkra sietünk. Szomoru gondolat volna az előttünk, ha ama szent remény nem táplálna minket, hogy majd életünk utolsó éjszakája után jő fel minékünk boldogabb élet hajnala, melyen felserkent minket az élet Ura az örök boldogság soha le nem menő nappalára. E vigasztaló gondolat erőt ad nekünk hamar lemenő napjaink terheinek hordozására. Oh mily sok nyugtalanságban áll nekünk csak egy estéjére szállott nap is. Valóban, csak annak lehet kielégitő öröme a nap lementén, akinek szive tiszta, lelkiismerete csendes, aki sok jót tett a szenvedő emberiséggel, és minden kötelességét, ha szintén

legkisebb volt is az, tehetsége szerint betöltötte, aki tisztelte az Istent és benne megnyugodott, aki szerette felebarátját és senkit akarva ellenségévé nem tett. Csendesen terjeszti ki az ilyenre nyugtató fátyolát a hives éjszaka, vele nyugszik a csendes lelkiismeret, az Ur vigyáz nyugalmára. Boldog jutalma a tiszta léleknek! Szent Atyám! édes Istenem! e kincset engedd nekem birni, s e nyugtató jutalommal áldj meg engem ez éjen is az én rokonaimmal, szerettimmel s minden hozzám tartozókkal együtt. Jézusom szent nevében esedezem, hallgass meg engem! Ámen.

Templomba menéskori imádság.

Szent Atyám! kegyelmes Istenem! hálát adok neked, hogy időt s módot engedtél szent házadban mostan megjelennem. Engedd éreznem és megfontolnom, mely szent és lelket vigasztaló hajlékba léptem be. Az egész természet ugyan a te végtelen dicsőséged hajléka és temploma, és az egeknek egei is téged be nem foghatnak; de mégis mily szent érzetre buzdit engem az a megható gondolat, hogy itt, e szent helyen, a világ zajától mintegy külön válva, azokkal együtt, kiket szeretek, kiket vérség, rokonság és vallás s polgári egyesség szent kötelei füznek hozzám, azokkal, mondom, együtt imádhatlak és tisztelhetlek. Szent Atyám!

kegyelmes Istenem! számlálj engem is azon tehozzád hív lelkek közé, kik téged szeretnek, imádnak s benned bíznak szívvel, lélekkel. Atyám! hallgasd meg esedezésemet. Ámen.

Más imádság templomba menéskor.

Beléptem, édes mennyei szent Atyám! imádásod szent hajlékába; szenteld meg lelkemnek minden gondolatát, szivemnek minden érzését, nyelvemnek téged magasztaló, hálaadó és esedező szavát, hogy imádásom Felségedhez méltó lehessen. Ámen.

Templomból kimenéskor.

Kegyelemnek szent Atyja! Im előtted nyitva áll szivem, lelkem, minden gondolatimmal és érzéseimmel együtt. Szenteld meg ezeket e mai nap további folyamatjában is. Szentelj meg mindenütt és mindenben, benn az én hajlékomban, künn az én hajlékomon kivül. Ámen.

ÉNEKEK

rendje és foglalatja.

Isteni dicséretek.

I. Invocatiók. Bemenetelkor és szent ige olvasás előtt.
II. Vasárnapi magasztalások és esedezések.
III. Hétköznapi magasztalások és esedezések. Reggel és este.
IV. Töredelmes (poenitentialis) esedezések.

Ünnepi isteni dicséretek.

I. Adventi vasárnapokon.
II. Karácsonyi magasztalások és esedezések.
III. Új-esztendei magasztalások és esedezések.
IV. Húsvét előtti heteken. Vasárnap.
V. Nagy-pénteken.
VI. Húsvéti magasztalások és esedezések.
VII. Áldozó-csütörtökön.
VIII. Pünkösti magasztalások és esedezések.
IX. Úrvacsorai magasztalások és esedezések.

Különös alkalmi isteni dicséretek.

I. Közönséges gyülési magasztalás és esedezés.
II. Templom-szenteléskor.
III. Pap-szenteléskor.
IV. Had- és inségkori esedezés.
V. Betegségben esedezés.
VI. Csapások idején.
VII. Hála áldásos esőért. Áldás bőv termésért. Tavaszi öröm.
VIII. Új házaspárok megáldása.
IX. Hazáért és királyért.
X. Hitben való állhatatosságért.
XI. Vallástétel a hitről. (Konfirmációkor.)
XII. Útazók éneke.
XIII. Őszi úrvacsora-osztás vasárnapjára.
XIV. A háromszázados ünnepélyekre készült hymnusok.
XV. Berekesztő magasztalások.

Jegyzés. Az énekek előtt ezen jegyek „ “ közé zárt sorok, azon énekek hasonló dallamára utasitnak. A mely énekek előtt ilyen sorok nincsenek, azoknak tulajdon dallamuk van.

ISTENI DICSÉRETEK.

I.

INVOCATIOK.

Bemenetelkor.

XLIII. Zsoltár 4. verse.

Isten szent házába bémegyek,
Az én Uram elejébe,
A ki öröme én szivemnek.
Vigaszságban néked éneklek,
És hálát adok szüntelen
Tenéked Úr Isten!

CVIII. Zsoltár 1. verse.

Úr Isten! kész az én szivem,
És azon van az én lelkem,
Hogy tenéked énekeljen,
Háladásban zengedezzen.
Lelkem minden gondolatja,
Szivem buzgó indulatja
Imád téged, oh végheteten,
Mint illik, lelki tiszteletben.

1. Uram! templomodba gyültünk,
Szined előtt megjelentünk,
Felséged imádására,
Segitségül hivására.

2. Buzgóságra sziveinket
Gerjeszd fel és tanits minket,
Szent igédben hogy épüljünk,
Igaz hitben idvezüljünk.

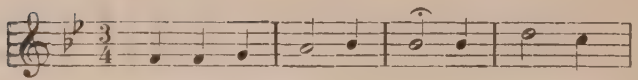

Te-remtő nagy Is-ten! Ki vagy a

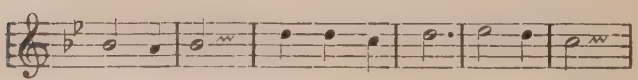

mennyekben, Magasztalunk té-ge-det

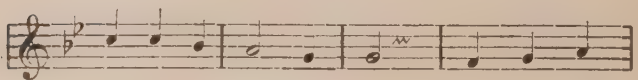

Zen-gő di-csé-ret-tel, For-ró tisz-

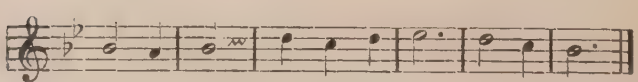

te-let-tel, Em-lit-jük szent ne-ve-det.

Szent ige olvasás előtt.

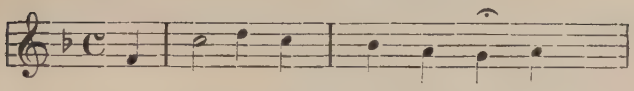

Vi - lá-gos-ság szent Aty-ja! Je-
Fel-sé-ged ma - gasz-tal - ja Szánk.

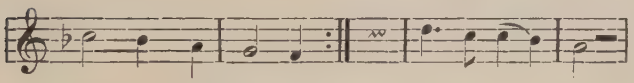

len-jél meg köztünk; Szi-ve - in - ket
szivünk és lelkünk;
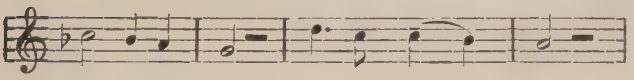
hát buzditsad, Szent lel - ked - del

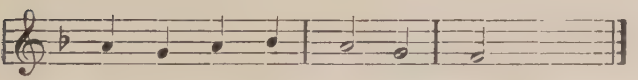

El-ménk vi - lá - go - sít - sad.

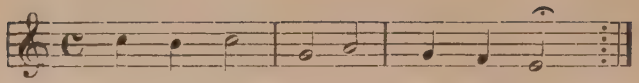

Le-gyen ked-ves az ál-do-zat,
Mellyel szi-vünk most ál-do-za,

E-lőt-ted oh Is-ten ség! Kit i-mád a

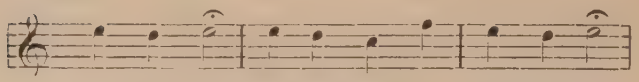

mindenség; Mi tő-lünk is ál-dott légy,
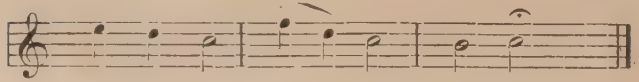
Min-ket ke-gyel-med-be végy.

„Legyen béke áldott Isten.“

Uram! tehozzád kiáltunk,
Légy mi velünk, szívből hívunk;
Hallgassad meg könyörgésünk,
Szenteld meg egybegyülésünk,
Hogy épüljünk szent ígédben,
Most és mindörökké. Amen.

II.

VASÁRNAPI MAGASZTALÁSOK
ÉS
ESEDEZÉSEK.

Hálaadás Isten igéjeért.

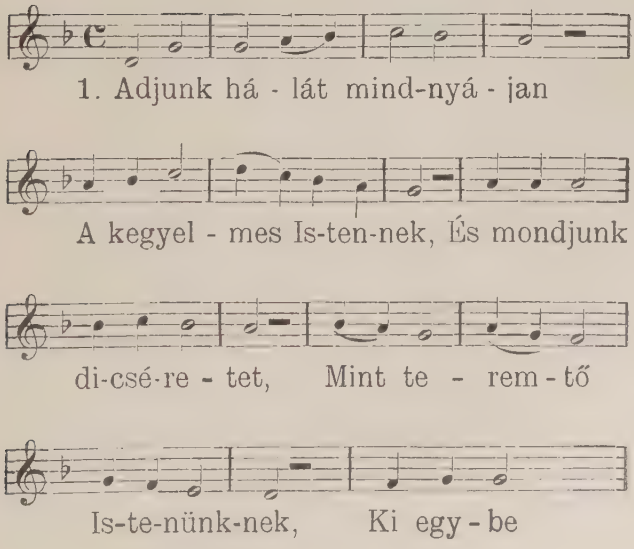

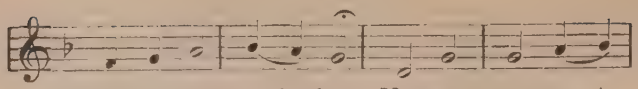

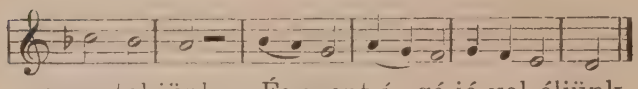

2. Édes Atyánk, Istenünk!
Te vagy Úr mindeneken,
Ki megjelentéd magad
Szent ígédben itt e földön,
És annak hirdetőjében,
A te áldott fiadban,
Mi kegyes Idvezitőnkben.

3. Légy kegyelmes minékünk,
Birj és segélj bennünket,
Gerjeszd fel mi szivünket,
Szenteld meg buzgó lelkünket,
Hogy rólad vallást tehessünk,
Szentül elmélkedhessünk,
S téged méltán tisztelhessünk.

4. Világositsd elménket
Vigasztaló lelkeddel,
Tápláljad hív lelkünket
Életadó beszédeddel;
Erősits meg, áldott Isten,
Szent ígéd értelmében,
Minden tévelygések ellen!

5. Igazgassad elméjét
És minden tanitását,
Vezéreld szivét s nyelvét
A mi lelkipásztorinknak;
És oktassad elméjeket
A te szent beszédedet
Figyelmesen hallgatóknak.

6. Tarts meg minden időben
Minket az igaz hitben,
És igaz értelmében
A szent evangeliumnak,
Legyen foganatos köztünk
Hasznos, kegyes beszéded,
És minden jóra intésed.

7. Hogy sok népek te hozzád
Megtérjenek bűnökből,
És téged szolgáljanak
Tiszta szívből és lélekből,
Mint teremtőt imádjanak,
Mint atyát tiszteljenek,
S szent törvényedben éljenek.

Isten tökéletessége.

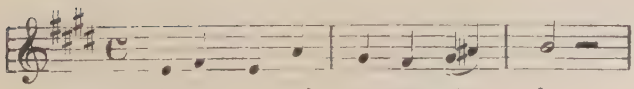

1. Vidám szívvel, víg zengés - sel

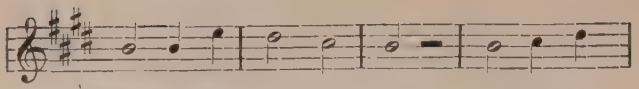

Tisz tel-jük u - run-kat, A ma-gá-

tól é-lő Is-tent, Kegyelmes a-tyán-kat,
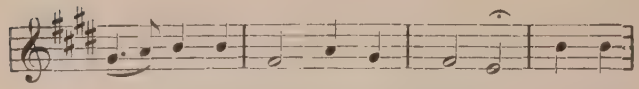
Ki e-gye-dül mennyet, földet, Minden
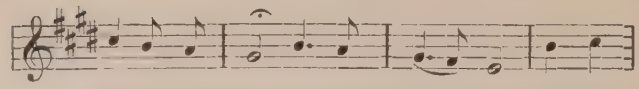
ál-la -to - kat Formált, szerzett, táplál,
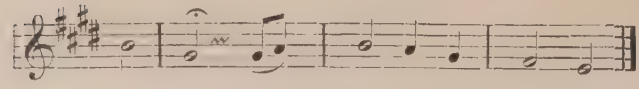
él - tet, S szép rendszerben tart-hat.

2. Lenni téged hiszünk, Atyánk!
Áldott Istenségnek,
Nincsen mássa, azt is tudjuk,
Sehol egységednek,
Egyedül vagy feje, s vége
Mindenben mindennek,
Halhatatlan, s nagy ereje
Van szent felségednek.

3. A te örök egységednek
Nincs testi formája,
Mert nem vagy test, távol tőled
Annak gyarlósága,
Semmiben nincs szentségednek
Testhez hasonlása,
Nem járulhat felségedhez
Test halandósága.

4. Te, hatalmas erőd által
Áldott Krisztusunkat
A halálból feltámasztád,
Szelid Megváltónkat,
És ő neki mennyen, földön
Adtál oly hatalmat,
Hogy az őtet követőknek
Halál már nem árthat.

5. Ezért valljuk, hogy csak téged
Illet a királyság,
Végnélküli hatalmasság,
Mérhetetlen nagyság,
Angyaloktól s emberektől
Dicsőség, imádság,
Egyetlen egy imádandó
Felséges uraság.

6. Dicső lelkek, égi karok,
Áldjátok az Istent,
Mondjátok ezt, mert érdemli,
Neki, hogy „szent, szent, szent!“

Buzgó szivek itt e földön
Mondjatok mind ámen.
Áldott legyen dicső neve,
Menny, föld mondjon ámen.

Dicsőités.

1. Dicsőséges Úr Isten!
Mindenható Felség!
Kit imád szent örömben
S hirdet a mindenség.
Angyalok meghajolnak
Előtted s tisztelnek,
Menny, föld, tenger hódolnak
Néked, s megszentelnek.

2. A napok ezerei
Kiáltják: „szent, szent, szent!"
Szent az Úr, a mennyei
Felség alatt és fennt.
Fenn az egek boltjain,
Alatt föld határin;
A csillagok sorain,
A harmat sugárin.

3. A nappal világában,
Az éj gyász-leplében;
A hajnal pirultában,
Az estnek csendében;
A tengerek síkságán,
Hol vízözön gerjed,
A setétség országán,
Hol hallgatás terjed.

4. Téged a lények áldnak,
Kik általad élnek,
Okos lelkek imádnak,
S csak benned remélnek.
Az élők közt szerelmed
Ragyog s imádtatik,
A holtak közt kegyelmed
Őrt állni mondatik.

5. Imád lelkünk Úr Isten!
Hála érzetében,
Részt veszünk e nagy minden
Összes zengésében.
A menyország fényébe'
Halld meg teremtményid,
S hogy szivünk rejtekébe
Szállj, kérünk gyermekid.

Isten véghetetlen teremtő.

„Világosság szent atyja."

1. Téged illet, Úr Isten,
Végetlen dicséret,
E nagy s ékes mindenben
Legszentebb tisztelet.
Leborulunk, elgondolván
Dicsőséged s felségednek hódolván.

2. Mindent bölcsen teremtél
Mennyen, földön, Isten!
Minden, a mi érez, él,
Általad él s áll fenn.

Érzéketlen valóságok
Égi testek, és ezernyi világok.

3. Teremtésed nagysága
S csodálandó rendje,
Teremtményid soksága
S kezed minden műve
Felségesebb, mintsem lelkünk
Felérhesse, s megfoghassa értelmünk.

4. Elmerül elménk, Isten!
Ama gondolatban!
Te vagy a véghetetlen
Felség e világban,
Kinél nagyobb' s felségesbet
Nem gondolhat elménk dicsőségesbet

5. Im földig leborulunk
Előtted egy Isten,
Kiben véget gondolnunk
S határt lehetetlen.
Fogadd hálás imádásunk',
S imádásban ne tudd fel gyarlóságunk'.

6. Isten! halld meg szivünknek
Hálás dobogását,
Fogadd el hív lelkünknek
Buzgó áldozatját,
Melyet a nagy teremtéssel
Együtt emel hozzád öröm-érzéssel.

Öröm Isten tiszteletében.

1. Örvendezünk örömünkben,
Felséges Isten!
Hogy magasztalhatunk
Téged lélekben,
A te templomodban,
Egyetlen örök Isten!

2. Csak ez nekünk vigasságunk,
Felséges Isten!
Hogy lakozik neved
Szentségben itten,
Dicsértessél tőlünk,
Egyetlen örök Isten!

3. Tartsd meg áldott békességben,
Felséges Isten!
E kicsiny sereget,
Az igaz hitben,
Szent tiszteletben,
Egyetlen örök Isten!

4. Hirdettessed szent igédet,
Felséges Isten!
Tarts meg szeretetben
És egyességben,
Áldd meg életünket,
Egyetlen örök Isten!

5. Zengedeznek mi ajakink,
Felséges Isten!
Örvendetes szókban,
Dicséretekben,

Ékes énekekben,
Egyetlen örök Isten!

6. Áldott vagy mennyen és földön,
Felséges Isten!
Dicsőséged fénylik
Bölcs műveidben;
Szent vagy, örökké szent,
Egyetlen örök Isten!

Isten hatalma.

„Dicsér téged teljes szivem."

1. E szent napon örvendezzünk,
Hálát zengjünk az Úr Istennek,
Magasztaljuk tiszta szívből,
Buzgó hitből. Áldás nevének!
Leborulva dicsőitsük
A nagy Istent, hálaadásunkban.
Lelkesitő beszédekben,
S énekekben szent örömünk van.

2. Mert nagy az Úr és hatalmas,
Diadalmas mindenek felett.
Teljesíti a mit akart,
Mert mindent tart, a mit teremtett:
E föld roppant kereksége
S teljessége hatalmában áll.
Övéi a fénylő egek,
Napok s földek. Ő mindent táplál.

3. Azért e hatalmas urat
Buzgó szívvel imádjuk mindég,
Ki mindent alkotott bölcsen
Alatt és fenn, mint fő bölcseség.
Pásztorunk ő és királyunk,
Feltalálunk benne minden jót,
Egy Istennek őtet valljuk,
Magasztaljuk mint legfőbb valót.

4. Hit, remény és hív szeretet,
Szent tisztelet buzditsa lelkünk
Istenünkhez, ki művében
Véghetetlen s jó Atyánk nekünk.
Őrizzük meg minden bűntől
S vétkes tettől rövid életünket,
Bizzuk áldott kegyelmére
S tetszésére testünk s lelkünket

Isten gondviselése.

Reggeli hálaérzet.

„Oh seregeknek Istene!“

1. Oh egyetlen egy Istenség!
Kitől függ a nagy mindenség,
Dicső vagy örök hatalmadban;
Az angyalok és emberek,
A menny, a föld és a tengerek
Vannak s állnak szent oltalmadban.
Te benned vagyunk és élünk,
Atyánk! szivünkből tisztelünk.

2. Te benned volt nyugovásunk,
Általad megujulásunk,
Mert fedezett kegyelmességed;
És most éjjeli álmunkból
Csendes testi nyugalmunkból
Ujjá szüle gondviselésed,
S e szent nap tündöklő fénye
Uj élet s áldás reménye.

3. Azért szent neved tiszteljük,
Lelkünket neked szenteljük,
Fogadd el Atyánk imádásunk'.
Téged szolgál minden lélek,
Kik általad, benned élnek.
Boldogitsd földi utazásunk',
Mig hozzád, áldott királyunk!
Édes hazánkba juthatunk.

4. Szent ígéd teljesítése,
Hivatalunk betöltése,
Legyen lelkünk legfőbb öröme.
E szent nap is békességben,
Lelki s testi csendességben
Szenteltessék épülésünkre.
Igéd vezéreljen minket,
S igazgassa lépésinket.

Isten minden teremtményektől dicsőítendő.

„Dicsőséges Isten.“

1. Dicsőült helyeken,
Mennyei paradicsomban,
Kik vigadtok ott fenn
Véghetetlen boldogságban,
Vagytok megújult állapotban.
Az Úr nagy nevét énekszóban
Magasztaljátok vigasságban.

2. Áldjátok az Urat,
Kik csak ő néki szolgáltok,
Lelki tisztaságban
Tündöklő szép kar-angyalok.
Ti is nap, és hold és csillagok,
Melyek fénylő világgal birtok,
Hálával őt magasztaljátok.

3. Egek sok részei,
Világok nagy teljessége,
Természet művei,
Teremtmények különbsége,
Melyeket Isten bölcsesége
Ily ékes renddel elintéze
Áldassék tőletek felsége.

4. Császárok, királyok
És földi nagy hatalmasok,
Nemzetek és országok,
Alattvalók, hű polgárok;

Atyák, anyák, lelki pásztorok,
Kik Isten törvényét szóljátok,
A Teremtőt ti mind áldjátok.

5. Ti is, szép tavaszi
Virághoz hasonló ifjak,
Szülők örömei,
S reményi gondos atyáknak,
Tiszta életü hajadonok,
Bölcs értelmü és tisztes aggok
Az Úr nagy nevét imádjátok.

6. Dicséret, dicsőség,
Tisztesség és hálaadás
A szentek urának,
Legyen örök magasztalás,
Kiben nincsen soha változás,
Vagy igéretében csalódás,
Tőle fejünkre szálljon áldás.

Isten jósága és bölcsesége.

1. Dicsérjétek az Urat,
Mert ő ad minden jókat,
Örök irgalmat mutat
És kegyelmébe juttat.
Áldott az Isten!

2. A mindenek Istenét,
Ki a föld minden népét
Birja mint örökségét,
Dicsérjétek szent nevét
Áldott az Isten!

3. A minden urak urát,
A ki ajánlja magát,
Hogy adja szent országát,
Dicsérjétek jóvoltát.
Áldott az Isten!

4. Hozzá hasonló nincsen;
A magas mennyet bölcsen
Ő alkotta, hogy hintsen
Minden jót onnan bőven.
Áldott az Isten!

5. Két égő szövétneket,
Napot s holdat teremtett,
Hogy látnánk mindeneket,
Melyeket elrendezett.
Áldott az Isten!

6. A nap fényét nappalra
Teremtette munkára,
A holdat éjszakára
Adta nyugodalomra.
Áldott az Isten!

7. Ő szolgáltat eledelt
Mindennek és lakóhelyt.
Jóvoltáról adott jelt
Nekünk, midőn megszentelt.
Áldott az Isten!

8. Sokszori inséginkből,
Veszélytől, ellenségtől,
S minden szükségeinkből
Megmentett jó kedvéből.
Áldott az Isten!

9. A mennybeli nagy Istent,
Az urat, aki mindent
Életünkre teremtett,
Imádjátok, mert ő szent.
Áldott az Isten!

Isten a fő valóság.

1. Mindenható fő valóság!
Ki vagy fénylő világossság,
Mennyen, földön egy uraság.

2. Téged vallunk és dicsérünk,
Te vagy kegyelmes Istenünk,
Világosságunk, reményünk.

3. Nincsen nekünk több Istenünk,
Hozzád hajol szivünk, lelkünk,
Mert szent Atyánknak ismerünk.

4. Uralkodó irgalmasság,
Te vagy élő hatalmasság,
Szeretet és legfőbb jóság.

5. Tartsd meg köztünk a szent hitet,
Szenteljed meg életünket,
Adj hazánkban békességet.

6. Tartsd meg köztünk a bölcseket,
Szent házadban a hiveket,
Ifjakat s tisztes véneket.

7. Virágozzék szent vallásunk,
Lelki s testi szabadságunk.
Legyen igaz tudományunk.

8. Vezéreljed lelkeinket,
Birjad jóra szíveinket,
Jövel tartsd meg életünket.

9. Dicsértessék Istenséged,
Adassék meg dicsőséged,
Magasztaljon minden téged,

Esedezés Isten szent igéje foganatjáért.

„Dicsőült helyeken.“

1. Mindenható Isten,
Teremtményid édes atyja!
Szent házad szerelme
Szíveinket ím meghatja.
Rólad zeng énekünk szózatja;
Boldog, ki beszéded hallgatja,
És szent igédet tanulhatja.

2. Szenteld meg, úr Isten!
Buzgó igyekezetünket,
Hogy hozzád illendően
Tehessük tiszteletünket.
Töltsd bé szent lelkeddel szívünket,
Szenteld meg gyülekezetünket,
Áldd meg ünnep-szentelésünket.

3. Adjad, hogy szent neved
Buzgó szívvel dicsérhessük,
Tökéletességed
Inkább-inkább ismerhessük.

Szent akaratodat tehessük,
Magunkat szentül viselhessük,
Hitünk végczélját elérhessük.

5. Tedd élővé köztünk
Szent beszéded hirdetését,
Hogy lelki örömmel
Vehessük annak intését:
Láttasd igéd gyümölcsözését,
A szent életnek terjedését,
Halld meg néped esedezését!

4. Halld meg Atyánk, mikor
Életet és egészséget
Kérünk, s ezek mellé
Lelki s testi békességet.
Adj földünkön termékenységet,
Ne bocsáss reánk ellenséget,
Végy le rólunk minden inséget!

III.

HÉTKÖZNAPI MAGASZTALÁSOK
ÉS
ESEDEZÉSEK.

REGGEL ÉS ESTVE.

Reggeli hálaadás és könyörgés.

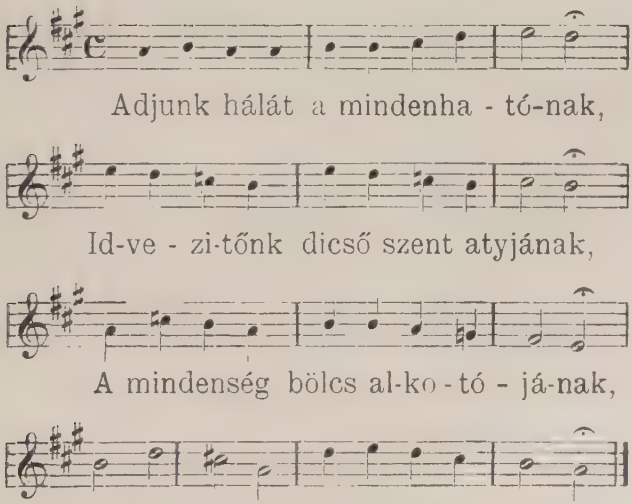
Adjunk hálát a mindenha - tó-nak,
Id-ve - zi-tőnk dicső szent atyjának,
A mindenség bölcs al-ko - tó - já-nak,
Te-remt-mé-nyek boldo-gi-tó - já-nak.

2. Hála legyen tenéked úr Isten!
Hogy ez éjjel minket védelmedben
Megtartottál áldott békességben,
Megőriztél minden gonosz ellen.

3. Atyánk! buzgó szívvel esedezünk,
Légy e mai napon is mivelünk,
Segedelmed ne vond meg mitőlünk,
Vigyázz reánk, mint legfőbb védelmünk.

4. Oltalmazz meg bűntől és gonosztól,
Elméinket vétkes gondolattól,
Sziveinket tiltott indulattól,
Nyelveinket ártalmas szózattól.

5. Adj mennyekből segitséget nékünk,
Bölcseséged legyen fő vezérünk,
Hogy életünk és cselekedetünk
Kedves légyen előtted Istenünk.

6. Adjad örök kegyelmes Istenünk!
Hogy szent lelked legyen mindig velünk,
Az igaz hit nevekedjék bennünk,
És gyümölcsöt termő legyen köztünk.

7. Légyen neked dicsőség úr Isten!
Ki lakozol mennyben fényességben,
Tart meg minket az élő szent hitben,
Szent fiadnak, Jézusnak nevében.

Dicsőítés.

„Szeret, imád, magasztal.“

1. Szent színed előtt állunk
Mindenható Felség!
Műveidben csudálunk,
Téged fő bölcseség!
E világ lármáitól
Imé külön válva,
Szivünk neked meghajol,
Szentséged imádva.

2. Az egeket behintéd
Fénylő csillagokkal,
Szépen felékesitéd
Sok ezer napokkal.
Kimérted mindezeknek
Köröket s útjokat,
Rendelted: mig léteznek,
Tartsák pályájokat.

3 Mint hív társak megőrzik
Rendjeket, útjokat.
Pályájokat bevégzik,
S osztják világokat.
A csillagok lakói
Tégedet tisztelnek,
Napok, holdak valói
Imádnak, hirdetnek.

4. Mily számtalan nép mondja:
Nagy a mindenható!

Mily temérdek nyelv szólja:
Dicső az alkotó!
Ki végetlen áldásit
Mindenfelé szórja,
S a mindenség lakóit
Hálára unszolja.

5. Minket is e nagy világ
Szép rendjébe fűzvén,
Koronául alkotál,
Isten! e föld színén.
Porból vetted testünket,
Ez porrá leendő;
Mennyből adtad lelkünket,
Ez mennybe térendő.

6. Emberek, imádjátok
Az áldott teremtőt,
Kegyelmét hálájátok
Tisztelvén szívből őt.
A földtől majd megválva
Lelkünk, a mennyégben
Tisztábban imádandja,
Szentebb dicsőségben.

Természet rendszere Istenhez int felemelkedni.

„Világosság szent atyja."

1. Felségesek műveid,
Isten! e mindenben,

Szépek intézeteid
Ez ékes rendszerben;
Bámulandó összhang, szépség,
Mellyel teljes az egész nagy mindenség.

2. Most a reggel hinti el
A nap fény-tengerét
Mennyen, földön özönnel,
S látjuk sok ezerét
Élő s érző teremtménynek,
Hálát adni a dicső teremtőnek.

3. Majd az est borit fátyolt
S nyugalmat mindenre,
Ekkor a csillagos bolt
Felettünk feltünve,
Szétárasztja ínénysúgárit,
Beragyogva a mennyország határit.

4. Szent elmélkedésre von
Minket az érezet,
Hogy oly sok világokon
Isten tart őrkezet;
Egy pillanat Isten nélkül:
S összeomlik minden és megsemmisül.

5. Vigasztaló képzet ez
Gyarló teremtménynek,
Hogy mindent Isten rendez,
Ő atyja mindennek,
Kitől élet sugározik,
Kitől öröm s boldog létel származik.

6. Ha keresztek terhelnek,
E gondolat vídit,
Ha fájdalmak emésztnek,
Ez érzet megújit;
A szép rend elgondolása,
Hánykolódó szivünknek megnyugvása.

7. Ebből ered legszentebb
Örömünk keblünkben,
Ebből serken legbölcsebb
Eszmélet lelkünkben
Hitünk kettős erőt veszen,
Tudván: Isten velünk van s velünk lesz

BIZODALOM ISTENBEN.

Reggeli hála.

1. Di-csér-lek té-ge-det Én é-des

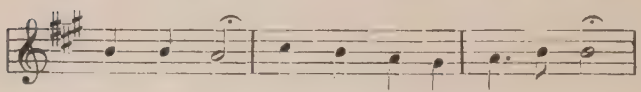

Is-te-nem! Nagy kegyelmessé-ge-dért,

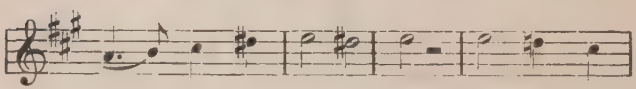

S áldott szent fi-ad-ban Én hozzám

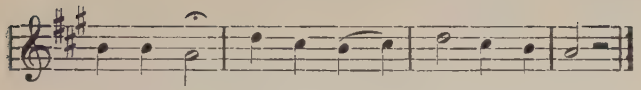

mutatott Bőv ir - gal-mas-sá-go-dért.

2. Oh mely édességes,
És mily örvendetes
Uram! a te szent lelked;
Szentelj meg engemet.
És vigasztaljon meg
Életadó kegyelmed.

3. Csak tebenned, Uram,
Mindörökké biztam,
Soha meg nem csalódtam;
Most is én Istenem!
Mint erős kőszálhoz
Tehozzád támaszkodtam.

4. Imhol e mai nap'
Gyarló életemet
Szent kezedbe ajánlom,
Mint édes atyámtól,
Minden védelmemet
Egyedül tőled várom.

5. Légy meghallgatója
Én könyörgésemnek
Édes atyám, Istenem!
Vigasztalj meg engem
A te szent lelkeddel,
Hogy örülhessen szivem.

6. Nézzenek én reám
A te szent szemeid,

És ne hagyj el engemet
Minden bú s veszélytől
Hatalmas kezeid
Óván, áldd meg éltemet.

7. A te jóvoltodért,
Mellyel éltem véded,
S nagy kegyelmességedért
Magasztallak s buzgó
Hálát adok néked,
Istenem! mindenekért.

Reggeli hálaadás és könyörgés.

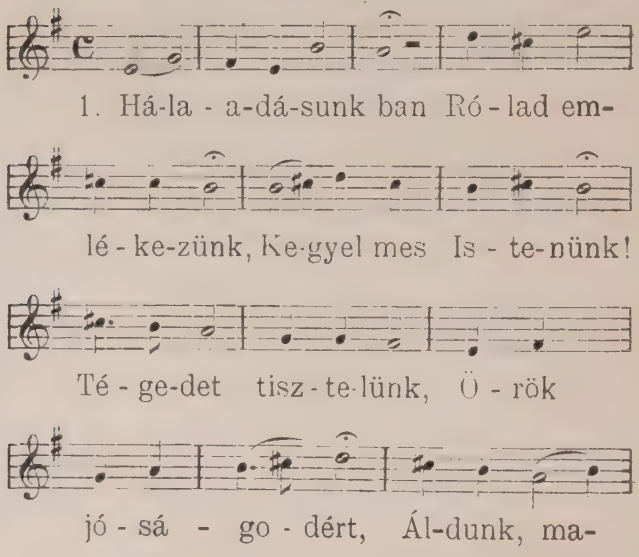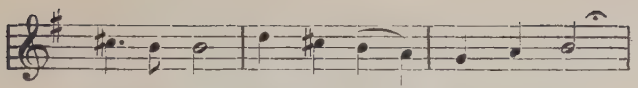

gasztalunk, Hisszük, hogy ez nékünk
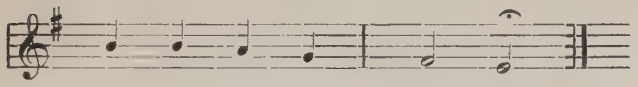
Leg-szebb hi - va - ta - lunk.

2. Jelenj meg közöttünk,
Értsd meg kérésünket,
Mi édes Istenünk!
Ne nézd bűneinket,
Tiszta szívből kérünk
Téged teremtőnket,
Vedd hozzád kegyesen
Esedezésünket.

3. Gerjeszd fel ígédnek
Szerelmét lelkünkben,
Annak óhajtását
Buzdítsad szivünkben,
Adj igaz értelmet
S tudományt elménkben,
Hogy téged ismerjünk
S féljünk igaz hitben.

4. Tanulásra erőt
Csak tetőled kérünk,
Melyre mi most gyültünk
S mindnyájan készültünk,

Hogy szent Istenséged
Dicsértessék tőlünk.
Ezeket engedd, szent
Fiad által kérünk!

5. Aki szent országod
Először keresi,
Szent törvényeidet
Mindenben követi:
Testi, vagy lelki jót
Fog tőled kívánni,
Semmiben nem leszen
Rövidsége neki.

6. Atyánk! adj szorgalmat
Elkezdett dolgunkban.
Végig megmaradást
Mi hivatalunkban,
Készséget, hívséget
Felvállalt tisztünkben,
Egymás szeretetét
Tartsd meg sziveinkben.

7. Ezeket engedjed
Nekünk kegyes atyánk,
Ki kegyesen táplálsz,
S gondot viselsz reánk.
Jézusunk nevében
Kérjük felségedet,
Hallgasd meg tehozzád
Esdeklő népedet.

Remény Istenben.

„Vidám szívvel, víg zengéssel.“

1. Csak tebenned, örök Isten!
Van fő bizodalmunk,
Mert sem égben, sem e földön
Nincs másban oltalmunk;
Azért halld meg kérésünket,
Mert néked könyörgünk,
És tekints le magas mennyből,
Egyetlen reményünk.

2. Légy vezérünk, kegyes Isten!
Légy őrző pásztorunk,
Légy kővárunk és paizsunk,
Örömünk s oltalmunk;
Boldog sorsunk állásában
Tanits bölcseségre,
Mostoha sors csapásában
Engedelmességre.

3. Oltalmazz édes hazánkban
Minket ellenségtől.
Állj mi mellénk, mert igérted,
S őrizz meg inségtől,
Szükségben és betegségben
Kicsiny-hitüségtől,
Drágaságban és éhségben
Kétségbe-eséstől.

4. Vezérelj földi pályánkon
Jézusnak általa,

Ki az igaz tudományért
Érettünk meghala.
Példája ragadjon minket,
A jóra serkentsen,
Hogy találjunk üdvösséget
Boldogságos mennyben.

Dicséret.

1. Drága dolog az úr Istent dicsérni,
Színe előtt kegyesen énekelni;
Ékes dolog szent nevét magasztalni,
Szent házában hirdetni és áldani.

2 Ő gyógyit meg szomorú szenvedőket,
Vigasztal bánattól epedt lelkeket.
Ő enyhit meg és töröl el könnyeket,
Testi s lelki fájdalmat és terheket.

3. Felséges úr a mi mennyei urunk,
Győzhetetlen gondviselő királyunk,
Felségében kit csudálunk s imádunk,
Értelmében mert véget nem találunk.

4. Énekeljünk neki hálaadással,
Hirdessük nagy nevét magasztalással,
Szóljon szivünk hív érzése urunkkal,
Dicsőitse nyelvünk őt imádással.

5. Országunkat áldja szép békességgel,
Gazdagítja mezeinket bővséggel,
Nem látogat minket terhes szükséggel,
Táplál minket mindennapi kenyérrel.

6. Szent s hatalmas az ő parancsolatja,
Boldogitó minden szent akaratja,
Életünkre alászáll bőv áldása,
Mennyen, földön megáll az úr tanácsa.

7. Imádd azért Jeruzsálem uradat,
Magasztald kereszténység megtartódat.
Áldjad Sion mennyei királyodat,
Hivők serge dicsőitsd szent atyádat.

Reggeli hálaadás.

„Mint a szép hüvös patakra.“

1. Áldott Isten életemnek
Adója s megtartója,
Lelki, testi jólétemnek
Kegyes oltalmazója!
A napnak feljövése
Jelt ad dicsérésére
Véghetetlen jóságodnak,
Melyet menny és föld imádnak.

2. Oltalmad szárnyai alatt
Csendes volt nyugodalmam,
S míg én aludtam, őrt állott
A mennyei oltalom;
S hogy álmom halálommá
És ágyam koporsómmá
Nem vált, ezt neked hálálom,
Isten! kit nem fedez álom.

2. Gondviselésedre bízom
Ma is gyarló életem,
Őrizz engemet gonosztól
Oh mennyei kegyelem!
Adj énnekem értelmet,
A jóra segedelmet,
Hogy a nap midőn lemegyen,
Hálám ismét hozzád legyen.

4. Téged szeretni boldogság,
S amit kívánsz megtenni:
Annyi, mint itt a földön már
A menyországban lenni;
Vezérelj hát engemet,
Útamat s lépésemet
Igazgassad boldog végre,
S tégy méltóvá kegyelmedre.

Reggeli hálaérzet.

„Oh seregeknek Istene.“

1. Az éjjelnek sötétsége
Elenyészvén, fényessége
Tündöklik már az áldott napnak.
A sötét órák elmultak,
Árny és homály elvonultak,
És helyet adtak egy új napnak,
Minden teremtmény víg kedvvel
Hálát ad e kedves reggel.

2. Fáradt testünk megújulva,
Bágyadt elménk felvidulva,
Mi is áldott világosságát
Érezvén a nap fényének,
Ereink gyorsabban vernek,
S tapasztalván Isten jóságát,
Álmunkból, hogy felserkentünk,
E szent helyen megjelentünk.

3. Atyánk tehozzád járulunk,
És előtted leborulunk,
Gazdag kegyelmű, dicső Felség!
Itt hálaadással eltelünk,
Itt szájjal, szívvel tisztelünk
Téged legfőbb tökéletesség,
És hogy nem serkentél búra,
Imádunk életünk ura!

4. Hogy megtartottad életünk
És vigyáztál körülöttünk,
Széllyel oszlatván veszedelmünk,
Mára is felvirrasztottál,
És napunkhoz napot adtál;
Innen nagy s erős hiedelmünk,
Hogy mivelünk ma is jól téssz,
És kegyelmeddel köztünk léssz.

5. Ilyen édes reménységgel
Fogunk újabb serénységgel
E mai napi munkáinkhoz.
Oh hát atyánk és Istenünk!

Gondviselőnk és mindenünk!
Esdeklünk, munkánkra áldást hozz;
Nincsen másban bizodalmunk,
Uram! légy ma is oltalmunk.

ISTEN JÓTÉTEMÉNYEI.

Reggeli hála.

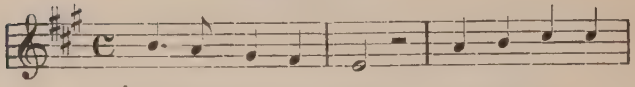

1. Áld-jad én lel-kem, Mindenkor az
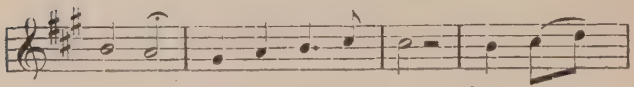
U-rat, Minden ér-zel-mem Áld-jad

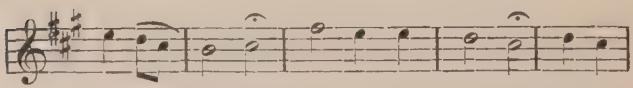

ő szent nevét, El ne fe-lejt-sed Sok jó

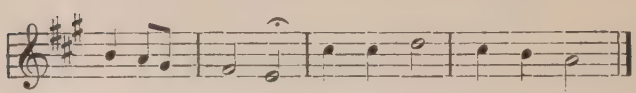

té-te-ményét, melyekkel megáldott.

2. Mert megbocsátja
Erőtlenségidet,
És meggyógyitja
Minden sérelmidet,

Megszabaditja
Gyarló életedet
Inségtől s veszélytől.

3 Ő megkoronáz
Gazdag áldásával,
És körülvészen
Erős oltalmával,
Ékesit napok
Szép sokaságával,
Lelki s testi jókkal.

4. Reggel újítja
S áldja életedet,
Kiszolgáltatja
Naponként erődet,
Hogy dicsőithesd
Kegyelméért őtet,
Teljes életedben.

5. Serkentsd fel azért
Minden gondolatod.
Dicséretére
Szenteld ez új napot.
Áldjad elméddel
S sziveddel az urat,
S imádjad felségét.

Reggeli fohászkodás.

1. Im az áldott nap fel - jö - vén,

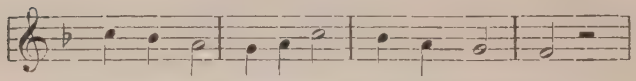

Könyörgünk tenéked Is-te-nünk-nek,

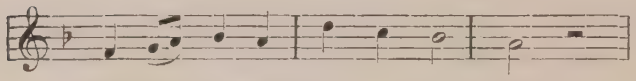

Hogy ez e-gész ma - i na - pon

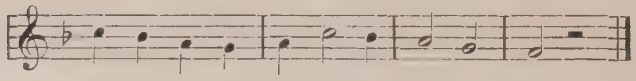

Minden büntől minket ol - talmazz meg.

2. Nyelveinket tartóztassad,
Bűnre azok hogy ne mozduljanak.
Szemeinket igazgassad,
Gonoszságot hogy ők ne lássanak.

3. Sziveink tiszták legyenek,
Semmiféle bűnt bé ne vegyenek.
Minket áldásod bővítsen,
Ételünk, italunk megenyhítsen.

4. Hogy mikor a nap elnyugszik,
És az éjszaka elközelitend,
Midőn munkától búcsuzik
Minden állat s nyugalomra térend:

5. Akkor tenéked atyánknak
Minden teremtménnyel egyetemben
Hálát adván, az álomnak
Csendesen nyughassunk kebelében.

Estvéli esedezés nyugalomért.

„Oh seregeknek Istene.“

1. Áldott Isten! napjainknak
Bölcs adója s javainknak,
Ki e mai napot is adtad,
Meghallgatván kérésünket,
Fenntartottad életünket,
S szent oltalmadba bétogadtad.
Juttattál ismét estvére,
Mai napunknak végére.

2. Oh! lelkünk mily boldog volna.
Ha ez a nap nem vádolna,
Hogy céltalan elvesztegettük,
Mily öröm! ha estvére ért
Elhaladó napunk dicsért,
Hogy kötelességünket tettük;
Mert igy leszünk békességben
Az éjjeli csendességben.

3. Úr Isten! hallgass meg minket,
Töröld el sok bűneinket
Te mérhetetlen kegyelmeddel:
Hogy büntetés ne kövessen,
Mely a sötétségre vessen
Minket félemlitő kétséggel;
Hanem irgalmad felvegyen,
S kegyelmed velünk jót tegyen

4. Parancsolj az éjszakának,
Hogy testünk nyugodalmának
Ne legyen bántása, sérelme;
Sőt legyen a nyugovásra,
A viszonti újulásra
A fáradtaknak reménysége:
Hogy újulva reggelt érjünk
S hálával téged tiszteljünk.

5. Neked ajánljuk magunkat,
Tőled várjuk oltalmunkat;
Szent szemeid ránk vigyázzanak,
Hogy kivánatos álommal,
Az éjjeli nyugalommal
Testünk s lelkünk megújuljanak:
És örömmel felviradjunk
S neked Isten! hálát adjunk.

Dicsőités a mindenség bölcs kormányzásáért.

„*Világosság szent atyja!*“

1. Csudálandó nagy Isten!
Ki oly dicső, mint Te,

Szivemet felemelem
Hozzád hála-telve,
Kihez buzgó hál'adását
Emeli fel menny, föld fohászkodását.

2. E világ nagy kormányát
Tartod szent kezedben,
Mint alkotó országolsz
Királyi székedben;
Tudsz, látsz, értessz jövendőket,
Mennyen, földön, alatt és fenn levőket.

3. Az egész s számtalan rész
Csak te általad van;
Nagy vagy a csillagokban,
Nagy a kis plántákban;
A mi van, él, gondolkozik,
Abban erőd s kegyelmed nyilatkozik.

4. A zöld mezők fűvei
S ékes virágai,
A nemes élőfáknak
Gyümölcsös ágai,
A források eredeti
Tőled vannak s a hajnal gyöngycsepjei.

5. Oh nagy Isten! im minden
Szent kezed munkája,
Legyen bár föld, levegő
Vagy tenger csudája.
Te az égi fény-testeket
Előhivtad s elrendezted köröket.

6. Remélj bizvást én lelkem,
Bizzál az Istenben,
Ő gondot visel reád
Minden helyezetben;
Legyen balsors bár ellened,
Nem árt neked, mert veled van Istened.

7. Öntsd ki tisztán előtte
Kebled panaszait,
Ő szemedről eltörli
Könnyed záporait,
Megvigasztal majd tégedet,
S vidámságra fordítja keservedet.

ÉLET MULANDÓSÁGA.

Estvéli elmélkedés.

„Szivemet hozzád emelem.“

1. Az idő sebes szárnyakkal
Im! mely gyorsan elrepül,
Éltünk is a múlt napokkal
Sebességgel elmerül
Az örökkévalóság
Mérhetetlen tengerébe
Igy siet a gyarlóság
A sirhalom éjjelébe.

2. Oh! ha e nap elmulása
Ezt juttatná eszünkbe,
Mig szivünk megjobbulása
Eszköze van kezünkbe;

Mig az alkalmatosság
Előttünk áll és kedvező,
Lelki s testi munkásság
Áldást lenne ránk hintező.

3. Végezvén hát munkáinkat,
Melyeket ma tehettünk
És óhajtva nyugalmunkat,
Atyánk! hozzád sietünk,
Hogy bűneink vádjában
Teveled megbékélhessünk,
S igy majd az éjszakában
Csendes nyugtot remélhessünk.

4. Atyánk! hogy megsegítettél
Dolgainkban! áldott légy!
Velünk ezer áldást tettél.
S most is védelmezőnk légy.
Tőlünk messze távoztass
Mindennémű veszedelmet,
És holnap is osztogass
Munkáinkra segedelmet

Esedezés különféle jókért.

1. Irgalmas legyen
Az Isten hozzánk
A mi kegyelmes
Éltető atyánk,
Hogy békességben
Megmaradjon hazánk.

2. Az ő szent színe
Ragyogjon rajtunk,
Mert jóvoltából
Mi tápláltatunk,
S napoként áldást
Szent kezéből várunk.

3. E mai napot
Megáldád nekünk,
Őrizted bölcsen
Testünk és lelkünk,
Ez éjszakán is
Atyánk! légy mivelünk.

4. Úr Isten! a te
Szent lelked adjad,
Tudatlanságban
Elménk ne hagyjad,
És bűneinket
Nekünk megbocsássad.

5. Minden nemzetség
Téged áldjon,
Dicsőséget szent
Nevednek adjon,
Egyetlen egy fő
Istenének valljon.

6 Áldjon meg minket
Kegyes Istenünk
És dicsértessék
Örökké tőlünk,
Föld, tenger és ég
Félje nevét velünk.

Úri imádság.

„Adjunk hálákat az erős Istennek.“

1. Mi Atyánk! kit fenn ragyogó magasság,
Itt alatt mélység leborulva tisztel,
Egy örök Felség! kegyes érzeményink
Téged imádnak.

2. Légyen áldott szent neved — és felette
Minden országló fejedelmi névnek
Sérthetetlen szent — egyedül imádás
Tárgya örökké.

3. Jőjjön országod mi közinkbe mennyből,
Tiszta erkölcs és szeretet s erények,
Szent hit és hivség haza- és királyhoz
Lakjanak abban.

4. Légyen Isten szent akaratja telve,
Mennyen és földön valamit cselekszik
Mint dicső Felség, kegyelem gyümölcse
És örökkön jó.

5. Im teremtményid kenyeret naponként
Tőled, oh áldott Atya! esdekelnek.
Isten oszt nékünk s sok ezer valóknak
Életet s áldást.

6. Még is hány lélek s kebel háladatlan
Ennyi áldásért — vele visszaélvén!
Oh bocsásd meg szent Atya! vétkeinket
S légy könyörülő.

7. Mint mi eltürjük rokonink hibáit,
Ellenünk vétket cselekedtek ámbár:
Emberek lévén rokoninkkal illik
Élni szelíden.

8. És ne vigy minket szomorú próbákba,
Ha próbálsz, nyújtsad kegyesen segélyed,
Tiszta értelmet mibelénk csepegtess
S lelki nyugalmat.

9. Szent Atyánk! kérünk szabadits gonosztól,
Lelket és testet leverő csapástól:
Mert tiéd ország, hatalom, dicsőség
Mennyben örökké.

Isten vigyázása.

„Tekints reánk úr Isten."

1. Vigyázz értem úr Isten!
És légy gyámol ügyemben.
Segélj meg, s örömet
Gerjessz én szivemben,
Vigasztalj meg lelkemben.

2. Mind azok is úr Isten!
Kik tégedet szeretnek,
Hogy engem megtartasz
Annak örvendjenek
S hálával tiszteljenek.

3. Gyarló vagyok úr Isten!
Mint elhagyatott árva,
Minden jó segítség
Tőlem el van zárva,
Óhajtok téged várva.

4. Siess hozzám úr Isten!
Mert csak te vagy segitőm.
Szabadits meg engem
És tartsd meg életem
Oh én édes Teremtőm!

Isten hatalma és nagysága a természetben.

„Vidám szívvel, víg zengéssel.“

1. Dicsőség a teremtőnek!
Kinek lábainál
Boltozatján az egeknek
Sok ezer világ áll;
Ki ezeket amaz üres
Mélységből kihozta,
És velek az egek széles
Körét koszoruzta.

2. Imádjuk, ki gondolkozott
Felőlünk akkor is,
Míg az életre nem hozott,
S nem valánk még por is:

Ő már boldog lakásunkra
Hazát szerzett, melyben
Gyönyörködnénk, mint számunkra
Ékesített helyben.

3. A teremtő hatalmának
Jegye a magas ég,
E világ alkotójának
Nagyságában nincs vég.
Ti csillagok! a nyugtató
Éjnek czimerei,
Ti vagytok a mindenható
Erőnek jelei.

4. Repül a föld határain
Világ részeire
A hajnal sebes szárnyain
Munkáinak híre.
Szól ő — és mindent béterít
Az éjnek kárpítja;
Szól ő — és új napot derít
Hatalmas szózatja.

5. Felségét szólják repülő
Villámok, dörgések,
És a földet reszkettető
Sebes rendülések.
A földtestnek nagy csontjai
A szirtek repednek,
Ha keletről villámjai
Nyugotra lövelnek.

6. De ki meri azt magának
Teljesleg igérni?
Hogy kész az úr hatalmának
Mélységét megmérni.
A természet bölcs buvára,
Ámbár hív barátja,
Mik lettek az úr szavára,
Egészben nem látja.

Isten a fő oltalom.

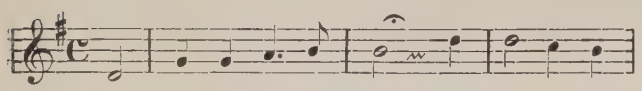

1. Te benned szent Atyám! Minden bizo-
E - rős hit-tel vallom Hogy te vagy ol-

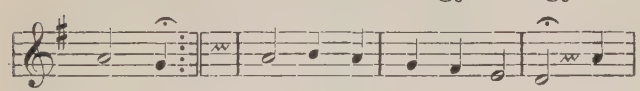

dal-mam, El-tör-löd sze-me-im-ről Ke-
tal-mam,

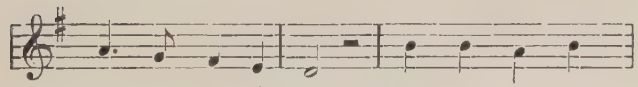

ser-ves si-ral-mam, Tarts meg engem

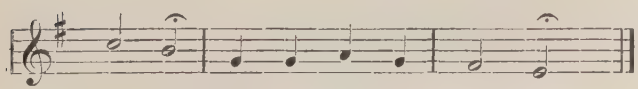

és légy Ked-ves nyu-go - dal-mam.

2. Az én lelkem téged
Erős urának tart

Reményemnek te vagy
Kivánt kikötő part,
És nekem, hogy megőrizz,
Nyujtassz kegyesen kart,
Mely, hogy el ne essem,
Kegyelmesen megtart

3. Nincs nekem mit adjak
A jótételekért,
Melyeket jóságod
Életemben rám mért,
A te kimondhatatlan
Nagy szeretetedért,
Melyet te tudsz . . . és az
Én lelkem megismért.

4. De tudom Istenem!
Hogy kedvedet lelem,
Mikor jó lélekből
S szívből azt mivelem,
Hogy az elhagyott árvát
Táplálom, nevelem,
S a szükölködőnek
Kenyerem megszegem.

5. Áldlak Atyám! téged,
Ki engem alkottál,
Magadból énbelém
Okos lelket adtál.
Életem szélvészi közt
Híven oltalmaztál,
És a kegyességre
Bölcsen tanítottál.

6. Irántad én szivem
Örömre felhevült,
Ártatlan és tiszta
Vigasságba merült;
Nyelvem hálás dicséret-
Mondásra felzendült.
Halld meg imádásom,
Melyet buzgó szív szült.

Hálaadás Isten szent igéjeért.

„Mi atyánk, kit fenn."

1. Adjunk hálákat
Az erős Istennek,
Mennynek és földnek
Szent teremtőjének,
Teremtmények bölcs
Gondviselőjének
S éltetőjének.

2. Mert Isten hozzánk
Atyai szerelmét
Kijelentette,
S drága szent ígéjét,
Melylyel táplálja
Híveinek lelkét,
Nyujtván kegyelmét.

3. Isten megáldja
A benne bizókat,
Megerősíti
Hittel a gyarlókat.

Megvilágosít
Szent lelkével jókat,
S véd igazakat.

4. Az úr Istennek
Mindezekért legyen
Dicséret s örök
Dicsőség mennyekben,
Hogy így táplálja
Áldott kegyelmében
Lelkünket. Amen.

Töredelmesség és bünbánat.

„Istentől megáldott népek."

1. Oh mennyei kegyes Atyánk!
Tekints mennyből most mireánk,
Ime, hozzád száll hő imánk;
Halld meg, kérünk, édes Atyánk!

2. Te vizsgálod sziveinket,
Értelmünket, érzelmünket;
Látjuk mi is bűneinket,
S alig hordozzuk terhünket.

3. Nincs nekünk más segítségünk,
Nincs más, ki ismerje szivünk;
Te vagy lelkek vizsgálója,
S vétkeink megbocsátója.

4. Ha minket mint igaz biró
Megitélsz, ki lesz állandó?
Szent és dicső szined előtt
Elenyészik minden szülött.

5. Mutasd azért irgalmadat,
Szánd meg Atyánk! fájdalmunkat,
Dicsőitsd meg te magadat
És ne vesd el szolgáidat.

6. Hadd tekintsünk a Krisztusra,
Értünk szenvedt halálára.
Indítsd lelkünk bűnbánatra,
S adj erőt megjobbulásra.

IV.

TÖREDELMES ESEDEZÉSEK.

Bűnbánat.

1. Bű-ne-im-nek mély örvé-nyében ü-lök,

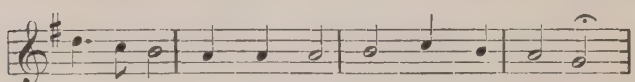

Vét-ke-im hab-ja közt majd el-me-rü-lök,

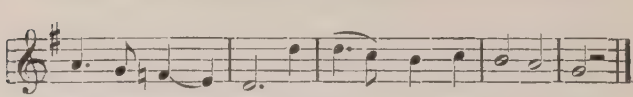

Bo-csá-nat-ért, Uram, hozzád készülök.

2. Halld meg, kérlek, keserves zokogásom,
Bús szivemből ömlő siránkozásom,
Vedd füledbe és értsd meg kiáltásom.

3. Hogyha uram! minden bűnért megfizetsz,
Hogyha semmit a vétekben nem engedsz,
Uram! vajjon lesz-e akit éltetsz?

4. Mindenek azt hiszik, hogy kegyelmes vagy
S bűneinknek kegyes bocsátója vagy,
Azért bíznak, mert irgalmasságod nagy.

5. Uram! én is elhiszem ezt felőled,
Hogy nem mindjárt űz el bűnöm előled,
Azért soha nem távozom el tőled.

6. Igéreted oly reménységgel táplál,
Bűnös lelkem nálad kegyelmet talál,
S nem lesz kétségbeejtő rám a halál.

7. Most is Atyám! csak tebenned remélek.
Bűneimből hogy megments, arra kérlek.
S kegyelmedért mindörökké tisztellek.

Esedezés.

1. U-ram! biz-vást kö-nyör-gök,

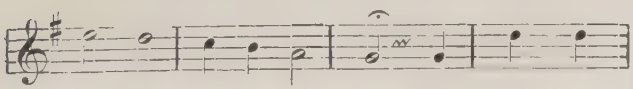

Halld meg ki-ál-tá-som. Bo-csásd szent
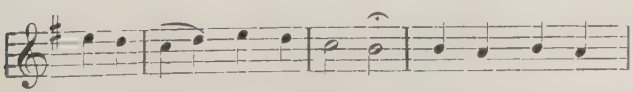
füled-be ó-haj-tásom, Kérlek ne hagyd
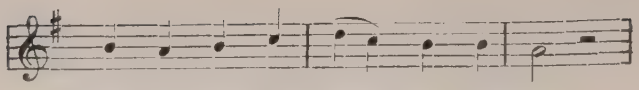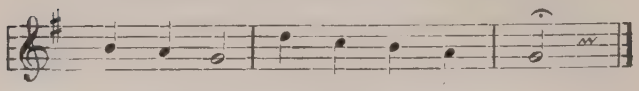
2. Senki szégyent nem vallhat,
Ki csak tetőled vár,
Megáldod azt, aki előtted jár;
A bünöst találja szégyenvallás és kár,
De jóknak te vagy erős vár.

3. Istenem! ösvényidet
Énnékem mutasd meg,
Mikor segitségre hivlak, szabadits meg,
Hozzám jóvoltod jelentsd meg.

4. Öröktől fogván való
Irgalmasságodról,
Emlékezzél meg nagy jóságodról;
Ifjuságombeli fogyatkozásimról
Ne büntess álnokságimról.

5. Hallgass meg édes Atyám!
Légy irántam kegyes,
És a büntetésre késedelmes,
Megtérő bűnöshez irgalmas, kegyelmes,
Engem is bűnöst el ne vess.

6. Tekintsd meg fájdalmamat,
S gyarló életemet,
És bocsásd meg én sok bűneimet,
Ne bocsásd rám méltó súlyos feddésemet,
Mérsékeld itéletedet.

7. Kegyes Atyám! nevedért
Töröld el bűnömet,
Mert sok vétkem igen fáj énnekem,
Melyért nyughatatlan lelkiismeretem,
Légy kegyelmes én Istenem!

Töredelmesség.

„Tebenned szent Atyám."

1. Könyörülj úr Isten!
Én bűnös lelkemen,
Szánakodjál Atyám!
Szomorú szívemen.
Bűneimet megvallom,
Nyilván tapasztalom,
Hogy vétkeim miatt
Nincs semmi vigságom.

2. Egyedül ellened
Vétettem Istenem,
Te szent szined előtt
Gonoszt cselekedtem.
Oh kegyelmes úr Isten,
Érzem, hogy vétkeztem:
Irgalmazz, könyörülj
Én bűnös lelkemen.

3. Tisztogasd lelkemet
Uram! irgalmaddal,
Enyhítsd meg szívemet
Vigasztalásoddal,
Forditsd reám szemedet,
Nyujtsad kegyelmedet,
Hogy megtisztulhassak,
Add segedelmedet.

4. Ne vizsgáld annyira
Bűnös életemet,
Ne itéld keményen
Gyarló tetteimet.
Töröld el vétkeimet,
Szánd meg keservimet,
Téritsd vissza Atyám!
Lelki örömemet.

5. El ne vess engemet
Isteni színedtől,
Meg ne fossz, könyörgök,
A te szent lelkedtől.
Tiszta új szívet bennem
Teremts én Istenem,
Tovább ne tartsad fenn
Haragod ellenem.

6. Nyisd meg ajakimat
Szent dicséretedre,
Inditsad lelkemet
Hív tiszteletedre:

Csak téged kivánjalak,
Téged óhajtsalak,
Gyakorta Istenem,
Téged kiáltsalak.

7. A töredelmes szív
Sok áldozatoknál
Kedvesebb előtted
S nagy ajándékoknál.
Megtért szív óhajtásit
És fohászkodásit,
Arany, ezüst felett
Kedveled sírásit.

8. Te szent egyházaddal
Jót tégy kegyelmesen,
Akaratod szerént
Őrizd hívségesen;
Hogy szent háladásokat,
Lelki áldozatot
Neked bémutatván,
Mondjon áldásokat.

9. Dicséret, dicsőség
Legyen néked Atyánk!
A ki kegyelemmel
Tekintesz mi reánk.
Végetlen fő valóság,
Örök hatalmasság,
Mennyen, földön legfőbb
Országló uraság!

Gyónás Isten előtt.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Halomra gyűlt vétkeimnek
Terhe alatt pihegek,
Könnyei közt szemeimnek
Mint bús lélek epedek;
Vétkem ha veszem elé,
Félhetek mindenfelé:
Éltemhez hogy tartsak számot?
Mert megbántottam Atyámat.

2. Hová rejtezzem el én hát
Az én Istenem elől?
A ki mindeneket hall s lát,
S velem van mindenfelől.
Atyám! csak hozzád térek,
És bocsánatot kérek:
Nehéz terheim vegyed el,
Bűneimet töröljed el.

3. Földieken úrrá tettél
Engem kezed remekét,
Te képedre teremtettél
Halandóság gyermekét,
Hogy jóban menjek elé
Szent Istenséged felé;
De e szent céltól elálltam
Istenem! s bűnnek szolgáltam.

4. Nem merem hát szemeimet
Felemelni az égre,
Mert jól érzem bűneimet,
Melyeket vittem végre.

Esedezem, hatalmas
Istenem! légy irgalmas,
Szent orczádat ne rejtsed el;
Vétkeimet töröljed el.

5. A mennyekből, hogy erőt adj,
Hozzád emelem kezem,
Ennyi kisértet közt ne hagyj,
Azért is esedezem.
Add, hogy már erős legyek,
És győzedelmet vegyek,
Mint lelkemnek nagy romlásán,
A bűnnek sok ostromlásán.

6. S minthogy kegyelmed elhiva
E földön is engemet.
Szent fiad vacsorájára,
Isten! vezérld lelkemet,
S arra segélj, kérlek, hát,
Hogy mennyegzői ruhát
Szépet, illendőt vehessek,
Melyben tehozzád mehessek.

Bűnbocsánatért esedezés.

1. Úr Isten! irgalmazz nekünk
A te irgalmasságod szerént,
Most és töröld el bűnünket,
Melyet mi bánunk szivünk szerént.
Hogy te ellened vétkeztünk,
Bánjuk és keserű minékünk:

Méltán minket megitélhetsz,
Mégis te igaz Isten lehetsz

2. Ne nézd uram bűneinket,
Töröld el minden vétkeinket;
Teremts bennünk tiszta szivet,
És add minékünk szent lelkedet.
Ne vess el minket előled,
És ne vedd el tőlünk szent lelked,
Tartsd meg bennünk a szent hitet,
S adj jóra vezérlő szent lelket.

3. Mi általunk sok emberek
Hozzád és útadra térjenek,
Kik ő bűnöket elhagyják,
És életöket megjobbitják;
Szabadits meg uram minket,
S vedd el rólunk itéletedet;
Ihlesd a mi nyelveinket,
Hogy magasztalhassunk tégedet.

4. Áldozatot tennénk neked,
Ha kedves volna te előtted;
De csak azt kivánod tőlünk,
Hogy légyen töredelmes lelkünk
Tekints úr Isten lelkünkre,
És tégy kegyelmesen ő vele.
Tégy jól a te egyházaddal,
Mely téged szolgál igazsággal.

Töredelmesség.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Téged várlak én Istenem!
Aldott segedelmeddel;
Vétkeim tanuk ellenem,
Állj mellém kegyelmeddel.
Síralmas szavaimra,
Fohászkodásaimra,
Nékem kegyelmes választ adj,
S hánykodásim közt el ne hagyj.

2. Felül haladták vétkeim
Boldogtalan fejemet,
Sértik s szaggatják bűneim
Keseredett lelkemet;
Gondolatim lankasztnak,
Rettentenek s bágyasztnak,
Nincs más kiben reméllenem,
Benned bízom én Istenem!

3. Vétkeztem és megbántottam
A mennyei felséget,
Általhágtam s megtapodtam
Ama szent szövetséget,
Melyet megpecsételtél,
És megerősitettél,
Áldott lelked gyürűjével,
Szent fiad piros vérével.

4. Atyám! vétkeztem ellened,
S a szép egek ellen is;
De bízik lelkem tebenned,
Bár vétkem rettentsen is.
Gondos szívem tőled függ,
Könnyes szemem rajtad csügg,
Ha próbákat rám küldesz is,
Benned bízom, ha büntetsz is.

5. Ne ontsad rám bűneimért
Búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeimért
Áldott orczád sugarát;
Térj hozzám s erőt veszek,
Moss meg, fehérebb leszek
Akármely fehér hónál is,
Tisztább a fényes napnál is.

6. Könyörülj rajtam Istenem!
S bűneimet bocsásd meg,
Ne szállj perbe én ellenem,
Vedd fel ügyem és lásd meg:
Hogy nyelvem zengedezzen,
Lelkem is örvendezzen
Áldott szabaditásodban,
S édes atyai voltodban.

ÜNNEPI

ISTENI DICSÉRETEK.

I.

ADVENTI (ELJÖVETI)

VASÁRNAPOKON.

Apostoli hitforma.
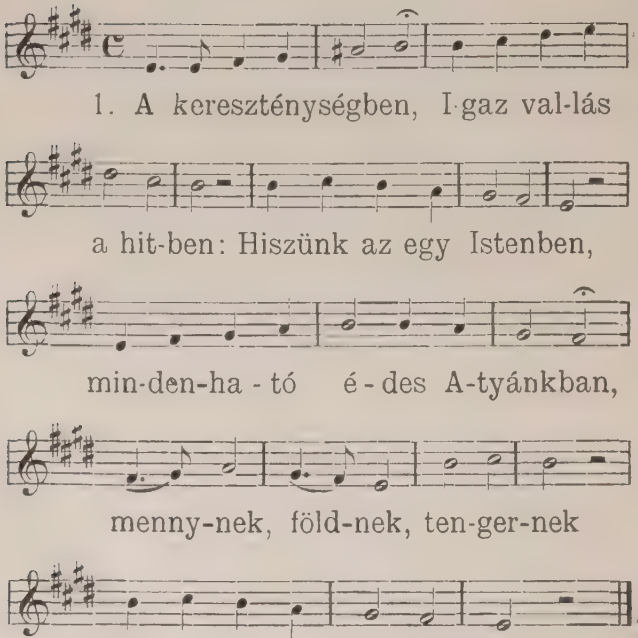
1. A kereszténységben, I-gaz val-lás
a hit-ben: Hiszünk az egy Istenben,
min-den-ha - tó é - des A-tyánkban,
menny-nek, föld-nek, ten-ger-nek
Ő szent te-rem - tő - jé - ben.

2. Hiszünk a Krisztusban,
Istennek szent fiában,
Mi kegyes szószólónkban,
Idvezitőnkben, szabadítónkban,
Kit Isten megigére
Még a szent hajdan korban.

3. Krisztus születését
Angyalok megjelenték,
S pásztoroknak hirdeték;
A mennyben Istennek dicsőség,
E földön jó akarat,
S békesség hirdetteték.

4. A Krisztus kínt valla,
A keresztfán meghala,
Ő szent vére kiomla;
De harmadnapra feltámada,
S a félelem eloszla,
Mely a sírt elboritotta.

4. Mennyekbe felmene
Az örök dicsőségbe,
Ott nekünk helyet szerze,
De eljövend az itéletre,
S megfizet mindenkinek,
Úgy a mint érdemelte.

6. Hisszük az Istennek
Vigasztaló szent lelkét;
Hisszük a közönséges
Keresztény anyaszentegyházat,

Hisszük, hogy bűneinkre
Lesz Istentől bocsánat.

7. Hisszük a dicsőült
Testnek feltámadását;
Hisszük az itéletet,
S halhatatlan örök életet.
E hit bátorságot ád
Egész életünkön át.

Isten kegyelme szent fiában.

„Uram templomodba gyültünk."

1. Áldott Izráelnek ura!
Mert ő a kegyelmes atya.
Ki mindeneket megálda,
És szent fiával megválta.

2. Ezt az atya megigéré
Próféták által s hirdeté,
Igéretét erősité,
S fiát minékünk elküldé.

3. Hogy kimentene ezekből:
A halálnak félelméből,
Kárhozatból, sötétségből
És bűneink örvényéből.

4. Neki szentségben szolgáljunk,
Mert ő minékünk királyunk,
Igazságunk és oltalmunk.
Kihez hittel ragaszkodunk.

5. Oly kegyelmes lett az atya,
Hogy mennyországból megszánna,
Minket megszabadítana,
És megváltót nekünk adna.

6. Kérünk, nézz reánk úr Isten,
Kik elmerültünk a bűnben,
Adjad szent lelked szivünkbe,
Hogy ne legyünk sötétségbe'.

7. Dicséret néked szent atyánk!
Ki a mennyekben vigyázsz ránk,
Hallgass meg szent fiad által
S vigasztalj meg irgalmaddal.

KARÁCSON SZOMBATJÁN.

Isten igéretei Jézus felől.

„*Oh mennyei kegyes Atyánk.*"

1. Istentől megáldott hívek!
Buzgóságra gerjedjetek,
Tiszta szívből örüljetek,
Mert kegyelem van veletek.

2. Sokszor a próféták által
Királyt igért szent szózattal
Az úr Isten, közbenjárót,
És haláltól szabaditót.

3. Várták ennek teljességét
A szent atyák s eljövését,
Óhajtották dicsőségét,
S a híveknek idvességét.

4. Nem siet, nem késik Isten,
A mit elintézett bölcsen,
Megleszen tökéletesen,
Mert országol felségesen.

5. Mihelyt eljött teljessége,
S az időnek bételése,
Isten elküldé szent fiát,
A híveknek megváltóját.

6. Ez a mi lelkünk királya,
Kit Isten mi váltságunkra
Küldött erre a világra,
Hogy vezetne mennyországra.

7. Legyen ezekért dicsőség
Istennek, s örök tisztesség,
Kinek szava tiszta szentség,
Kegyelmében nincs rövidség.

8. Seregeknek áldott ura,
Megváltónk dicső szent atyja!
A Krisztusban megadatva
Legyen bűnünk bocsánatja.

II.

KARÁCSONI
MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

Krisztus születése.

„Jer mindnyájan örüljünk."

1. Úr Istennek szent fia
Születék e világra,
Eljött lelkünk boldogságára.

2. A jó Isten tanácsa
Régtől fogva ez vala,
Hogy minékünk megváltót adna.

3. Küldé alázott sorsban,
Hogy minket megválthasson,
S szent népévé felavathasson.

4. Angyalok megizenék,
Pásztoroknak hirdeték,
Hogy minékünk Krisztus születék.

5. E világra születék,
Jászolyba helyezteték,
Mert őnéki hely ott adaték.

6. Ő szent fiát Mária
Mihelyt szülé világra,
Úr Istennek nagy hálát ada.

7. Krisztus szent példát ada,
Bálványt eltávoztata,
Szent útait követnünk hagyta.

8. Istent megismerteté,
Mi atyánknak nevezé,
S hogy szeretet, hirdeté.

9. Van reményünk Istenben,
Hogy e gyarló életben
Vagyunk Istennél kegyelemben.

10. Dicsőség az atyának,
Dicséret szent fiának,
Lelkünk kegyes megváltójának.

Hálaadás.

1. Hálát most adjunk
Mindnyájan
Az Úr Istennek,
Ki fia születésével
Megszabaditott
Bűnnek és halálnak fogságából.

2. Ennek illik
Hogy énekeljünk
Az angyalokkal:
Dicsőség magasságban úr Istennek!

Krisztus alázott sorsa.

„A kereszténységben."

1. Dicsőség Istennek,
Egy örök teremtőnek,
Áldás dicső nevének!
Minden teremtmény felségének
Adjon hálát, s imádja
Mélységéből szívének.

2. Ki Jézust e napon
Küldé el, hogy megváltson
Minden lelket s tanítson;
Az élet útára buzdítson,
Hit-, szeretet- s reménnyel
Örökre boldogítson.

3. Az Isten munkái
Csudálandók s tanácsi;
Csekélyek bár útai,
Fényesekké lesznek dolgai;
Istenien kezdődnek
És végződnek czéljai.

4. Nem fényben s pompában,
Született kisded sorsban
Jézus, kit ma vigságban
Tisztel az anyaszentegyházban
Minden hív s buzgó lélek,
Járván szent nyomdokában.

5. Engedd örök Isten!
Hogy megváltónk hitében
Éljünk, haljunk e földön,
Hogy majd ott fenn a mennyben
Vele örvendezhessünk
Boldog örök életben.

Újjá teremtésünk a Krisztusban.

„Szeret, imád, magasztal."

1. Világok teremtője,
Örök éltü Isten!
Te vagy első kútfeje
Mindennek alatt s fenn;
Az egek szép rendszerét
Te alkotád Felség!
S teremtményid ezerét,
Melyekben nincsen vég.

2. A roppant nagy teremtés
Műved, oh alkotó!
Mindent egy szó, egy intés
Volt létrehozható
Fenn állanak, dicsérnek
Minden valóságok,
És csak téged ismérnek
Egy fő valóságnak.

3. A lelkek országában
Így alkotál újra
Mindent egy új világban
Krisztusnak általa.

Fenn az égi lelkeket
Töltéd új örömmel:
E földön új sziveket
Teremtvén új hittel.

4. Nemesb keblet alkotál
Tisztább szeretettel,
Magasb lelket formálál
Szentebb eszmélettel:
Tenmagadat szeretet
Istenének mondván,
S különböző népeket
Egy vérségbe vonván.

5. Újra alkotál földi
Trónusokat hittel,
E világi s mennyei
Hatalmakat frigygyel;
Bétölt a nagy természet
Kegyelmed árjával,
Emberi nem szeretet
S öröm harmatjával.

6. Így alkotál újonnan
Minket Krisztus által,
Kit mint prófétát hajdan
Felkentél jobboddal;
Mint főpapot áldozni
Elküldél érettünk;
Mint királyt viaskodni
Hisszük mi mellettünk

Krisztust a bölcsek üdvözlik, Héródes üldözi.
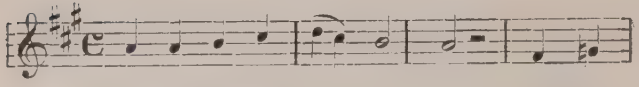
1. Bethlehemben szü - le - ték Krisztus

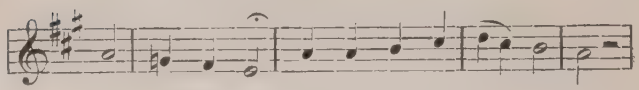

e vi-lág-ra, Jászolba he-lyez-te-ték

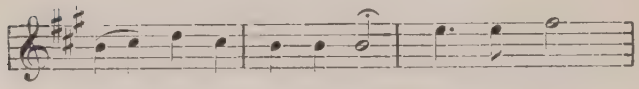

Posz-tó-ban ta-kar-va. An-gya-lok
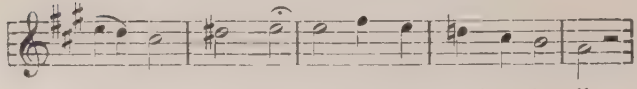
őt hir - de-ték. A pászto-ro-kat inték,

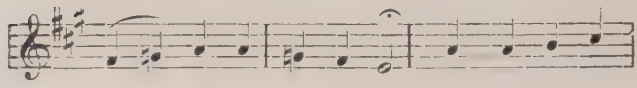

Men-né nek víg szívvel, Hogy Jézust ke-

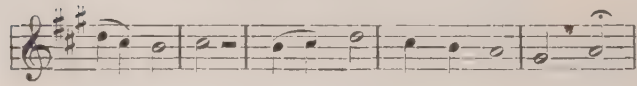

resnék fel, S lát-ván, Is-tent dicsérnék.

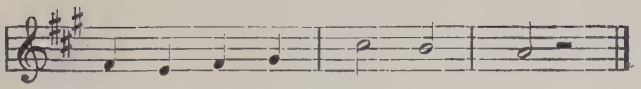

Hál - a - dás-sal tisz - tel - nék.

2. Fényes csillag támada
Jelül napkeleten,
Mely bölcseket indita
Üdvözleni menten,
Kiktől arany és kenet
S tömjén ajándékot vett.
A jászolyban meglelt
És bölcsektől megtisztelt
Jézus, Isten szent fia,
Ki ma jött e világra.

3. Már kezdetben veszélynek
Volt kitéve élte
Az Isten kedveltjének
S halálra itélve:
Mert Héródes akarta,
Hogy életét eloltsa,
S megölni elszánta;
De Isten Egyiptomba
Küldé Jézus szülőit
S elháritá veszélyit.

4. Isten szent itélete
A bűnöst beéri,
Héródes végezete
Ezt előnkbe tészi,
Meghalván a bűnhödött:
József szent unszolást vött

Jézust visszavinni
Názáretbe s nevelni,
Mert kik voltak bosszuban,
Vannak már föld gyomrában.

5. Pásztorok hív példáját
Hívek oh kövessük,
Istennek nagy jóvoltát
Örömben hirdessük;
Mert szentté Isten neve
A Krisztus által leve,
Mind az egész földön
Ő fensége dicső lőn
Minden hatalmak felett,
Melyeket hatalma tett.

Jézus szent tiszte.

„Az egek beszélik."

1. Istent tiszteljétek
Hívek, kik gyűltetek
Most e szent ünnepre
Áldott nap hinti ma,
Hálára indítva
Súgárit e helyre:
Égi tűz buzdítsa
Mennyből alászállva
A hívek sokaságát,
Mint illik Istenhez,
A szentek szentéhez,
Kinek látjuk jóságát.

2. E nagy napon eljött
Jézus, a szent szülött,
Hirdetni országát,
Az Atya szerelmét,
A hit győzedelmét,
A bűn bocsánatját,
Az élet reményét,
Előérzeményét,
Az örök boldogságnak;
A halál romlását,
Élet újulását,

3. Legfőbb azok között,
Kiket kiküldözött
Isten prófétákul:
Az életnek belsőbb
A léleknek felsőbb
Becsét tette tárgyul;
Szentek hitére vitt,
Fő boldogságra hítt,
Minden érző lelkeket;
Eltörle könnyeket,
És megédesitett
Földi szenvedéseket.

4. A menny s föld örvendett,
Üdvözlő éneket
Az angyalok mondván;
Isten fián örült,
Kit boldog anya szült
Az igéret napján;

Áldá hála-telve
Lelke, szíve, nyelve
Szenteknek az egeket.
Királyok és népek,
Ifjak, tisztes vének
Érzének szent örömet.

5. Ez ünnep dicső lett,
Mert ezen született
Jézus, hitünk feje;
Az isten-félelem,
Az örök kegyelem
Első hirdetője;
Kit bár kicsiny sors szült,
Mégis megdicsőült,
Mert dicső munkát végzett
Örök áldás szálljon
E napra s találjon
Minden szív ma örömet.

6. Az ezer lelkekkel,
A dicső sergekkel,
A földön és égben,
Oh jóságos Isten!
Leborulunk itten,
Hitben, reménységben,
Hálára buzdulunk,
Előtted áldozunk,
Nézz kegyesen mi reánk
A menny dicséreti
Között hallgassad ki
Hálánkat, mit rebeg szánk.

Öröm a Krisztus születésén.

„Úr Istennek szent fia.“

1. Jer! mindnyájan örüljünk,
És ünnepet szenteljünk,
Mert születék úr Jézus nekünk.

2. Kit a kegyes úr Isten,
Könyörülvén emberen,
Elkülde utolsó időben.

3. Angyali szép zengések,
Hálaadó énekek
Jelenték, hogy Krisztus született.

4. Hirdeték pásztoroknak,
Nyájak közt vigyázóknak,
Hogy örvendenének Jézusnak.

5. Mert csak ő üdvezitő,
Mindenekkel jóltevő,
Megtérő bűnöst meg nem vető.

6. Azért jöve, hogy élnénk,
Istenünkhöz megtérnénk,
S ő általa kegyelmet nyernénk.

7. Nagy szeretet jele ez,
Hogy Isten emberekhez
Fiát küldé, mint bűnösökhez.

8. Mi azért Krisztusunkat,
Kegyes közbenjárónkat,
Tiszteljük mint szabadítónkat.

Jézus szent czéljai.

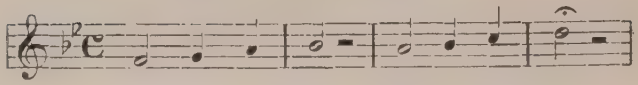

1. Di - cső - i - tünk és tisz-te-lünk

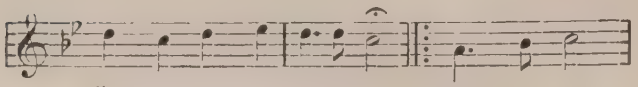

Ö-rök Is-ten! tégedet, Halld meg lel-
És szí-vünk

künk i-má - dá-sát,
há-la - a - dá-sát, Mellyel áld - juk

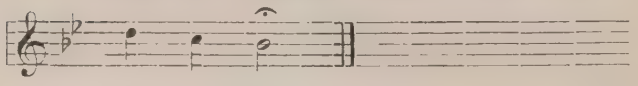

ne - ve - det.

2. Légy közöttünk jó Istenünk!
Éltető kegyelmeddel;
Szent lelkeddel oh buzdíts fel,
Dicsőségeddel boríts el,
S lelkünk töltsd bé örömmel.

3. Krisztusunknak, megváltónknak
Születése ünnepét
Hogy méltólag megülhessük,
S hálánkkal ékesíthessük,
Míg élünk, áldott nevét.

4. Ki azért jött és szenvedett,
Hogy nekünk éltet adna,
Emberi-nem méltóságát,
A hív lelkek boldogságát
Példával tanította.

5. Szeretetet éreztetett
A megtérő szívekkel,
Reményt nyujtott a gyengéknek
Vigasztalást szenvedőknek,
S jót tett minden lelkekkel.

6. Ember-szívet nemesített,
Bús lelkeket orvosolt,
Minden léptén jót terjesztett,
Szivet győzött és gerjesztett
Szent beszéde, melyet szólt.

7. Isten égi szerelmének
Tüköre és példája,
Kiben csak szeretet lakott,
Kiben bűn nem találtatott,
Áldott Isten szent fia.

8. Áldd meg Isten gyülésünkben
Szent hitünket Jézusban,
Ne hagyj tőle elszakadnunk,
Segélj halálig maradnunk
Tőle vett vallásunkban.

9. Szent élete szeretetre
Gerjesszen egymás iránt,
Öntsön szívünkbe türelmet,
És őszinte töredelmet,
Midőn bűnünk sért és bánt.

10. Áldd meg Isten szíveinkben
Az egyesség érzetét,
Az üdvesség óhajtását,
Boldogságunk munkálását
És szent neved félelmét.

ESZTENDŐ UTOLSÓ NAPJÁN.

Hálaadás.

„Tebenned bíztunk eleitől fogva."

1. Az esztendők eljőnek s elenyésznek.
Bészakadnak az idő tengerébe,
És elvegyülnek annak mélységébe;
Így az emberek földi életének
Léte elmulik, mint az esztendő,
Mely repül és vissza nem jövendő.

2. Uram! te voltál, vagy s lészesz örökké
Egy örök Isten, és vagy csak egyedül
Idő múló változásain kivül;
Te hozod az idő méhéből elé
A napokat és az esztendőket,
És ismét te szólitod el őket.

3. Ímé egy év múlik e nap alkonyán;
Hány mult már el, és még hány elmulandó.
Ki tudja azt, ki mint mi, csak halandó?
Uram te tudod, kinek áll hatalmán
Szabni törvényt és határt időnek,
A multnak, jelennek és jövőnek.

4. A mi tudásunk annyiból áll csupán,
Hogy ezen esztendőnek eltelése
Életünk végének közelítése,
S hogy örömmel s búval vegyes folyamán
Isten védé s tartá életünket,
Királyunkat s magyar nemzetünket.

5. Boldog hát, ki bizonytalan napjait
Örömmel éli le, és úgy használja,
Hogy midőn üt élete végórája,
Nyugodt lelkiismerettel hagyja itt
E bánatos hazát, e földi hont,
A változandót és oly múlékonyt.

6 Sok embertársaink porrá levének,
Sok vének haltak, s ifjak hervadának,
És sokan szerencsétlenek valának;
Mi élünk, hála legyen az Istennek,
A hült poroknak békés nyugalom
Legyen a gond után a sírhalom!

7. Repülj hanyatló év! de végső napod
Oh ne menjen le senkinek haragján;
Legyen közönséges béke alkonyán,
És minden erőszak, mely törvényt tapod,
Szünjék meg, s az igazság kormánya
Legyen minden törekvés iránya.

8. Hála legyen az egy örök Istennek,
Hogy ez esztendőben is gondoskodott
Rólunk, s kegyelme minket el nem hagyott;
Esztendők s századok bár elteljenek,
Jósága megmarad mind örökre
S kiterjed minden teremtményekre.

Ó ESZTENDŐ ESTVÉJÉN.

Hálaadás Isten gondviseléséért.

„Világosság szent atyja.“

1. Halhatatlan teremtő,
Imádandó Isten!
Kiben elmúlt, jövendő
És változás nincsen.
Jelenléted maradandó,
Istenséged örök éltig állandó.

2. E világot alkotád
Bölcsen s hatalommal,
És rendjét megállítád
Erős tilalommal;
Határt tettél az időknek,
Melyek múlnak s többé vissza nem jőnek.

3. Mint a vizek elfolynak
A zúgó tengerbe,
Úgy a napok elmúlnak
Az örök évekbe;
Ha elküldöd, hozzánk jőnek,
Ha megtiltod, többé fel nem tetszenek.

4. Im esztendőnk végpontja
Hozzánk elérkezett,
Elménk áldásban tartja
Neved, mely fedezett
Sziklái közt az életnek,
Veszélyiben a sorsnak s balesetnek

5. Már-már csendes véget ér
E fáradt esztendő;
Már megáll s kikötőt nyér
Sajkánk, mely veszendő
Volt a zúgó szélvészekben,
Fájdalmakban, súlyos szenvedésekben.

6. Áldunk Atyánk! a jókért,
Melyekkel tetéztél,
Áldunk súlyos próbákért,
Melyeket ránk mértél;
Áldunk atyánk! szerettinkkel
S rokoninkkal egy szívvel és lélekkel.

7. Áldás legyen Istentől
Rajtad oh esztendő,
Mely örök kegyelemből
Vagy már eltelendő.
Vidd el atyánk szent székéhez
Imádásunk, idők fejedelméhez.

8. Isten, szállits békében
Az új esztendőre,
Terjeszd éltünk körében
Áldásid fejünkre
Bűneinket oh töröld el,
S bocsáss által minket csendes lélekkel.

III.

ÚJ ESZTENDŐI
MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

Dicsőités és esedezés Isten oltalmáért.

„Dicsőült helyeken."

1. Dicsőséges Isten!
Kit magasztal menny, föld tenger,
Imád hív érzetben
Minden felség, angyal s ember.
A magasság s mélység határi
Ezer napok égő sugári,
Dicsőségedet ragyogják ki.

2. Nincs több örök Isten
A mindenség nagy frigyében,
Csak te véghetetlen,
Teremtményid hív körében,
Kik téged Istennek hirdetnek,
Neked naponta hálát zengnek
S kegyelmedből életet nyernek.

3. Az idők s századok
Istennek téged vallanak,
Ó és új világok
Halhatatlannak mondanak,
Nem változván szent lételedben
Bár világok elenyésznek fenn,
S újak állnak elé szép rendben.

4. Imé elmúlt tőlünk
Ismét egy teljes esztendő,
Kegyelmedből nyertünk
Újat, s ez is eltelendő,
Mint több éveink elenyésztek,
Melyek hozzánk tőled küldettek,
Mint felségedtől hív követek.

5. S bár tiszta éltünket
Vinnék hozzád áldozatúl,
És erkölcseinket
Hagynák szentül, ártatlanúl!
Ah de sok bennünk a gyarlóság,
S ha nem támogatsz fő valóság,
Elhagy minket minden boldogság.

6. Áldd meg új esztendőnk,
Szenteld meg édes hazánkat,
Legyen boldog időnk:
Koronázd meg határinkat,
Fejdelmünket tartsd dicsőségben,
Vallásunkat szép egyességben,
Testünk és lelkünket épségben.

Hálaadás és fohászkodás.

„Világosság szent atyja.“

1. Öröm s hála-énekkel
Téged Isten áldunk,
Egy szívvel és lélekkel
Buzgón magasztalunk
Hogy új évünk reggelére
Földi éltünk csendes békében ére.

2. Lelkeink ihletése,
Minden eszmélete,
Szíveinknek ütése,
Minden érezete,
Szent hálára gerjed ezért,
E megtartó isteni kegyelemért.

3. Mi jót és rosszat rejt ez
Esztendő kebele?
Tán bút, bánatot fedez,
Vagy áldással tele?
Nem tudhatjuk, de oltalmunk
A jó Isten, egyedül benne bízunk.

4. Megáldja mezőinket
Termések javával,
S homályos értelminket
Az ész világával.
Jót érünk, a vész elkerül,
Kegyelméből mireánk remény derül.

5. De munkát és szorgalmat
Kiván háladásul,
S erkölcsi szent buzgalmat
Azért imádásul.
Imé Atyánk! hát fogadást
Teszünk, reánk adj bőv és gazdag áldást.

6. Szív s ész örök törvénye,
Mely tőled származott,
S tündöklő égi fénye
Nekünk üdvöt hozott,
Leszen keblünk óhajtása,
S minden tettünk mértéke és szabása.

7. Napjainkhoz napokat,
Évekhez éveket,
Örömmel áldottakat,
S veszélytől mentteket
Engedj érni jó Istenünk,
És tölteni, ezért buzgón könyörgünk.

Hálaadás és esedezés.

„*A Sionnak hegyén úr Isten.*"

1. Örök Isten! kinek esztendők
Nincsenek létedben,
Jelen vannak múltak, jövendők
Egy tekintetedben;
Minket pedig mihelyt születünk,
Kétes változás vár,
Mint az óra, lefoly életünk,
S közel a véghatár.

2. Lám, mely sokan már elnyugvának
A mult esztendőben,
Kik kivánt életben valának
Annak kezdetében,
Minket pedig kegyelmes Atyánk,
Mint eddig megtartál,
S újult esztendőt deritvén ránk,
Örömre juttatál.

3. Atyánk! a te lelked ereje
Velünk ily jót tegyen,
Hogy kegyelmednek esztendeje
Ez új év is legyen.

Atyai karoddal hordozzad
Minden dolgainkat,
Dicsőségedre igazgassad
Helyes szándékinkat.

4. Ez esztendőt külső jókkal is
Atyánk koronázzad,
A szükséges mulandókkal is
Hazánk felruházzad.
Határinkat gyümölcsözéssel
Igaz szorgalmunkra
Áldd meg, hogy szükséges terméssel
Szolgáljon számunkra.

5. Kegyelmed, áldásod újitsad
Buzgó egyházadon,
Öröm harmatját szaporitsad
Hív lelki nyájadon.
Gátold hazánkban áradását
Bűnnek s gonoszságnak,
Forditsd el eshető romlását
Királynak s országnak.

6. Tekintsd meg a szükölködőket
Légy az árvák atyja,
Vigasztalja a kesergőket
Szent igéd szózatja.
Kik fájdalmok ágyában nyögnek,
Vidámitsd lelköket.
Inségökben kik könyörögnek,
Halld meg kérésöket.

IV.

HUSVÉT ELŐTTI HETEKEN.

Intés megtérésre.

„Uram! templomodba gyültünk.“

1. Hallgassuk figyelmetesen
Mire Pál apostol intsen,
Isten szent itéletében
Hogy minket meg ne büntessen.

2. Immár azért felserkenjünk,
Mint mély álomból felkeljünk,
Bűneinktől meneküljünk,
Szent életre igyekezzünk.

3. Isten szent szavát hallgassuk,
Parancsolatit megtartsuk,
Állhatatos hittel valljuk,
Segitségre őtet híjjuk.

4. Őrizkedjünk a vétektől,
Távozzunk el tévelygéstől,
Sok emberi szerzésektől,
Melyek elvonnak Istentől.

5. Mert illik, hogy jól vigyázzunk,
És arra legyen nagy gondunk:
A számadásban mit mondjunk,
Mikor majd innen kimúlunk.

6. Testünk sárháza romlandó,
Földi hazánk nem állandó.
Testi öröm változandó,
S lelki főjót nem adandó.

7. De a lélek nem földi rész,
Sőt magasb tökéletre kész,
Feljebb vágyik a szív és ész,
Nem testi kincsre, mely elvész.

8. Szivünk, lelkünk hát örökre
Szenteljük az erényekre,
Állandóul törekedve
Az erkölcsi tökéletre

9. Hogy örök élet jutalma
Legyen pályánk diadalma,
S jussunk Isten országába,
Lelkünk boldog hazájába.

Megtérés Istenhez.

ZSOLOZSMA.

„Hálaadásunkban."

1. Reménykedő szívvel
Sóhajtok az égre,
Atyai kegyelmed
Gyermek hittel kérve;
Ne nézd bűnös voltom,
Oh halld meg kérésem:
Könyörülj én rajtam
Könyörülő Isten!

2. Szívemen félelem,
Lelkemen a bánat,
Mint két folyam árja,
Meglepett rám támadt . . .
Éu szerető Atyám,
Légy irgalmas hozzám:
Megtért gyermekednek
Bűnét megbocsátván.

3. Szánd meg könnyhullásom,
Én nagy búsulásom;
Jóságod, irgalmad
Jeleit hogy lássam!
Végy fel kegyelmednek
Karjaira engem,
Nehogy a csüggedés
Örvényébe essem!

4. Bűnömből kitérve,
Hozzád térek Atyám!
Szent parancsolatid
Útaiban járván.
Kivüled más nincsen,
Ki rajtam segitsen,
Minden bizodalmam
Benned van jó Isten!

V.

NAGY-PÉNTEKEN.

Jézus szenvedése.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Oh Isten, ki a törődött
Szív keservét jól látod.
És a bánat miatt ömlött
Könnyeket megszámlálod,
Kedveljed érzésinket
És elmélkedésinket,
Melyek szívünkben támadnak
Halálán te szent fiadnak.

2. Mint sír a kertben magában,
Mint küszködik a harczczal,
Mely a sötét éjszakában
A földre ejti arczczal!
Hol kínjait lelkében
Érezvén és testében,
Gyötrődve veritékezik,
Elalél és csüggedezik.

3. De új erőt vesz magának,
Lelkét megbátoritja,
Mint a bajnok, bár harczának
Kezdete tántoritja.

Az eláruló csókra
Önként megy a kínokra,
A fegyverekre öltözött
Vérengző kisérők között.

4. A biró bár megismeri,
Hogy ő vétkét nem látja,
Eleresztení nem meri,
Ostor alá bocsátja;
Látja a nép véresen,
Nincs szíve, mely érezzen,
Fakad ily bosszús lármára:
Feszítsd, feszíts keresztfára!

5 Szenved immár kiterjesztett
Kezekkel fölszegezve,
A föld testéből eresztett
Vérrel vagyon fedezve;
Elalélván végtére
A kínok érzésére,
Meghal, atyjához sóhajtva,
Fejét keresztjére hajtva.

6. Oh! kínok közt elenyészett
Megváltónk a keresztfán!
Téged az egész természet
Búslakodva sírat s szán:
Reng a föld alkotmánya,
A holtakat kihányja,
A nap is ily bús órába'
Borúl sötét éjszakába.

7. Elhal én bennem is a szív
Ezeket elgondolva,

És bánatba merült lelkem
Ejt szomorú gondokba:
Hogy miért kellett neked
Mindezeket szenvednek?
Ki csak igazságot szóltál,
S a mi üdvünkért munkáltál.

8. Vajha azért megtanulnók
Szenvedésid becsülni,
Az idvesség munkáiban,
A miként te, hevülni,
Mert így nyugton várhatjuk
Veled találkozásunk
Ott fenn a nagy s magas égben,
Hol te vagy már dicsőségben.

Krisztus halála.

„Haragodnak nagy voltában."

1. Gyászba borult a természet
E nap felett,
Melyen Jézus meghala;
De nyert lelkünk dicsőséget,
Üdvösséget
A mennyekben általa.

2 Szelid megváltónk kezében
Ily ügyében
Keserű pohár vala;
De az volt mennyei atyja
Akaratja —
S Jézus értünk meghala.

3. A keresztnek súlyos terhét
És keservét
Ártatlanul hordozta,
Midőn a halál súlyától
És kínjától
Lelkünket feloldozta.

4. Végre a kínos keresztfán
Mint egy bárány
Meghalt s vérét kiontá,
A bűn s kárhozat országát
S királyságát
Halálával megrontá.

5. Áldott Jézus! ki szenvedtél,
És így lettél
Érettünk ily áldozat:
Szent példád minket tanítson,
S ne borítson
Örök halál s kárhozat.

6. Téged örökké tisztelünk,
Tégy jól velünk
Az idvesség idején,
Hogy szent orczádat láthassuk,
És áldhassuk
A boldogság szent helyén.

VI.

HÚSVÉTI
MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

Feltámadásunk reménye.

„Szeret, imád, magasztal.“

1. Élet s halál bírája,
Öröklétü Isten!
Ég, föld, tenger imádja
Felséged mennyekben;
Véghetetlen lételed,
Melyben nincs változás;
Halhatatlan életed,
S szentségben lakozás.

2. Minden a természetben
Változás alatt áll,
Váltván örök cserében
Egymást élet s halál;
A mindenség lakói
Most vannak, majd múlnak,
Száraz s tenger valói
Újulnak, avulnak.

3. A te képed az ember,
Felségesb ezeknél;
Mert bár teste oszlást nyer,
De lelke mindég él;

Sőt teste bár elrothad
Sírhalom éjében,
Ama napon feltámad
Új szentebb életben.

4. A természet tárában
Mint magvak újulnak,
S új virág-illatokban
Érzésink vidulnak:
Így a teremtő keze
Felveszen sírunkból,
S porunk, melyet fedeze
Porok közt, él újból.

5. Imádjátok lelkeink
Az urat, a ki szent;
Ki alkotá e földet
S ott fenn a végtelent;
Ki Jézust, ő szent fiát,
Dicsőségbe vivén,
Nekünk is új éltet ád
Az élet reggelén.

Öröm Krisztus feltámadásán.

„Oh mennyei kegyes Atyánk.“

1. Fénylik a nap fényességgel,
Zeng az ég nagy dicsérettel,
E világ örül örömmel,
Lelkünk teljes új reménnyel.

2. Mert az Istennek szent fia
Halál-félelmet elronta,
S új életének általa
Új életre reményt ada.

3. Koporsóban eltemeték,
Vitézektől őrizteték;
De halálban nem hagyaték,
Harmad nap feltámasztaték.

4. E húsvéti szent ünnepen
Ezért vagyunk nagy örömben:
Mert a Krisztus új életben
Feltámadt dicsőült testben.

5. Oh kegyelmes áldott Isten!
Gerjessz fel minket lelkünkben,
Hogy imádjunk víg örömben
Mi is téged új életben.

6. Kérünk téged oh! nagy Isten!
E húsvéti örömünkben
Oltalmazz minket mindenben,
Lelki s testi veszély ellen.

7. Hálákat adunk tenéked,
Ki Jézust ma felköltötted,
S példájára, hogy majd minket
Feltámasztassz, megigérted.

Feltámadunk.
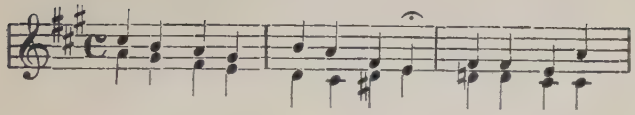
1. Hajnal mosolyg az éj után, Pacsirta zeng
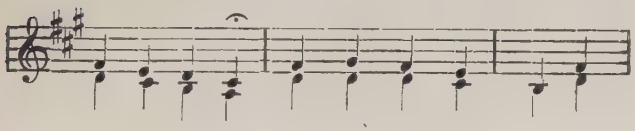
nap-su ga-rán, Harmatban für - dik a
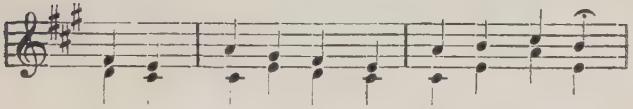
vi-rág, Reggel van: éb - red a vi-lág!

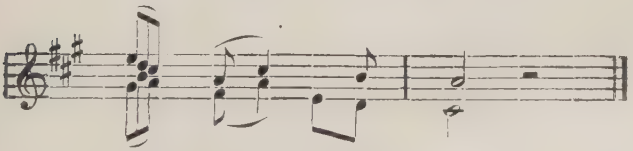

Fel - tá - ma - dunk!

2. Elmult a tél, tavasz virul;
Sírhant zöldül..., fa lombosul...
Virágnak kelyhén méhe-raj
Zsibongás, élet, munka, zaj:
Feltámadunk!

3. Kong a harang, imára hív,
Szent érzelmekkel telt a szív.
Tolong a nép, nagy ünnep ez,
Húsvét van, ének zengedez:
Feltámadunk!

4. Töviskoszorú, fakereszt,
Rémképetek már nem ijeszt!
A halhatatlanság egén
Egy fényes csillag int felém:
Feltámadunk!

5. Oh hála neked Istenünk,
Ki ily kegyesen bánsz velünk,
Ki sírunk hosszu éjjelét,
E szent hitünkkel enyhited:
Feltámadunk!

Krisztus szószólónk Isten előtt.

„Krisztus mennybe felmene."

1. Krisztus ma feltámada,
Bűnt és vétket elmosa,
Ő szent vére hullása
Lett vétkünknek romlása
Csak ő nékünk
Az élő Istennél
Kedves szószólónk.

2. Istennek bölcsessége,
Hozzánk való szerelme,
Megjelent dicsősége,
Kitetszék nagy kegyelme.
Csak ő nékünk sat.

3. A kegyelmes úr Isten
Könyörülvén emberen,
Győzedelmet engedett
Jézusnak a bűn felett.
Csak ő nékünk sat.

4. Krisztus ártatlan bárány,
Ki mi értünk áldozván,
Bűnünkből szabadítván,
Új életre támasztván:
Csak ő nékünk sat.

5. Haljunk meg hát a bűnnek,
Véget vetvén vétkünknek.
Éljünk az új életnek,
S adjunk hálát Istennek.
Csak ő nékünk sat.

Hitünk győzedelme.

„A Sionnak hegyén Úr Isten.“

1. Áldott az Úr, oh légyen áldott,
Kegyelme van velünk,
Hitünk, reményünk, hogy megállott,
Ünnepet szentelünk.

Az élet itt e földi létben
Koporsónkig vezet.
Lelkünk sóvárgva fönn az égben,
Örök hazát keres.

2. Ki életét átküzdte bátran,
Példát mutatva itt,
Aztán kimult kereszthalálban,
Minket ma is tanít.
Még áll reményünk, állni is fog,
Az igazság örök,
S megfejti rendre, mind a titkot
A sirhalom fölött.

3. Levél lehull az őszi ágról,
Az ércz, a kő enyész,
Mi lesz a földből, a világból,
Ha egykor napja vész?...
Minden elmulik, a mi földi.
Minden az ég alatt,
A megmaradt űrt mi betölti,
Csupán a lélek az.

4. Nem félünk már. Erő nem győzhet
A lelkiek fölött
Során elmuló nagy időknek,
A lelki kincs örök.
Kerül a test mind feloszlásra,
Ebben sorsunk közös,
De van remény vigasztalásra
Borongó gyász fölött.

5. Jézussal él s jár ajkról-ajkra
A szeretet tana,
Van égi kéz, vigaszát tartva,
Ha minden elhagya.
Szívek közös érzelme balzsam
A szenvedőre is,
És útat nyit a szóban, dalban
Az ég kárpitjáig.

6. Az élet nem czél önmagában,
Az czél: hogy jók legyünk,
Ki egyedül áll a világban,
Segitse fel kezünk.
Szeressünk híven mindhalálig,
Mert boldogul a nép,
A mely szeret és hitben áll itt,
Imádva Istenét.

7. E nap hitünk győzelmi napja
Az enyészet fölött,
Oh, áldott, áldott. a ki adta,
Kegyelme szent, örök.
Feltámadás édes reménye
Szívünket hatja át,
Hiszünk, reménylünk fönn az égbe
Egy szebb, örök hazát.

Krisztus szent atyja által feltámasztatott.

„Mindenkoron áldom."

1. Szent öröm-érzések
Buzdítják mostan lelkünket
S zengjük buzgó énekünket
Néked, teremtőnknek,
Ki Jézust halálból
Kihoztad mi megváltónkat,
Feltámasztád megtartónkat,
A sír homályából.

2. Megengedéd Isten,
Hogy áldott szent országodért
Ontana ártatlanul vért
A gyászos kereszten;
A kínok poharát
Felvenné az igazságért,
Melyet tanított és ismért
Mint élet sugarát.

3. De ime nem hagyád,
Hogy szented rothadást érjen
S szerzél neki a gyász-éjben
Új élet hajnalát.
Oh mily vigasztalás
Nekünk is a szent remény,
Mely ott fénylik hitünk egén:
Hogy van feltámadás.

4. Az élet bár hozzon
Ránk terhes bút s fájdalmakat,
Bár sürü köny-záporokat
Szemünk itt hullasson:
Lelkünk meg nem retten,
Mert minden bú és szenvedés
És súlyos kereszt-viselés
Egyszer véget veszen.

5. És te enyészetet
Nem ismerő örök Isten!
Kiben vég s változás nincsen,
Új létre hívsz minket;
Dicső légy íly való
És boldogító reményért;
Lelkünk hozzád vételéért
Kérünk mindenható!

Feltámadásunk reménye a Krisztusban.

„Az Istenhez az én szómat.“

1. Dicsőség neked egy Isten!
Ki szent vagy természetedben,
Szent vagy, szent a te neved,
Nincs több Isten kívüled.
Tőled származik minden jó,
A mi szent és boldogító

E földön s a mennyekben,
Általad van oh Isten!

2. E nagy nap is azt mutatja,
Hogy kegyelmed boldogítja
Az emberi nemzetet,
Melyért Jézus szenvedett
S meghalt szent vérét hullatván
Kín-sebekben a keresztfán:
Ártatlan áldozat lőn
A legjobb szív e földön.

3. Ki szeretetben élt s lehelt,
Ki jót tanított és mivelt,
S boldogítni vágy vala
Jó szivének általa
Minden megtérő halandót,
Új emberré változandót,
Terjeszté szent világát,
S az Istennek országát.

4. Meghalt a szent igazságért,
Melyért híven küzdött és élt,
De feltámasztá atyja,
S híveit is biztatja,
Hogy, ki az igazságért él,
Feltámadást méltán remél,
S a Jézus példájára,
Megnyeri bizonyára.

5. Mely boldogító remény ez,
Hogy minket az Isten fedez.

S a halál éjjelében
Nem múlunk el végképpen,
Hanem tovább élünk ott fenn,
Egy magasabb, szentebb létben,
Hol új munkát bíz reánk,
A mi mennyei Atyánk.

VII.

ÁLDOZÓ-CSÜTÖRTÖKI.

Krisztus felmagasztaltatása.

„Krisztus ma feltámada.“

1. Krisztus mennybe felmene,
Pályáját bevégezve,
Ült atyjának jobbjára,
Lett a lelkek királya.
Krisztus ül atyjának
Mennyekben jobbján,
És uralkodik.

2. De mielőtt mennybe ment,
Hogy feltámadt, megjelent,
A többek közt Péternek
És kik benne hivének.
Krisztus ül sat.

3. Negyven napig volt velek,
S tőle biztatást vettek,
Hogy ő él és élni fog,
Őt siratni hát nincs ok.
Krisztus ül sat.

4. Aztán meghagyá nekik,
Jeruzsálemből addig
Egyik is el ne menne,
Mig szent lelket nem venne.
Krisztus ül sat.

5. Mert a lélek ereje,
Rájok szállván szent heve,
Bátorságra indítja,
Szólani megtanítja.
Krisztus ül sat.

6. Majd az olajfák hegyén,
Fényben felemelkedvén,
Tanítványit itt hagyá
S lőnek apostolokká.
Krisztus ül sat.

7. Uralkodik mennyekben,
S e földön a lelkeken;
Mert velünk van itt és ott.
Legyen főpapunk áldott!
Krisztus ül sat.

Krisztus híveinek vezére.

„Áldjad én lelkem az urat.“

1. Jézus, hitünk kősziklája!
Te vagy az út és élet,
Veled az ember pályája
Az egeknek útja lett:
Te felmentél az égbe,
De nem hagytál kétségbe'.

2. Megtanitál szelidséggel
Viselni a keresztet,

Melyet az úr bölcsességgel
Nekünk is vállunkra tett.
Megtanitál, mint éljünk,
Mit higyjünk és reméljünk.

3. Szent lelked ada kezdetet
A vallás világának,
Hit, reménység és szeretet
Mind lelkedből buzgának;
Te általad lehetnek
Boldogok az emberek.

4. Áldott légy éltünk vezére,
Végetlen szerelmedért,
Mellyel lelked elvisele
Minden bajt híveidért,
Meggyőzted a kínokat,
Hogy idvezítsd azokat.

5. Kérünk, oh Jézus már téged,
Ne hagyd itt a kétségben,
Vérrel szerzett örökséged,
Sőt védd minden inségben.
Szellemed legyen velünk,
Mig e földön küzködünk.

6. Majdan ott a jobb világban,
Hol nem nyom a testiség,
Angyali ártatlanságban
Fogunk szolgálni mindég.
Addig segélj lelkeddel,
Hogy hozzád juthassunk el.

VIII.

PÜNKÖSTI
MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

A keresztény vallás első győzedelme.

„Szeret, imád, magasztal.“

1. Csudálandók úr Isten!
Számtalan műveid,
Melyeket a mindenben
Alkottak kezeid.
Erődet prédikálják
Minden teremtmények,
Intézetid csudálják
Elmélkedő lelkek.

2. Ott a napban s csillagban
Szemléljük hatalmad,
Itt porszemben s fűszálban
Csudáljuk nagyságod.
Nagy az úr a művekben,
Bár elménk nem hatja;
Nagy az úr kis jelekben,
Bár szemünk nem látja.

4. Mint szelíden kél s mosolyg,
A hajnal keleten,
Nappá derül, majd ragyog
S áldást hint az égen:

Így hozá fel kezdetben
A vallás hajnalát,
Mely mint nap derült fényben
Szórja már sugarát.

4. Isten kisded dolgokat
Magosakká teszen,
Elbont ellen-czélokat
S győzedelmet veszen;
Apostolok nyelvével,
Nem ércz-fegyverekben,
Hinté a vallást széllyel,
S őrzé veszélyekben.

5. Szent lelkének hatalmát
Küldé tűz-nyelvekben,
És a hit viadalmát
Kevés hirdetőkben
Megszentelé s terjeszté
Ezer népek között,
S diadalmassá tevé
Azt koronák fölött.

6. Dicső légy örök felség!
Ily lelki napfényért,
Melyben a kereszténység
Boldog derült kort ért.
Minden részét földünknek
Derítsd fel e nappal,
Győzedelmét a hitnek
Terjeszd hatalmaddal.

Krisztus ígérete a szent lélekről beteljesedék.

„Krisztus mennybe felmene.“

1. Pünkösd napja bételvén,
Jéruzsálemben lévén
Apostolok valának
Egyenlő akarattal.
A szent lélekről
Krisztus ígérete
Beteljesedék.

2. Hogy várnák a szent lelket,
Im nagy hirtelenséggel
Zendülés lőn az égből,
Mint sebes szél zúgása.
A szent lélekről sat.

3 E zendülés jelt ada
Az eljött szent lélekről,
És betölté a házat,
Hol veszteg ülnek vala.
A szent lélekről sat.

4 Apostolok látának
Sok részre osztott nyelvet,
Kettős tűzzel lángolva,
És szálla mindenikre.
A szent lélek sat.

5. Bételének mindnyájan
Istennek szent lelkével,
Sok nyelveken szólának,
Mind engedé szólniok.
A szent lélekről sat.

6. Hirdették az Istennek
Magasságos dolgait,
És tanították mindennek
Az idvesség útait.
A szent lélekről sat.

7. Csudálandók az úrnak
Művei a mindenben
Felségesek útai
Az idvesség rendében.
A szent lélekről sat.

8. Isten! ihless lelkeddel,
S egyesítsed szívünket.
Világosítsd elménket,
S erősítsed hitünket,
A szent lélekről sat.

Esedezés Isten lelki ajándékaiért.

„Úr Isten! kész az én szivem."

1. Bölcs teremtő, szent úr Isten!
Szentelj meg minket lelkünkben,
Tölts bé szent ajándékoddal,
Bölcseséged sugarával;
Jövel szivek vizsgálója,
Légy lelkünk bölcs oktatója:
Világa gyúl ott a léleknek,
Hol szent lelket adsz a híveknek.

2. Mennyei ajándékodat
Mihelyt nyerte, megbátrodott
Jézus kisded társasága
S felgerjedt buzgósága.

Hirdetni szent országodat,
Magasztalni dolgaidat,
Terjeszteni Jézus szent hitét,
Bizonyitni mennyben életét.

3. Gyújts világot értelmünkben,
Szeretetet szíveinkben.
Balsorsunkban oh ne hagyj el,
Gyámolíts segedelmeddel.
Szent hazádnak dicsőségét,
Híveid szép békességét,
Hitünknek édes szabadságát
Áldd meg s értelmünk tisztaságát.

4. Szentelj meg, oh mindenható,
Lelkeddel, mely vigasztaló,
S újjá szüli szíveinket,
Jóra birván elméinket.
Segélj, hogy hitben állandók
Legyünk mi gyarló halandók;
Imádjunk buzgón, téged Isten!
Jézus által Atyánk a mennyben.

5. Egyesítsed szíveinket
S különböző nyelveinket
Bírjad egy érzetre s jóra,
Hit s hazáért egyes szóra,
Dicséret, dicsőség legyen
A mennyekben néked Isten!
Legyen béke szent hajlékodban
Szentség neved' magasztalókban.

Isten szent lelke erőt adott az Apostoloknak.

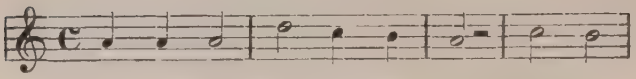

1. Ke-gyes és szív-e-me-lő Gon-do-

lat-ra ve-zet A hit s em lé-ke-zet,

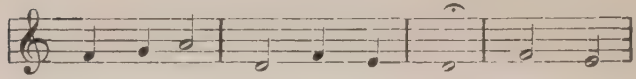

Hogy az ál-dott te-rem-tő A-pos-
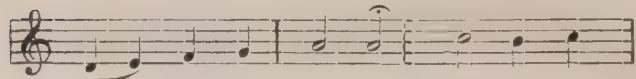
to-lok ser-gé-re Szent lel-ket

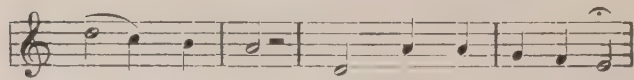

bo-csá-ta, S e na-pon jelt a-da

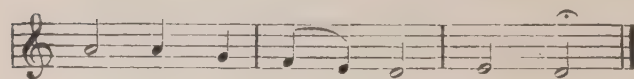

A hit ter-jesz-té-sé-re.

2. Az örök halhatatlant
Imádjuk szüntelen,
Ki tűzben s szélvészben
Megszentelé itt alant

A mennyei hitvallást
Az Apostolokban,
Sok viadalokban
Nyujtván szent vigasztalást.

3. Lelkesülés szent heve
Buzdítá nyelvöket,
A megszenteltetett
Vallás terjesztésére.
Az úr hatalmas keze
A buzgó lelkeknek,
Bár erőtleneknek,
Védelmökre érkeze.

4 Van egy titkos véderő
A szent igazságban,
Melyet rokonságban
Tart az áldott teremtő;
Mely előtt bűn s gonoszság
Elvész s összeomlik
S mint pára enyészik,
Bármily magas pontra hág.

5. Nézd e példát halandó!
S bár veszély környülvett.
Hit s igazság mellett
Légy halálig állandó.
Isten jobbja véd téged
S nyujt neked oltalmat;
A mennyben jutalmat
Nyer kitartó hívséged.

Tüzes nyelvek szállnak az Apostolokra.

1. A Pünköstnek jeles napján
A szent lélek elküldeték
Erősíteni szívöket
Az Apostoloknak.

2. Krisztus igére szent lelket
Buzgó hív tanítványinak,
A mely megtanítja őket
Tisztökben eljárni.

3. Tüzes nyelveknek képében,
Mint egy sebes szél zúgása,
Le is szálla ez reájok
A gyülekezetben.

4. Megtelének szent lélekkel,
S kezdének szólni nyelveken,
Miként adá a szent lélek
Bölcsen s bátran szólni.

5. Örüljünk azért Jézusban,
S magasztaljuk szerelmeért,
Ő általa mondjuk vígan:
Dicsőség Istennek!

6. Dicsértessél oh nagy Isten!
Szent fiad által mennyekben,
Erősíts meg szent lelkeddel
Minket igaz hitben.

Hálaadás Isten szent lelke vigasztalásáért.

„A pünkösdnek jeles napján.“

1. Keresztények buzgó serge,
Úr Istennek áldott népe,
Krisztus Jézusnak szent híve
Örvendezz szivedbe:

2. Mert árváúl nem maradtál,
Sőt megajándékoztatál:
Mert ím szent lélek reád száll,
Mely már megvigasztal.

3. Idvességedre megtanít,
Félelmedben felbátorít,
Sötétségben világosít,
És minden jóra int.

4. Ajándékát az Istennek
Drága jelét kegyelmének,
Hálájuk szent felségének,
Dicsőség nevének!

5. Dicsértessél örök Isten
Szent fiad által mennyekben.
Tarts meg minket kegyelmedben,
Mindörökké Ámen.

IX.

ÚRVACSORA OSZTÁSKORI
MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

Az Úr Jézus dicsérete.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Dicsérünk téged úr Jézus!
Lelkünknek örömével.
Oh mi királyunk úr Krisztus!
Felmagasztalunk szívvel,
Ki mi értünk meghaltál,
Asztalodhoz hivattál,
Utolsó szent vacsorádra
Emlékeztető példára.

2. Méltó vagy a dicséretre,
Mert minket megváltottál;
Szenteknek örökségére
Nékünk útat nyitottál.
Mi voltunk, kik vétkeztünk,
Te szenvedtél érettünk,
Ez egész világ bűnéért
Ártatlanúl ontottál vért.

3. Oh mely boldogok hát azok,
Az atya áldottai,
Kik ide hivatalosak,
Mint Istennek fiai.

Azért Krisztus halálát,
Szenvedését, sok kínját,
Minden tanítvány hirdesse,
Dicső példáját kövesse.

Vallástétel és gyónás Isten előtt.

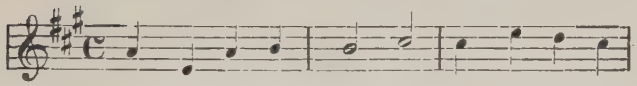

1. Szent vagy Isten, szent vagy, Véghetetlen

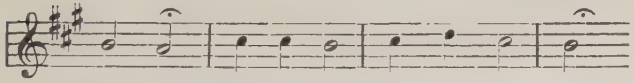

szent s nagy! Egyetlen ö - rök Is - ten!
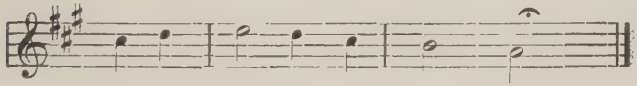
Kihez ha-son - ló nin - csen.

1. Szent vagy Isten, szent vagy!
Irgalmad bőv és nagy;
Minden szív téged imád,
Minden lélek téged áld

3. Krisztus által minket
Oktattál, lelkünket
Boldogságra vezérléd,
S temagadnak szenteléd.

4. Mely szent s idvességes
E czél, mely felséges!
Melyre minket felvettél
S lelkeddel eljegyzettél.

5. E szent asztal mostan,
Hol szent kenyér s bor van,
Ím arra int bennünket:
Áldjuk idvezitőnket.

6 Áldjuk és tiszteljük,
Ki által reméljük
E szent czél elérését,
S lelkünknek idvességét.

7. Szenvedett ő s megholt,
Noha bűntelen volt,
Kiontatott szent vére,
Gyász borúla testére.

8. A kenyér testének,
A bor ezent vérének
Ábrázoló jelei,
Hitünk erősségei.

9. Érezzük oh Atyánk!
Mely jó áradt reánk
Szent fiadnak általa,
Ki mi értünk meghala:

10. Értünk emberekért,
Minden bűnösökért,
Kik bűnökből megtérnek,
S jobb életet igérnek.

11. Oh Atyánk, irgalmazz
Bűnünkért ne halmazz
Méltó büntetést reánk,
Légy kegyelmes szent Atyánk!

12. Mert jaj, hová leszünk,
Ha büntetést veszünk
Bűneink szerint majdan
A nagy itélet napon!

13. Lelki mély sebeink
A mi sok bűneink;
Jaj nekünk, mert sok vétkünk,
Büntetést kér ellenünk.

14. Az Isten kegyelmét,
Szent neve félelmét,
Mely sokszor megvetettük,
Szent útját nem követtük.

15. Irigység, gyülölség,
Harag és kevélység,
Szivünket elfoglalták
S rosszra tántoritottak.

16. Vétkes szó s gondolat,
Kárt tevő indulat,
Fösvénység és irigység,
Hideg szeretetlenség.

17. Könyörületlenség,
Megvetés, hidegség,
Szegényen nem segités,
Szent házadtól elhülés:

18 Mind az, a mit lelkünk
Érez és bán bennünk,
S lelkünk ismeretének
Nyugalmat nem engednek.

19. Nem másnak oh Isten!
Csak néked im itten
Valljuk meg bűneinket,
Te oldozd fel lelkünket.

20. Nem tudunk hatalmat,
Mely nékünk irgalmat
S bűnbocsátást adhatna,
Minket megnyugtathatna —

21. Rajtad kivül Isten!
Ki minden lelkeken
Egyedül uralkodol
S tudod a szív mit gondol.

22. Ím lelkünk megvallja,
S elődbe számlálja
Vétkeinknek sokságát,
Törvényid megrontását.

23. Tégy kegyelmet velünk,
Ne gerjedj ellenünk
Engedetlen voltunkért,
És ne büntess vétkünkért.

Úrvacsorakor magasztalás.

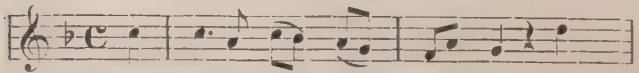

1. Sze-ret, i-mád, ma - gasz-tal, Ér-

tel-münk, ér - ze - tünk, É -

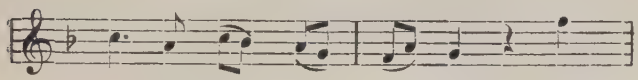
lő hit - tel, há - lá-val, Té-
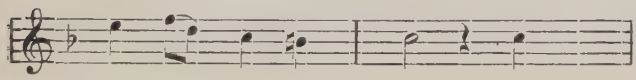
ged szent Is - te - nünk! Ér-

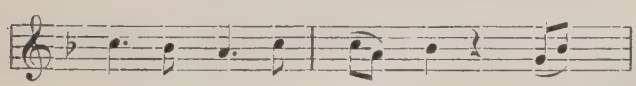
ze-ményink tá - rá-ban Nincs

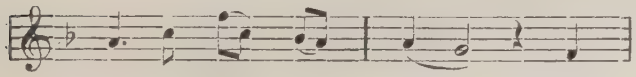
szentebb é - re - zet, Mint
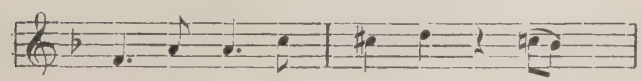
ez: Is-ten ve - lünk van, Az

Is - ten sze - re - tet.

2. Dicsőitések felett
Dicső a tisztelet,
Melyet áldoz előtted
A tiszta szeretet.
A mindenség hálaját
Meghaladja szívünk,
Midőn téged mint atyát
Lélekből szeretünk.

3. Kegyelmed adott létet
E nagy teremtésnek,
Osztott illő helyzetet
Angyalnak, féregnek;
Létel, élet, kegyelem
Ragyog s munkál otttan,
Hol isteni szerelem
Teremtményi közt van.

4. Megelőzött kegyelmed
Isten! létünk előtt,
Koronául tett kezed
Teremtményid fölött.
Midőn érzelmünk nem volt,
Éreztél érettünk,
Midőn elménk nem gondolt,
Őrt álltál mellettünk.

5. De ki hálálhatja meg
Atyánk, szerelmedet!
Melyet Jézus teljesleg
Nékünk kihirdetett.

Szerelmed, mely felemelt
Minket minden felett,
Szerelmed, mely megszentelt
S a te népeddé tett.

6. Szeretet áldozatja
Lett értünk Jézusunk,
Éltét halálra adta,
Úgy kívánta javunk.
Eltelve szent czéljával
S érezve felségét,
Megpecsétlé kínjával
Szent pályája végét.

7. E szent asztal ím mostan,
Hol szent kenyér s bor van,
Int minket a Krisztusban
Élni, halni bátran.
E kenyér ím testének
Szenvedésit jegyzi;
E pohár szent vérének
Kiomlását teszi.

8. Mely méltó, hogy lelkünkben
Hálára serkenjünk,
Krisztust teljes éltünkben
Követni gerjedjünk!
Az Isten nagy irgalmát,
Velünk tett kegyelmét,
Dicsőitsük hatalmát
S végtelen szerelmét.

ÚRVACSORA VÉTELKOR.

Hálaadás Isten jótéteményeiért a Krisztusban.

„Mint a szép hüves patakra."

1. Gondviselő szent Istenünk
Tekints bűnös fejünkre,
Nincs más kiben reménylenünk,
Te vigyázsz életünkre.
A mennyből letekintél,
S magadhoz azzal intél,
Hogy szent fiadat kövessük
És halálát emlegessük.

2. Jó-voltod olyan nagy vala
Az emberi nemzethez:
Szent fiad értünk meghala.
Oh mely szent intézet ez!
Háladásban említjük
Szereteted s hirdetjük.
Oh Isten nagy kegyelmessége!
Melynek nincsen soha vége.

3. E nagy jóért a hű lélek
Hálát adjon Istennek,
Énekelvén szent nevének,
Áldja szíve mindennek;
Neve légyen szentségben
A földön és mennyégben;
Nyert a bűnös közbenjárót,
Megtérésre útmutatót.

4. Jövel úr Isten! szivünkbe
Önts teljes buzgóságot,
Erősíts meg szent hitünkben,
Hogy nyerjünk boldogságot,
Melyet nékünk szereztél,
Midőn ily nagy jót tettél.
Áldunk örökké tégedet,
Magasztaljuk szent nevedet.

5. Lelkünknek boldogitója
Ki vagy az egekben is,
Légy éltünk oltalmazója
E mulandó földön is;
Mert testünk ellenünk áll,
Velünk gyakran szembe száll,
Lelkünk várát próbálgatja
A testiség indulatja.

6. Állj mi mellénk kegyelmeddel
Földi gyarlóságinkban,
Vezérelj te szent lelkeddel
Sok viszontagságinkban.
Ne engedd hatalmaddal,
Hogy testünk erős haddal,
Akármiként törekedjék,
Rajtunk győzedelmeskedjék.

7. Lelkünknek egy reménysége,
Atyánk, mi fejedelmünk!
Szent lelkednek segitsége
Légyen erős védelmünk.

Kegyes szemmel tekintsed,
Vigasztalással hintsed
Szíveinknek töredelmét,
S tartsd meg szent neved félelmét.

8. Oh ne ontsd ránk vétkeinkért
Búsulásod poharát,
Ne fordítsd el bűneinkért
Áldott arczod sugarát.
Segélj, útad kövessük,
Hogy egykor elnyerhessük
Megtérésünknek jutalmát,
Az életnek koronáját.

ÚRVACSORA UTÁN.

Dicsőítés.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Békességnek fejedelme,
Istennek áldott fia,
Bűnösöknek reménysége,
Emberek megváltója!
Kenyeret és bort vettünk:
Hogy meghaltál érettünk,
Annak emlékezetére,
Szent neved dicséretére.

2. A mi lelkünk benned bízik,
Lelki jók forrásában,
S hiszi, meg nem fogyatkozik
Sok földi próbáiban;

Mert tetszett az atyának,
Mennynek, földnek urának,
Hogy adjon nékünk országot
Jövendőben boldogságot.

3. Dicsőség a magasságban
Egy örök Istenünknek!
Áldás hívek szent házában
Néked Idvezitőnknek,
Ki ülsz Istennek jobbján
Örökké uralkodván:
Vigy minket örökségedbe,
Mely vagyon fenn az egekbe'!

Úrvacsorai bérekesztés.

1. Menjetek el békességgel
Úr Istennek áldottai!
Teljetek bé kegyelemmel
Mint megszentelt fiai.

2. Méltó Isten, hogy dicsőség,
Tisztesség és hálaadás
Adassék neki mindég
S legyen rajtatok áldás!

KÜLÖNÖS ALKALMI

ISTENI DICSÉRETEK.

I.

KÖZÖNSÉGES GYÜLÉSI
MAGASZTALÁS ÉS ESEDEZÉS.

Anyaszentegyház békességéért.

„Dicsőült helyeken.“

1. Hálával, vigságban,
Imádunk, oh örök Isten!
Dicsérő hangokban
Rólad zeng énekünk itten;
Ki a földön és tengereken,
Ott fenn a csillagos egekben
Egyedül vagy mindenben minden.

2. Egybegyültünk ujra
Szent egyházunk dolgaiban,
Vezéreld a jóra
Elménket, szivünket mostan.
Im vallást teszünk szent nevedről,
A mi kegyes idvezitőnkről
És hitbeli egyességünkről.

3. Gondviselésednek
Köszönjük, hogy megtartottál;
S kisded seregednek
Őre s bölcs vezére voltál.

Az időknek nagy próbáiban
Minden háboruságainkban
Szent házadnak viadaliban.

4. Oh, tarts meg békében
Tovább is szent egyházunkban
Igéd szerelmében
És hív magasztalásodban.
E hazának adj csendességet,
Népei között egyességet,
Királyunkhoz igaz hűséget.

5. Áldd meg a véneket,
Oszlopait hajlékodnak;
S az ifju sziveket
Lelkesitsed szent házadnak
Mély és igaz szeretetére,
Ős'ink áldozatkészségére,
Mind halálig hű védelmére.

6. Adj hív tanítókat,
Kik oktassák hű népedet,
Bölcs előljárókat,
Kik féljék szent törvényedet,
Hogy a te szent templomaidban
Énekeljen néped vígságban
És imádjon szent buzgóságban

II.

TEMPLOM SZENTELÉSKOR.

Megszenteltetésért.

1. Nagy Isten! kit bé nem fognak
Az egeknek egei,
Udvarod körül forognak
Csillagok seregei.
Az egész föld környéke
Lábaid zsámoly-széke;
E széles világ templomod,
Hol látszik felséges nyomod.

2. Noha emberi kéz néked
Nem épithet hajlékot,
Hogy megmérhetetlen széked
Határ között lakjék ott;
De a Siont kedveled,
Lakóházul szenteled,
Hol hiveid egybegyülnek,
Imádásodban örülnek.

3. E szent házat épitettük
Mi is dicsőségedre,
Zsámoly gyanánt helyeztettük
Örök dicséretedre.
Oh áldások Istene!
Kinek gazdag kegyelme:
Szenteld meg ezt szentségeddel,
Töltsed bé dicsőségeddel.

4. Hogy legyen az Isten háza
Menyországnak kapuja,

Dicső neved koronázza
S zengjen itt allelujah!
Ajtaját magad nyisd meg,
Küszöbit erősítsd meg,
Hogy e háznak méltósága
Legyen szent orczád világa.

5. Gondviselő szent szemeid
Forditsad e templomra,
Nyujtsd ki hatalmas kezeid
Mellettünk oltalomra;
Erősséged ládáját,
Törvényed két tábláját
Itt nyugodalmába szállítsd,
Bizonyságtételnek állítsd.

6. Ha e házban imádkozunk,
Hallgasd meg kérésünket;
Ha szíveinkben áldozunk,
Kedveljed érzésünket;
Mikor szódat hallatod
És a népet oktatod,
Adj füleket figyelemre,
Szívet az engedelemre.

7. Formálj minket szent életen
Épült élő kövekké.
Épits fel e szegleten
Egy testté s egy lélekké;
Kegyelmedben részesíts,
Szeretetben egyesíts:
Hogy a hívek egyessége
Legyen e ház ékessége.

III.

PAP SZENTELÉSKOR.

Esedezés Istentől a megszenteltetésért.

„Az egek beszélik.“

1. Az Istent imádjuk,
A teremtőt áldjuk,
Istent a teremtőt,
Kinek létét valljuk,
Bölcs munkáit látjuk,
Melyek hirdetik őt:
Ott a természetnek,
Itt a szövetségnek
Véghetetlen tárában;
Ott teremtő Isten,
Itt atya, kit minden
Imád buzgó hálában.

2. Ámbár a mindenség
Téged nagy Istenség!
Hajlékba nem foghat,
Halandói elme,
Véges szív érzelme
Méltón nem imádhat;

Menny, föld ezerei,
Lelkek seregei
Felséged csudálhatják;
De szent természeted
S tökéletességed
Ki nem prédikálhatják.

3. Ily véges voltunkban
Mégis egyházadban
Szolgákká méltattál
Minket halandókat,
S mint hű plántálókat
Szent szőllődbe híttál.
Miként prófétákat,
A régi frigy alatt
Küldé a szent városba'.
Kik által oktatád
Néped és dorgálád,
Ha nem járt útaidba'.

4. Im azért itt állunk
Isten! és szolgálunk
Néked hív érzetben;
Illess keneteddel,
Erősits lelkeddel
Hitben, szeretetben,
Melylyel apostolit
És új hirdetőit
Felkented az új frigynek.
Fegyvert kötünk, Isten!
A bűn s vétek ellen,
Fegyverét a szent hitnek.

5. Segély buzgólkodni,
Segélj élni, halni
Dicső országodért.
Viaskodj künn és benn.
Érettünk nagy Isten!
Hív pásztoraidért.
Atyánk, buzdíts, kérünk,
Hogy míg sírba térünk,
Harczoljunk a mennyekért;
Mert minket te híttál,
És szent munkát biztál
Ránk a hív s jó lelkekért.

IV.

HAD- ÉS INSÉGKORI ESEDEZÉS.

Isten a fő oltalom.

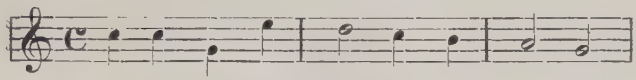

1. E-rős vá-runk ne-künk az Is-ten

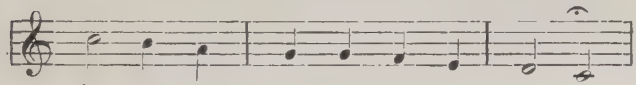

És pa-i-zsunk el-len-ség el-len,

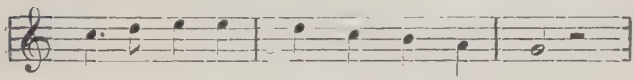

Meg-sza-ba-dít ve sze-de-lem-től,

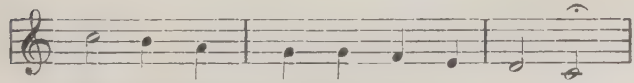

Me-lyek ránk jön-nek min-den-fe-lől:

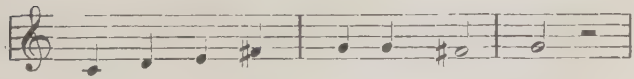

A mi ré-gi el-len-sé-günk
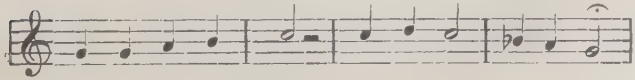
Támadt el-le-nünk. E-rő-vel, fegyverrel

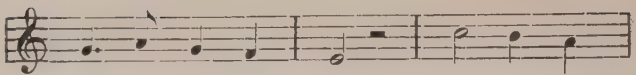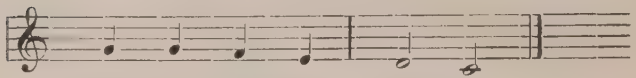

2. Nincsen nekünk semmi hatalmunk,
Melylyel néki ellene álljunk;
Viaskodik az Úr érettünk,
Kit az Isten bocsátott nékünk:
Ez az úr Jézus Krisztus — ő
Egy idvezitő,
A lelkek királya,
Isten szent fia,
Nála van a hívek diadalma.

3. Megáll az Istennek igéje
És nem állhat senki ellene:
A nagy Isten vagyon mi velünk
És szent lelke lakozik bennünk;
Ha testünk majdan elenyész,
Ha javunk elvész,
Minden hirünk, nevünk,
Kincsünk s életünk:
A mennyország megmarad nekünk.

HAD ÉS INSÉG IDEJÉN.

Töredelem Isten dorgálásán.

„Súlyos csapás szállott.“

1. Az öldöklő fegyver s pusztitó inség
Habjai közt nyögünk mennyei felség!
Szánd meg anyaföldünk vesztét úr Isten!
Fordítsd el a vérontó fegyvert innen!
Az áldott békesség
Rémitő ellenség
Kardjától elhervadott;
A had s kegyetlenség,
Mint terjedő tűz ég,
A veszély eláradott.

2. Miként régen pártos Izraeledre,
Midőn nem hajlott szent itéletedre,
Ismeretlen nyelven szóló ellenség
Támadt, s felfegyverkezett rá föld és ég:
Aképpen támasztál
Ellenünk és hoztál
Inséget s ellenséget, —
Haddal elfárasztál
És megostoroztál,
Mint pártos nemzetséget.

3. Megdorgáltál súlyos vessződdel Isten!
És megsanyargattál minket lelkünkben,
Szent ítéletednek tárgyává tettél,
És velünk ellenség által pereltél:
Előtted elmúlnak
És porba borulnak
Minden földi fiaid;
Gyors záporként hullnak,
Midőn elindulnak
Bűntetésre nyilaid.

4. Földünk népi sírnak s nyögnek úr Isten!
Gyász, félelem, jajszó hangzik künn és benn;
Dicsőséged szolgái templomodban
Szolgálnak tenéked könnyhullatásban! —
Fogj fegyvert mellettünk,
És harczolj érettünk
S édes haza földünkért;
Üzd el ellenségünk,
Add meg békességünk,
Szánd meg az ártatlan vért!

V.

BETEGSÉG IDEJÉN ESEDEZÉS.

Isten könyörüléséért.

1. Igaz látó szent úr Isten!
Halld meg az én szóm,—
Rajtam szegényen,
Könyörülj úr Isten!
Mert én csak benned bizom.

2. A te szent fogadásodért
Légy segítséggel,
A halál ellen
Tarts meg kegyességgel,
Mert igéretedért
Vár lelkem reménységgel.

4. Ne szállj Atyám perbe velem
Szegény szolgáddal,
Ne mutasd kezed
Kemény haragoddal,
Mert ha igazat vészsz,
Ki élhet jóvoltoddal?

4. Bizodalommal könyörgök,
Uram, hozzám lássz!
Bágyadt lelkemre
Szálljon vigasztalás;
Ne rejtsd el szinedet,
Mert nem segíthet más.

5. Sehol reményt nem találok,
Hozzád kiáltok:
Ha elhagysz uram!
Életben nem állok,
Nálad nélkül Atyám,
A koporsóba szállok.

6. Hamar add meg, uram! tudnom
A te jó kedved,
Mert én csak benned
Bizom s vagyok híved.
Jelentsd meg énnékem,
Mit kiván kegyes szíved.

7. Dicsőséges szent nevedért
Szomorúságim
Enyhítsd, s szememről
Töröld el sirásim;
Én te híved vagyok,
Szánd meg könnyhullatásim!

Keservek idején Istenhez folyamodás.

1. Keseredett szívvel
Kiáltok az Istenhez,
A ki igen igaz
És irgalmas mindenhez,
Hozzá emelem szóm
S csak tőle várom jóm,
Nem megyek más Istenhez.

2. Szent szemei előtt
Kiöntöm az én lelkem;
Mely nyomorult sorsom,
Neki im megbeszélem;
Eleibe megyek,
Hogy tőle jót vegyek,
Mert ő orvoslóm nékem.

3. Úr Isten! mikor én
Megfogyatkoztam vala;
Hogy a sok bú miatt
Szivem csaknem elhala:
Te kedvedbe vettél,
S én gyámolom lettél,
Mert benned bizom vala.

4. Lásd meg uram, most is
Ügyeimet mindenfelől,
Mert csak alig vagyon,
Ki jóval vegyen elől:
Elfogyott örömem,
Te vagy segedelmem
Mind bal s mind jobb kéz felől.

5. Tehozzád kiáltok
Mint kegyelmes uramhoz,
Biztatom magam, hogy
Kezed segítséget hoz.
Te vagy idvességem
S lelki békességem,
Bízom csak jóvoltodhoz.

6. Isten halld meg szómat,
És végy ki inségemből.
Tekints kegyes szemmel
S tisztits ki bűneimből,
Istenem, dicsérlek,
Míg e földön élek,
Örökké tiszta szívből.

7. A te jóvoltodért
Mindenek hozzád térnek
Hálát adván néked,
Kegyelmet tőled kérnek
Jótéteményedért
S kegyelmességedért
Felségednek örülnek.

VI.

Különféle csapások idején.

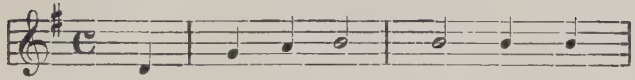

1. Sú - lyos csa-pás szál - lott úr
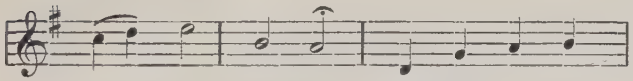
Is - ten re-ánk, Ily nagy in - sé-

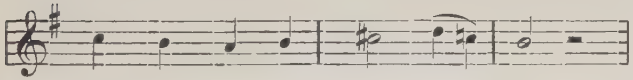

günk-ben szánj meg szent A - tyánk!

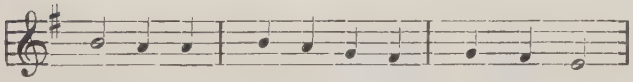

Meg-ne-he - zült az i - dő fe-jünk fe-

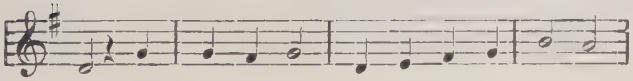

lett, gond s ag-gódás szivünkben el-ter-je-

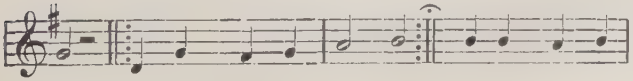

dett. Lám mely gyarlók vagyunk, E csapásnak
Csaknem le-ros-ka-dunk,

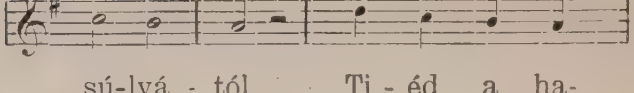

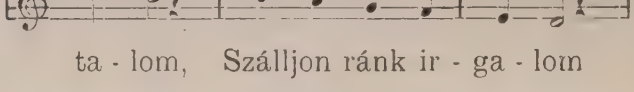

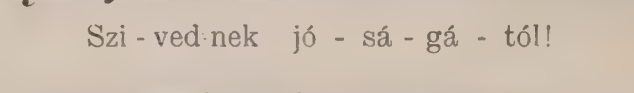

2. Az embernek gyarló s véges értelme,
Útaid nem érti halandó elme,
Ámbár igazság hatalmad kormánya,
S boldogitó akaratod iránya;
S bár mi megrettentünk,
Te őrt állsz felettünk,
Védve inség árjától.
Tiéd a hatalom,
Szálljon ránk irgalom
Szivednek jóságától!

3 A termés kegyelmed bizonysága,
A megváltás szerelmed nagy munkája.
Hányszor tévedtünk el igaz útakról!
S hányszor győztél meg már nagy irgalmad-
Bár béborul az ég! [ról!
Napfény derül fel még!

Te nem hagysz el bennünket,
Mert atyánk vagy nekünk,
Oh kegyes Istenünk,
Szánd meg ez inségünket!

4. Miért zugolódnánk sorsunk önkényén?
Ha járunk a szent hit tiszta ösvényén,
Ha hiszünk s remélünk Isten tebenned,
Ki a hitet szivünkbe csepegtetted.
Hallj meg azért minket,
Szánd meg inséginket,
Szálljon reánk kegyelmed:
Mert mi gyarlók vagyunk,
Csaknem leroskadunk,
Ha nem tart meg szerelmed.

VII.

Hála áldásos esõ után.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Hála, hála nagy nevednek
Menny, föld èrős Istene!
Téged áldunk, magasztalunk,
Hitreményünk mindene,
Mert imánk meghallgattad,
Földjeink megáztattad
Az ég enyhe harmatával,
Kegyelmed gazdagságával . .

2. Buslakodtunk, csüggedeztünk
Az aszály-csapás miatt,
Mely hervasztva dult mezőnkőn,
Félve: mindent learat . . .
Imánk félve rebegett,
Sóhajtoztuk nevedet:
„Jó Istenünk! oh légy velünk,
Ha nem segítsz, mi elveszünk!“. . .

3. Ah, mily gyönge, mily erőtlen
A mi gyermeki hitünk,
A legkisebb vész, viharra
Kishitüleg csüggedünk!
Pedig, hol a veszély nagy,
Te ott legközelebb vagy!
Szólsz viharnak és veszélynek
S kártétlenül elenyésznek.

4. Hála, hála nagy nevednek
Menny, föld erős Istene,
Téged áldunk, magasztalunk,
Hitreményünk mindene,
Mert imánk meghallgattad,
Földjeink megáztattad
Az ég enyhe harmatával
Kegyelmed gazdagságával!...

Áldás bőv termésért.

„Dicsérünk téged Isten."

1. Jőjjetek keresztények!
Minden rendű hív népek!
Hozzatok áldozatot,
Szent s buzgó indulatot,
Mondjátok az Istennek:
Legyen áldás nevének!

2. Oh áldások Istene!
Éltünk java s mindene!
Jóságod s hatalmad nagy,
Mindenekben áldott vagy,
Áldott vagy az egekben,
Áldott a természetben!

3. Mert szentséges lábaid
Nyoma hoz kövérséget,
Mindenható újjaid
Hintezik a bőséget.
Kegyelemmel tekintesz
S a földre áldást hintesz.

4. Lám a földet illeted
S nyitja kincses kebelét;
Hasznos esővel hinted,
S újitod levegőjét.
Állatok lelkesülnek,
Mezők megékesülnek.

5. A hegyek gazdagulnak,
Az erdők bezöldülnek:
Emberek megvídulnak,
S háladással örülnek;
Élőfák virágoznak,
Földnek bőv áldást hoznak.

6. Oh nagy Isten! áldassál,
Tőlünk magasztaltassál,
Áldásidat bővítsed,
Hazánkat védelmezzed;
Áldjad meg életünket,
Boldogítsad lelkünket.

Tavaszi öröm- és hálaérzet.

„Dicsőült helyeken."

1. Új életre serkent
Előttünk a szép természet,
Felvidulni kezdett
Dél, napkelet és enyészet.
Kiesek a földnek határi,
Illatoznak az úr oltári,
Teremtményi áldoznak néki.

2. Az úr lelke fuvalt
A völgyekre és mezőkre,
Éltető harmat hull
A halmokra s hegytetőkre.
Elevenít minden szép napfény.
Innepet ül minden teremtmény,
Keblünket tölti kedves remény.

3 Látjuk mindenfelé
Az Istennek új áldásit,
Halljuk körülöttünk
A madarak víg hangzásit.
Terjed a virágok illatja,
Sziveinket szent öröm hatja.
Áldassék a mindenség atyja!

4. Virágos köntösbe
Halmok, mezők felöltöztek,
Növények újulnak,
Langyos szellő lebeg köztek.
Minden fű, élőfa és állat,
Hirdeti az örök jóságot,
Mely mindent újít és általhat.

5. Újulást, életet,
Gyönyört látunk mindenfelől,
Szép e nagy világnak
Alkotmánya kivül, belől.
Isten van, im tisztán látjátok!
Így szól a mindenség hozzátok:
Teremtmények Istent áldjátok!

6. Imádunk szent Isten!
Oh szép kikeletnek atyja!
Kitől alkottatott
A föld s egek boltozatja.
Bár egészen szivek lehetnénk!
Így legtisztább hálát vihetnénk
Hozzád, s méltóbban dicsérhetnénk.

VIII.

Új házaspárokért esedezés.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Te vagy Isten! a szeretet;
Élet s öröm kútfeje,
Első intést létel s élet
Szerelmed által veve.
A napok fénykörében,
E világ rendszerében
Szereteted indíta el
Minden valót ékes renddel.

2. Összehangzó alkotmánya
Az egésznek alatt s fönn,
Égi testek ragyogványa,
Fűszál s féreg e földön:
Bölcsen összekapcsolva,
Egymást védve s pártolva
Állnak ékes rendezetben,
A kölcsönös szeretetben.

3. Házas-társak örömtelve
Élnek, mint egy édenben,
Isten által megszentelve
Egymás hív szerelmében
Élet éled mindenben,
Hol szeretet van jelen,
S e föld menyországgá válik
Hol két szívben hűség lakik.

4. Im ilyen párt mutatunk bé
Néked szivek Istene!
A te jó lelked lehellé
E szent érzést szivökbe.
Szeretetet, hívséget
Adj nékik, melynek véget
Ne vessen bármily hatalom
E földön, csak a sírhalom.

5. S minthogy ott van boldog élet,
Hol szent erkölcs tündököl,
Mint éltető napfény, melyet
Köd s fergeteg el nem öl,
Mint Istentől lett kötés,
S nem emberi szinlelés:
Engedd e frigy maradandó,
Erkölcsben legyen állandó.

6. Koronázd hív pályájokat
Lelki s testi áldással,
Éltesd őket s magzatjokat
Hosszas boldog napokkal.
Ha szerelmök frigyének
E testben véget vetnek
Az esztendők, lelkök légyen
Az Istennek kegyelmében.

IX.

Esedezés a király életeért s boldog országlásaért.
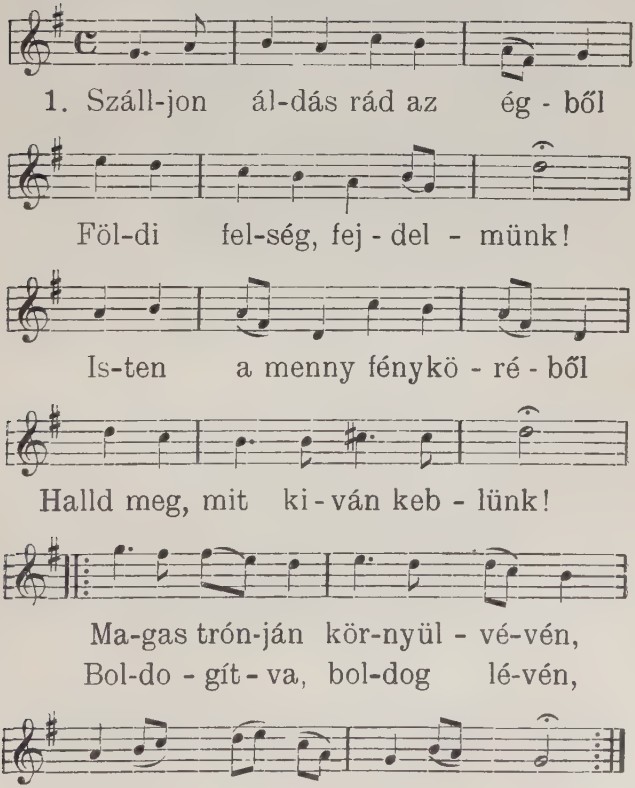
1. Száll-jon ál-dás rád az ég - ből
Föl-di fel-ség, fej - del - münk!
Is-ten a menny fénykö - ré - ből
Halld meg, mit ki - ván keb - lünk!
Ma-gas trón-ján kör-nyül - vé-vén,
Bol-do - gít - va, bol-dog lé-vén,
Véd-jed őt szent ke-zed - del,
Fej-del - münk ke-gyel-med - del.

2. Áldásidat mérték nélkül
Szórjad rá és házára,
Angyalidat életvédül
Küldd ki minden útjára.
Igazságot, vallást, törvényt,
Úgy mint szíve érzi azt,
Hagyd ragyogni, mint örök fényt,
S virágozni, mint tavaszt.

3. Pálmát fűzz szent homlokára,
Üzz el viszályt s viadalt,
Hasson messze fénysugára,
S védjed, mint békeangyalt,
Ha háboru fergetege
Zúg, legyen ő tiszta nap,
Kitől földi népek ege,
Vész közt vezér-sugárt kap.

4. Csend és béke fogjon kezet
Ott, hol bírja pálczáját,
Köz szeretet, hív érezet
Erősítsék szent trónját.
Oldhatatlan, sérthetetlen
Frigyben együtt megálljunk.
Isten! áldott védelmedben
Tartsd meg a mi királyunk.

Hazáért és királyért.

„Dicsérünk téged Isten.“

1. Téged Isten! dicsérünk.
Téged szent úrnak vallunk,
Mi atyánknak ismerünk,
Téged felmagasztalunk.
Te vagy néped istene,
Reménysége s mindene.

2. A koronás fejeknek
Tőled van ékessége;
A győző vitézeknek
Általad dicsősége.
Tőled van a vitézség,
Győzelem és békesség.

3. Mennyből alá tekintesz
E földre hatalmaddal,
És a népeknek intesz
Országoló jobboddal:
Legottan megbékélnek
S békében együtt élnek.

4. Az igazság fegyvere
Általad győzedelmes;
Háboruság tengere,
Mely káros és veszélyes,
Hatalmad intésére
Leszáll csendes helyére.

5. Isten! édes hazánkat
Álld meg s jó királyunkat,
Lelkesítsd vitézeit,
Oktassad vezéreit,
Boldogítsad népeit,
Építsed országait.

6. Adj nekünk békességet,
Országunknak bővséget,
Egésséget testünknek,
Csendességet lelkünknek,
Hitet és reménységet,
S házadnak dicsőséget.

Koronázáskor.

„Erős várunk nekünk az Isten.“

1. Országol az Isten felettünk,
Mint mennyben legfőbb fejedelmünk,
Ő rendez földi országokat,
Királyokat ad s koronákat;
E világi nagy hatalmak
Általa állnak
Erőben békében,
Győzedelemben,
Nemzetek előtt méltóságban.

2. Jobbod győzhetlen hatalmával
Ékesítéd fel koronával
Dicsőséges úr! királyunkat,

Hogy birná szép magyar hazánkat
Törvénynyel, igazsággal.
Kegyelmességgel;
Védné fegyverével,
És hatalmával
Országunkat, szabadságunkat.

3. Ihlesd úr Isten! királyunkat,
Választott koronás urunkat,
Erőddel és dicsőségeddel,
Mérhetetlen bölcsességeddel.
Erős legyen erőd által,
És győzhetetlen,
Dicsőségeddel nagy,
És bölcsességgel,
Birja népét, mint földi felség.

4. Országlása érjen sok időt,
Mint atyját tisztelje népe őt,
Ha ellenség támad ellene,
Seregek ura! légy te vele.
Fegyverének adj diadalt,
Népének erőt,
Koronájának fényt,
S végre mennyekben
Koronázd halhatatlansággal.

Király végtiszteletére.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Határt rendelt az úr Isten
Magasságnak, mélységnek,
Végórát tett ez életben
Minden földi felségnek;
Sírba szállnak fejdelmek,
Ámbár földi istenek,
Kik hallván az Úr szent szavát,
Leteszik testök sátorát.

2. Szól az Úr az embereknek:
Porok porba térjetek,
Kik kezdetet élteteknek
Asszony által vettetek:
S a koronák eltünnek,
Királyságok megszünnek:
De te megállsz örök Isten!
E sors nem hat hozzád ott fenn.

3. Elvégezte nagy pályáját
Imé dicső királyunk,
És letette koronáját,
Melyet viselt mint urunk:
Mint az égi fényes nap,
Melytől minden éltet kap,
Áldást hintvén nagy útjára,
Siet esti szállására.

4. Hallván szódat örök Isten:
Kit királyok imádnak,
Hozzád készült lelke innen
Hív koronás szolgádnak;
Aldást hintvén népére
Eljutott vég estvére,
Remélve szelid lelkében
Idvességet az egekben.

5. Isten, ki királyok szívét
Szent kezedben hordozod,
E hazát és békességét
Intézed s igazgatod:
Áldott légy a jóságért,
A béke olaj-ágért
Melylyel minket koronáztál,
S kegyes uralkodót adtál

6. Isten! vedd már szent kezedbe
Lelkét hazánk atyjának,
Engedj a sír kebelébe'
Békét áldott porának.
Dicső emlékezete
Legyen hálás érzete
Minden haza-gyermekének,
Kit szárnyai fedezének.

X.

Hitben állandóságért.

„Vigyázz értem Úr Isten“

1. Tekints reánk úr Isten!
Ne hagyj minket elvesznünk.
Vigasztalj meg minket
A te szent igéddel.
Lelkünk eledelével.

2 Rajtunk van oh úr Isten!
A súlyos kedvetlenség;
Ha te nem léssz nekünk
Mennyei segítség
Nem lesz köztünk békesség.

3. Ámbár minket úr Isten!
Próbálgatsz bűneinkért;
De ne vedd el tőlünk
A te szent igédet.
Vigasztald meg szívünket

4 Rendelj nékünk úr Isten!
Értelmes oktatókat,
Adj minékünk igaz
Lelki pásztorokat
És józan tanítókat.

5. Ihlesd őket úr Isten!
Szentelő hatalmaddal,
Igazgassad őket
Mennyből tanácsoddal,
Erősítsed jobboddal.

6. Hogy tégedet úr Isten!
Megváltó szent fiaddal,
Hirdessenek nekünk
Lelki bátorsággal,
És tiszta igazsággal.

7. Tarts meg minket úr Isten!
Sok lelki próbáinkban,
Légy segédül nekünk
Minden szent munkánkban,
Hitünk megtartásában.

8. Lelked által úr Isten!
Épüljön a te néped,
Nevekedjék itten
Szent gyülekezeted,
Szenteltessék nagy neved!

XI.

Vallástétel a hitről.

1. Az egy Istent szívből hiszszük
Lenni nekünk teremtőnknek,
Mindenben segedelmünknek,
Irgalmas gondviselőnknek.

2. Jézus Krisztus mi megváltónk,
A bűntől megszabadítónk.
Példájával útmutatónk,
Az úr Istennél szószólónk.

3. A szent lélek mi tanítónk,
Idvességre igazgatónk,
Bánatinkban vigasztalónk,
Lelkünkben is megújítónk.

4. Szent írás tanít e hitre,
És a boldog reménységre,
A lelki szép békességre,
Istenbeli nagy örömre

5. A ki akar idvezülni,
Szent hitet kell megtartani,
Életét kell ahoz szabni,
S gyümölcsét is mutogatni.

6. A ki akar idvezülni,
Életterhét fel kell venni,
Krisztus nyomdokát követni,
Sors csapásit elszenvedni.

7. Ilyen hit teszen kegyessé,
Úr Isten előtt kedvessé,
Lelkünkben békességessé,
Menyországban örökössé.

8. E hit kiben uralkodik,
A bűn ellen tusakodik,
Minden jóra igyekezik,
Szent dolgokat cselekeszik.

9. Mindennek kell igaz hitben
Megmaradni életében,
Atyafiú-szeretetben
Hogy legyen Isten kedvében.

10. Istennek legyen tisztesség
Mindörökké és dicsőség,
Ő tőle nékünk békesség,
S a mennyországban idvesség

KONFIRMÁCZIÓKOR.

Esedezés hitben erősödésért.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Szent Istenem! tekints reám
Az egekből kegyesen,
Hozzád kiált fel szívem, szám,
Hallgass meg kegyelmesen.
Ime! elődbe megyek,
Hogy rólad vallást tegyek,
Egy Istenem, egy reményem!
Kit a minden hirdet nékem.

2. Adj énnékem tehetséget,
Hogy Jézusban hihessek,
Néki hívséget szivemben
Örökre igérhessek;
Szent vallását éltemmel
S jó cselekedetemmel
Mutassam meg, hogy szeretem,
Ez buzgó igyekezetem.

3. Szent lelked hát vezéreljen,
Hogy útadban járhassak;
Ha tántorog, felemeljen,
Hogy híved maradhassak.
A bűn meg ne győzhessen,
Szívem tiszta lehessen:
Mert boldog csak így lehetek.
S mennyországba így mehetek.

4. Ha indulatim magvai
Keblemben kicsiráznak,
Ha szívem kivánságai
Törvényeddel csatáznak:
Szenteld meg oh! szívemet
Lelkemet s érzetemet,
Hogy megálljak szent hitemben
S koronázz meg az egekben.

KONFIRMÁCZIÓKOR.

Keresztény hit főágazati.

1. Hi-szek val-lok én egy Is-tent,
Ki ma-gá-tól va-ló és szent,

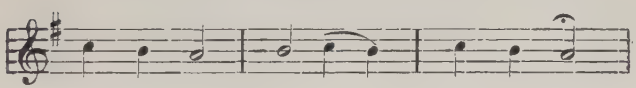

Ki-nek ne-ve a-tya, Is-ten,
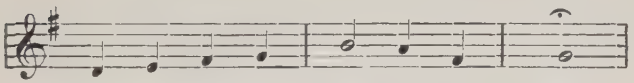
Ha-son-ló több hoz-zá nin-csen.

2. Ő teremtette az eget, Csel. 4: 24.
Tengert, földet, mindeneket. — Ugyanott.
Társ nélkül, és csak egyedül Esa 44: 24.
Királyi szent székében ül. Jel. 5: 13.

3. Hiszem az ember úr Jézust, 1. Tim. 2:5.
És nem ismerek más Krisztust, 1. Kor. 1:23.
Mint ki földön élt, szenvedett, Luk. 2:9; 24: 26
Keresztre felfeszíttetett. — 1. Kor. 2: 2.

4. Ki Istennek fia lévén, — Luk. 1: 32.
Váltság munkáját felvévén, 1. Kor. 1: 30.
E világ bűnéért megholt, Róm. 4: 25.
Nóha szent és ártatlan volt. 1. Pét. 2: 22.

5. Ezért Isten őt felvette, Fil. 2: 9.
Lelkiekben úrrá tette, Eféz. 1: 22.
Megparancsolta, hogy minden Ján. 5: 23.
Néki tiszteletet tegyen — Fil. 2: 10, 11.

6. Én is ez úr Jézust vallom, Csel. 2: 36.
Világ előtt nem tagadom; Mát. 10: 32, 33.
Holtig e Jézusban bízom, Ján. 6: 68, 69.
Tudom, meg nem csalatkozom Róm. 5: 5.

7. Mert az Isten szent lelkével, Róm. 8: 26.
Jóra vezérl kegyelmével; Ján. 16: 13.
Haláltól semmit nem félek, Róm. 8: 1, 2.
Mert örök éltet remélek. Róm. 6: 23.

8. Szent úr Isten! segélj minket, Mát. 4: 10.
Neveljed gyenge hitünket; 2. Pét. 3: 18.
Adjad, ezeket hihessük, Ján. 12: 36, 44.
S a koronát elnyerhessük. Jel. 2: 10.

Isten szent igéje ereje.

1. Jó úr Isten! tekints hozzánk,
Magas mennyből nézz mireánk
És könyörülj te népeden,
Nyomorult kereszténvyiden:
Mert elfogytak a te szentid,
Meglankadott a szeretet
Az emberek fiai közt.

2. Azért szólasz így úr Isten:
Feltámadnom szükség nekem,
Hogy megrontsam szerzéseket,
Megszabadítsam népemet;
Mert láttam nyomoruságát,
Hallottam fohászkodását,
Megtekintem ohajtását.

3. Nem hagyom az én nevemet,
Eloltatni szent igémet;
De megtartom én házamban,
És választott templomomban,
Hogy megszentelje szentimet,
Gerjeszsze nekik szíveket,
Biztassa az ő lelkeket.

4. Az Istennek szent igéje
Tiszta, minden ő beszéde,
Mint a próbáltatott ezüst,
Hétszer megöntetett ezüst:
Mert ennek az ő ereje
Vagyon a kisértetekbe',
Keresztnek viselésibe'.

5. Te vagy úr Isten oltalmok,
Hatalmas erős gyámolok
A te hív tanítóidnak,
Szőlődben plántálóidnak.
Te vagy őrzője népednek,
És oltalma híveidnek,
Paizsa te szent igédnek.

6. Térítsd meg azért azokat,
Fogd meg igyekezeteket,
Kik gyakorta azt kiáltják,
Bátorsággal nekünk mondják:
Nincsen Istentek tinektek,
El kell majdan mind vesznetek,
Ki oltalmaz meg titeket?

7. Azért neked mi most adunk
Nagy hálákat és azt mondjuk:
Dicsértessél oh nagy Isten,
Szent fiad által mennyégben!
Vigasztalj meg szent lelkeddel,
Nekünk édes bíztatónkkal,
Örökké nagy dicsőségben.

(II. János király kedvelt éneke.)

XII.

Utazók éneke.

„Mint a szép hüves patakra.“

1. Istenem! a te nevedben
Kezdem felvett útamat,
Mint egy vándor, védelmedben
Vetvén bizodalmamat.
Rád bizom életemet,
Kedvesim s mindenemet:
Segélj feltett szándékomban,
Légy vezérem járásomban.

2. Ne vigy Atyám kisértetbe
Útazásom folytában,
Véletlen s káros esetbe
Jó szándékom czéljában;
Útmutatóm légy nékem;
Nappal kegyes vezérem.
Oltalmazz az éjszakában,
Fáradt testem nyugvásában.

3. Mint régen szent szolgáiddal
Minden útazásokban
Velek voltál s hatalmaddal
Őrzéd bujdosásokban:
Őrizz Atyám engem is,
Tégy kegyelmet velem is,
Oltalmazd édes hazámat,
És elhagyott rokonimat.

4. Segélj, hogy felvett útamat
Boldogul elvégezzem,
S előttem levő czélomat
Tévén, hasznát érezzem.
Szent neved áldásával
És magasztalásával
Térjek vissza kedvesimhez,
Kiket kegyességed fedez.

5. Minthogy pedig e világon
Csak útazás életem,
Miglen e halandóságon
Majdan által-tétetem:
Hogy ne fussak hiába',
A mennyei hazába
Kérlek vigy végre engemet,
Megadván idvességemet.

XIII.

Őszi úrvacsora-osztás vasárnapjára.

Lassan.
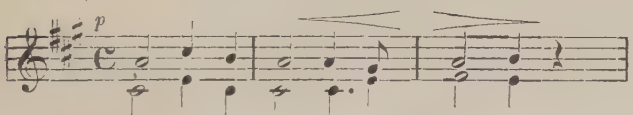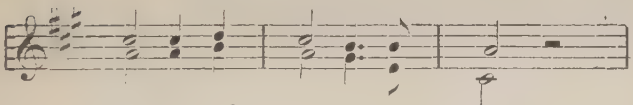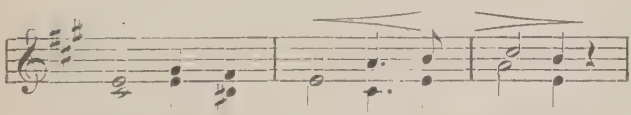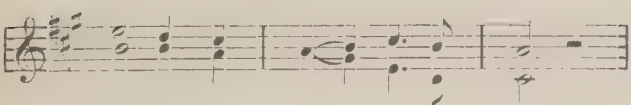
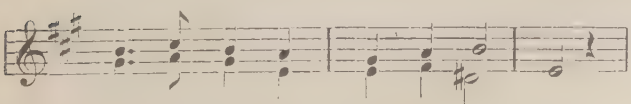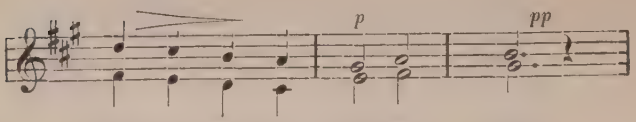

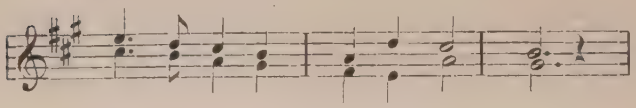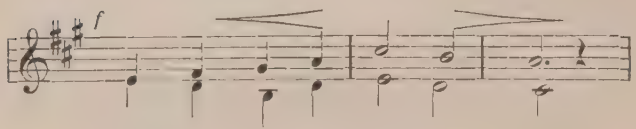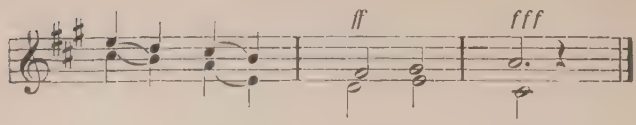

2. Nyári napnak izzó fényét
Áldó harmat váltja föl;
Dús kalász reng a határon,
Meghajolva terhitől . . .
És ha jő a felhő vésze
S még se zúdul mind reánk:
Áldva, óva csak te éltetsz,
Hozzád szálljon hő imánk,
Atyánk, Istenünk!

3. Fáradalmink szép gyümölcsét
Hálatelten szedve le,
Hőn imádjuk azt, ki adta;
Áldva, áldva szent neve!
Mert ha voltunk néha jók is,
Százszor annyit vétkezénk;
Mégis tőled büntetésnél
Százszor több áldást nyerénk...
Atyánk, Istenünk!

4. Telve csűrünk, telve kamránk,
De szívünk is telve van:
Bizalomra, hitre ébredt,
Hálás dobbanásiban.
Tél fagyára, sír ölére
Bizva nézünk, jó Atyánk:
Hisszük, hogy itt új tavasz nyit;
Ott örök lét vár miránk . . .
Tőled Istenünk!

XIV.

A háromszázados ünnepélyre készült hymnus.

„Szeret, imád, magasztal.“

1. Szent öröm-érzésre gyúl
Isten! e Ház népe,
Emlékünkbe felvonul
Három század képe.
A mi benne szép és jó:
Lelked fényírása;
S a mi bús, az oktató:
Bölcs kezed vonása.

2. Szent családdá avatál
Népeid sorából,
Fiuságra kihozál
Szolgálat házából.
Lobogónknak jelszava
Volt a Hitszabadság,
Szellemünknek fő-java:
A tisztább Igazság.

3. Isten Egy igaz Való,
Oszthatatlan Egység,
Nincs hozzá több hasonló
Imádandó Felség:

Mint örök tűz élt szívünk
Mélyében az eszme,
S hogy vallhatjuk: ez hitünk
Drágán nyert győzelme.

4. Krisztus lelke nevelé
Hitünk élőfáját
Szent vérrel oltá belé
Nemes erkölcs ágát.
Megváltónknak őt hivők,
Vallván ember-létét;
S e hitünkért szenvedők
Világ gyűlölését.

5. Im, egünkről oszlik szét
A nagy átok súlya,
Mely testvérek életét
Sorvasztólag dúlja.
Hitkülönbség a kiket
Egymástól elzára,
Egygyé fűzi szíveket
Szeretet varázsa.

5. Védd Atyánk! erős karral
A fejlő virágot,
Biztatót egy szebb korral:
A hitszabadságot.
Saját győződés legyen
Hitünk szirtalapja,
S világot rá ömleszszen
A tudomány napja.

7. Isten áldd meg a Hazát
Tiszta lelki fénynyel,
Áldd meg Egyhivők Házát
Áldozó erénynyel. —
„Balsors a kit régen tép:
Hozz rá víg esztendőt;
Megbünhödte már e nép
A multat s jövendőt."

Dávid Ferencz emlékünnepélyére készült hymnus.

„Erős várunk nekünk az Isten."

1. Áldott az úr, a mi Istenünk
Őt imádja kicsiny seregünk;
Mert hatalma és dicsősége
Kiterjed a nagy mindenségre.
Minden áldás tőle száll ránk;
Ő édes atyánk,
Jó és balsors között,
Élet-halálban:
Bizodalmunk csakis benne van.

2. Megállt hitünk az egy Istenről,
Bár jött veszély ránk mindenfelől.
Erős a nép, ha Isten vele;
Diadalmas a hit ereje.

Nem árt fegyver, börtön, halál:
Szebb jövőt talál
Az üldözött egyház . . .
És hálát adva
Az Urat szívből magasztalja.

3. Egy Istenünk, egy magyar hazánk!
Áldd meg e hont Isten, jó atyánk!
Itt nyertük a szent örökséget:
Hirdetni az „Istenegységet“,
Itt hazánkban, bércz ölében,
A nép szívében
Vert gyökeret hitünk.
Szent e föld nekünk;
Oh áldd meg hazánk, jó Istenünk!

XV.

Bérekesztő magasztalások.

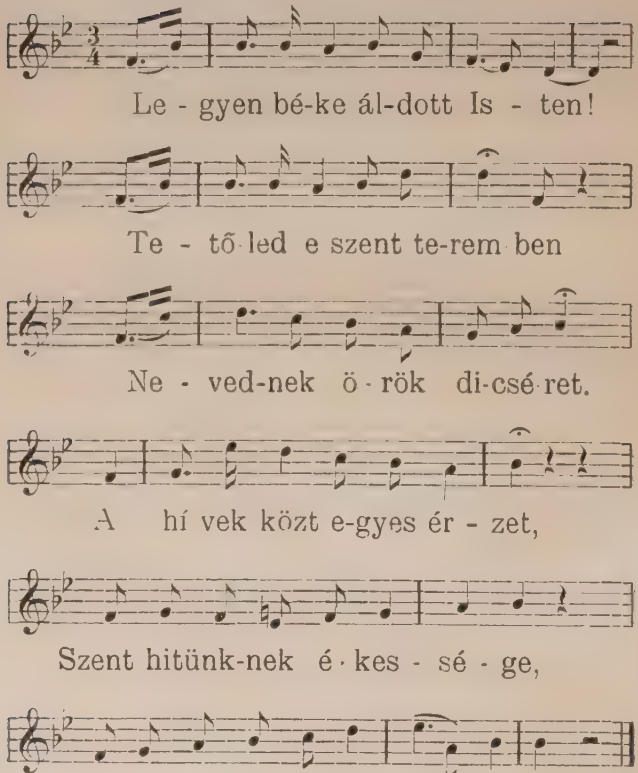
Le - gyen bé-ke ál-dott Is - ten!
Te - tő-led e szent te-rem ben
Ne - ved-nek ö - rök di-csé-ret.
A hí vek közt e-gyes ér - zet,
Szent hitünk-nek é - kes - sé - ge,
Szivünk er-köl - csi ép - sé - ge

„Dicsőült helyeken.“
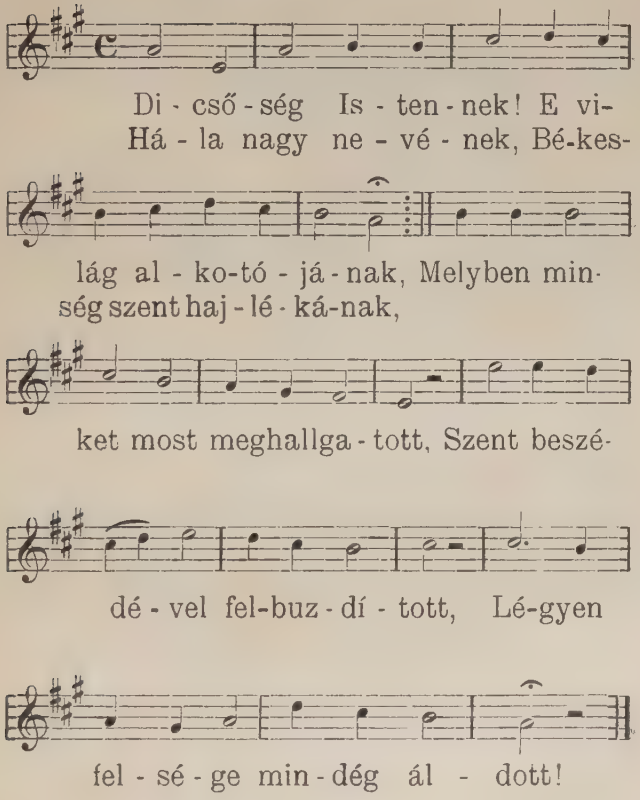
Di - cső - ség Is - ten - nek! E vi-
Há - la nagy ne - vé - nek, Bé-kes-
lág al - ko-tó - já - nak, Melyben min-
ség szent haj - lé - ká-nak,
ket most meghallga - tott, Szent beszé-
dé - vel fel-buz - dí - tott, Lé-gyen
fel - sé - ge min - dég ál - dott!

Más bérekesztő.

A királyi székben
Ülőnek,
És a báránynak,
Áldás és tisztesség
Dicsőség,
És hatalom
Örökkön örökké!

Dicsőség Istennek!

Énekek lajstroma.

	Lap
Adjunk hálát mindnyájan	5
Adjunk hálát a mindenhatónak	23
Adjunk hálákat	53
Áldott Isten életemnek	35
Áldott Isten napjainknak	41
Áldott Izraelnek ura	70
Áldott az úr, oh legyen áldott	107
Áldott az úr, a mi Istenünk	188
Áldjad én lelkem	38
Az egy Istent szívből hiszszük	174
A kereszténységben	68
A királyi székben	192
A Pünkösdnek jeles napján	124
Az esztendők eljönnek, elenyésznek	86
Az öldöklő fegyver s pusztító inség	149
Az Istent imádjuk	144
Az éjjelnek setétsége	36
Az idő sebes szárnyakkal	44
Békességnek fejedelme	136
Bethlehemben születék	78
Bölcs teremtő, szent úr Isten	120
Bűneimnek mély örvényében ülök	56
Csak te benned örök Isten	33
Csudálandók úr Isten	117
Csudálandó nagy Isten	42
Dícsérjétek az urat	18
Dicsérlek téged én édes Istenem	28
Dicsérünk téged úr Jézus	126

La.
Dicsőitünk és tisztelünk 84
Dicsőség neked egy Isten 111
Dicsőséges úr Isten 10
Dicsőséges Isten 90
Dicsőség Istennek, egy örök teremtőnek .. 75
Dicsőség Istennek 191
Dicsőség a teremtőnek 49
Dicsőült helyeken 17
Drága dolog az úr Istent dicsérni 34
Élet s halál birája 102
Erős várunk nekünk az Isten 147
E szent napon örvendezzünk 14
Felségesek műveid 26
Fénylik a nap fényességgel 103
Gondviselő szent Istenünk 134
Gyászba borult a természet 100
Hálával, vigságban 140
Hálaadásunkban 30
Hálát most adjunk 74
Hála, hála nagy nevednek 155
Hallgassuk figyelmetesen 95
Halhatatlan teremtő 88
Halomra gyült vétkeimnek 62
Hajnal mosolyg 105
Határt rendelt az úr Isten 170
Hiszek, vallok én egy Istent 177
Igazlátó szent úr Isten 151
Im az áldott nap feljövén 40
Irgalmas légyen 45
Istentől megáldott hívek 71
Istent tiszteljétek 80
Istenem a te nevedben 181
Isten szent házába bémegyek 1
Jer, mindnyájan örüljünk 83
Jézus, hitünk kősziklája 115
Jó úr Isten, tekints hozzánk 178

Lap
Jöjjetek keresztények 159
Kegyes és szívemelő 122
Keresztények buzgó serge 125
Keseredett szívvel 152
Krisztus ma feltámada 106
Krisztus mennybe felmene 114
Könyörülj úr Isten 59
Legyen kedves az áldozat 4
Legyen béke áldott Isten 190
Menjetek el békességgel 137
Mindenható fő valóság 20
Mindenható Isten 21
Mi Atyánk! kit fenn ragyogó magasság .. 47
Nagy Isten! kit bé nem fognak 142
Napsugárnak fénye ömlik 183
Oh mennyei kegyes Atyánk! 54
Oh Isten! ki a törődött.. 98
Oh egyetlen egy Istenség 15
Országol az Isten felettünk 168
Örök Isten! kinek esztendők 93
Öröm s hálaénekkel 91
Örvendezzünk örömünkben 13
Pünkösd napja betelvén 119
Reménykedő szívvel 96
Szálljon áldás rád az égből.. 165
Szent vagy Isten, szent vagy 127
Szent örömérzések 110
Szent örömérzésre gyúl.. 186
Szent színed előtt állunk 25
Szent Istenem, tekints reám 175
Szeret, imád, magasztal.. 130
Súlyos csapás szállott úr Isten reánk.. .. 155
Te benned szent Atyám 51
Téged illet úr Isten 11
Téged Isten dicsérünk 167
Tekints reánk úr Isten 172

	Lap
Te vagy Isten a szeretet	163
Téged várlak én Istenem	65
Teremtő nagy Isten	2
Uj életre serkent	160
Uram bizvást könyörgök	57
Úr Istennek szent fia	73
Úr Isten! kész az én szivem	1
Úr Isten! irgalmazz nékünk	63
Uram templomodba gyültünk	2
Uram, tehozzád kiáltunk	4
Világok teremtője	76
Világosság szent Atyja	3
Vidám szívvel, víg zengéssel	7
Vigyázz értem úr isten!	48

SZENT

DÁVID

KIRÁLYNAK ÉS PRÓFÉTÁNAK

VÁLOGATOTT

ZSOLTÁRAI

A FRANCZIA DALLAMOK ÉS VERSEK

SZERINT

MAGYAR VERSEKRE FORDITOTTA

SZENCZI MOLNÁR ALBERT.

Alkalom szerinti zsoltárok.

Reggel. V., XIX., XXX., LXV., LXXVII., XC., CXIX., CXXX.
Estve. XVI., XXIII., XXXIV., XLII.
Adventben. L.
Karácsonban. VIII., L., C., CV.
Új esztendőben. LXV., CIII.
Nagy-Pénteken. XVI., XLII.
Húsvétban. XVI.
Áldozóban. VIII., XXIV.
Pünkösdben. XIX., XXXIII., LXV., LXXXIV.
Töredelmesek. XXXVIII., CXXX.
Úri vacsorakor. XXIII., XXXIV., CXXX.
Úri vacsora után. XXIII., CIII., CXXXVIII.
Fejedelemért. LXI., LXXV.
Betegségben. XXXVIII., XC.
Gyógyuláskor. XXX., LXXXVI.
Szükségkor. XXXIII., XXXIV.
Bőségkor. LXV.
Háborúkor. LXII.
Temetéskor. XXXIII., XC.

Jegyzés.

A Zsoltárok felett a „*C. M.*“ Clemens Marot nevét, a „*T. B.*“ Theodorus Bézáét jelentik.
Ezek foglalták a Zsoltárokat franczia versekbe.

I. ZSOLTÁR. *C. M.*

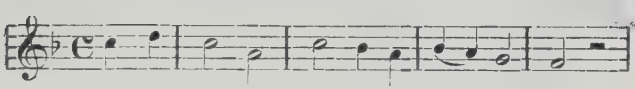

1. A ki nem jár hit-lenek ta-ná-csán,

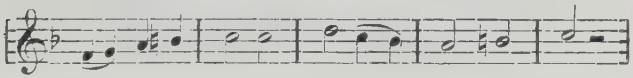

És még nem áll a bű-nö-sök ú-tán:

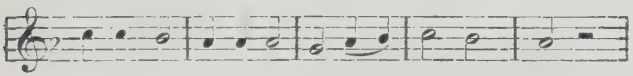

A csúfolóknak nem ül ő szé-ké-ben,

De gyönyörködik az úr tör-vé-nyé-ben,

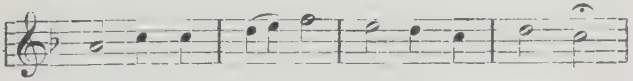

És ar-ra gond-ja mind éj-jel nap-pal:

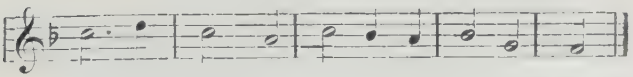

Az ily em-ber nagyboldog bizonnyal.

2. Mert ő olyan, mint a jó termő-fa,
Mely a vizek mellett van plántálva.
Ő idejében meghozza gyümölcsét,
És el nem szokta hullatni levelét:
Eképen a mit az ember végez,
Minden dolgában megyen jó véghez.

3. De nem így en vannak a gonoszok;
Hanem mint az apró por és polyvák,
Melyek a széltől széllyel ragadtatnak:
Így az itéletben meg nem állhatnak
A gonoszok; és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.

4. Mert az Isten ismeri útjokat
Az igazaknak, érti dolgokat,
Azért mind örökké ők megmaradnak;
De a kik csak a gonoszságban járnak
Azoknak nyilván mind elvész útjok;
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

V. ZSOLTÁR. *C. M.*

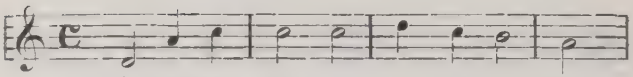

1. Úr Is-ten az én i-mád-sá - gom

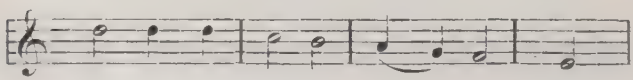

Kér-lek ve gyed fü - le - id - be,

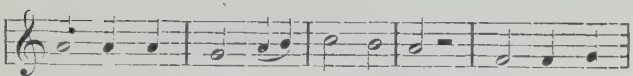

És hallgass meg ké-résemben; Én Is-te-

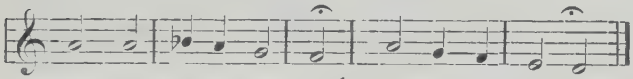

nem és én királyom! Értsd meg mondásom.

2. Tekintsed meg esedezésem,
És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak királyomat,
Meghallgatod én könyörgésem',
Bizonynyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet
Uram! még virradta előtt,
Idejébb mint a nap feljött.
Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedül vagy oly jó Isten,
Kinek a gonoszág nem kell;
És a ki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmiképen.
Mig él vétekben.

5. A kábák és az esztelenek
Nem állhatnak színed előtt;
Gyülölsz minden gonosztévőt,
És tőled távol üzettetnek
Az ilyetének.

6 Én pedig nagy-jó reménységgel
Bejöttem szent templomodba,

És imádlak szent házadban:
Nagy jóvoltodért félelemmel
Szolgállak szívvel.

7. Vezérlj uram igazságodban
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra;
Oktass, hogy a te útaidban
Járhassak jobban.

8. És hogy azok mind örüljenek,
A kik bíznak csak tebenned,
És szívből szeretik neved;
Engedd, hogy vígan felségednek
Énekeljenek.

9. Mert az igazat te megáldod;
Te nagy irgalmasságoddal
Környülveszed, mint paizszsal
Minden gonosz ellen megtartod
És oltalmazod.

VIII. ZSOLTÁR. *C. M.*
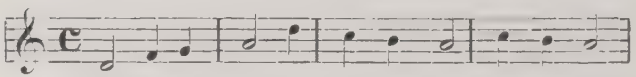
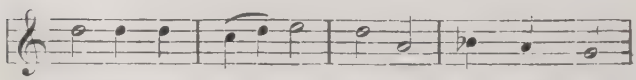

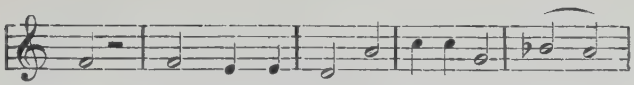

künk; Nagy dicső-sé-ged ez egész földre

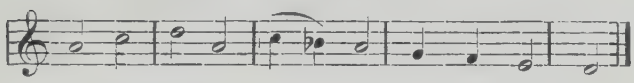

Ki-ter-jed és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek téged még a csecsszopók is,
Szájokban viselik nevedet ők is;
Kik által ellenséget megejtesz,
És bosszúállót megszégyenitesz.

3. Nagyvoltát ha megnézem dolgaidnak,
Melyeket a te ujjaid formáltak:
Az eget, holdat, a fényes napot,
És szép renddel a sok csillagokat.

4. Csudálván mondom: micsoda az ember?
Ki tetőled ennyi dicsőséget nyer.
De micsoda az embernek fia,
Kiről felségednek van ily gondja?

5. Az angyaloknál noha egy kevéssé
Kissebbé tőd; de nagy dicsőségessé
Teremtéd őtet és magasztalád,
Nagy dicsőségedre felkoronázád.

6. Kezed munkáin őtet úrrá tevéd,
Hogy azokkal birna, neki engedéd;
Valamit e világra teremtél,
Mindeneket lába alá vetél.

7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat,
A hegyen és völgyön élő vadakat.
Kik az erdőkön széllyel legelnek,
Avagy a sík mezőkön tengenek.

8. És a repdeső égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép mélódiákat,
És sok halait a nagy tengernek.
Birtokába adád az embereknek.

XVI ZSOLTÁR. *C. M.*

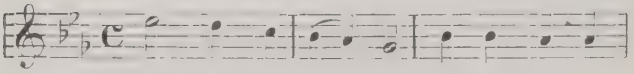

1. Tarts meg en - ge-met oh én Is - te-

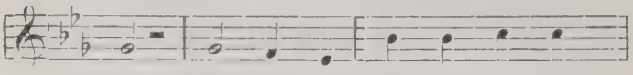

nem! Mert remény-sé gem ve-tem
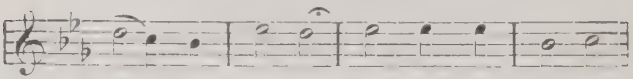
csak te benned: A-zért az úr-nak

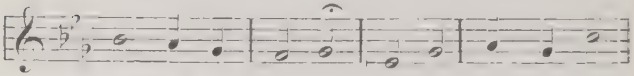

mondjad ezt lelkem: Én u-ram vagy te.

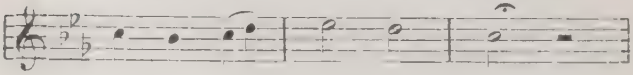

ör-ven dek Te - né - ked

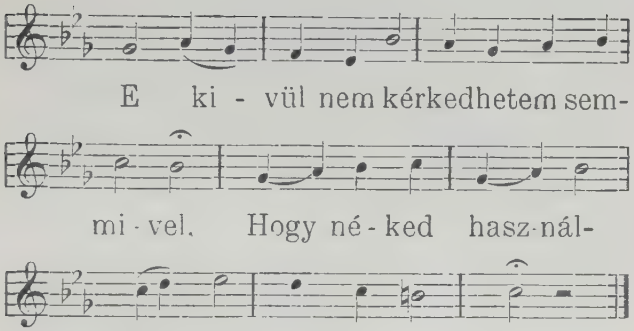

2. A szentekkel e földön jól teszek,
És segítek jámbor istenfélőket;
De azoknak leszen nagy sérelmek,
Kik követnek idegen isteneket:
Ő véres áldozatjokat nem nézem,
És neveket ajakimra sem veszem.

3. Az úr Isten az én örökségem,
Mely nekem kiváltképen részemmé lett,
És ő megtartja híven azt nekem
Az én sorsom a legjobb részre esett,
Hogy az örökség sinórral osztatott.
Azzal a legszebbik rész nekem jutott

4. Dicséretet mondok én az Úrnak,
Ki engem tanácsával jól vezérel;
Még veséim is erre tanítanak,
És az ágyban is megintenek éjjel.
Az urat szüntelen előttem tartom,
Ki velem lévén nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezen,
Dicsőségem örül, megnyugszik testem,
Noha a sírban fekvése leszen;
De azt szívemben nyilván én elhiszem.
Nem hagyod a koporsóban szentedet;
De a rothadás ellen megmented őtet.

6 Az életre nekem útat mutat,
Mely életben vagyon örök boldogság,
Hol szent színednek gyönyörű voltát
Láttatod; mely nagy öröm és vigasság!
Jobbkezednek ereje, dicsősége
Örökre megmarad, soha nincs vége.

XIX. ZSOLTÁR. *C. M.*

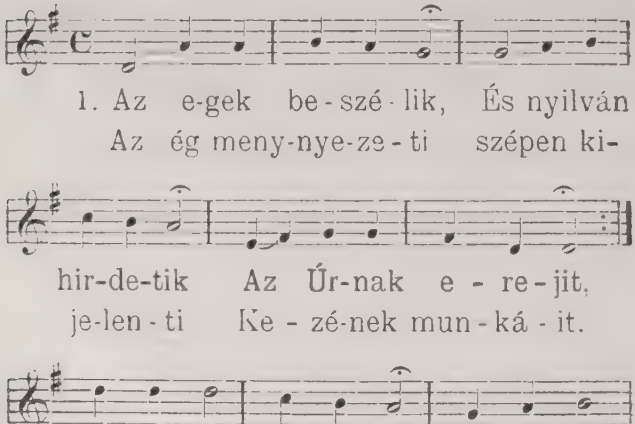
1. Az e-gek be-szé-lik, És nyilván
Az ég meny-nye-zé-ti szépen ki-
hir-de-tik Az Úr-nak e-re-jit,
je-len-ti Ke-zé-nek mun-ká-it.
A na-pok egy-másnak Tu-do mányt

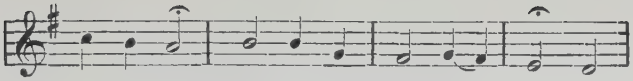

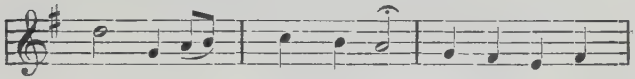

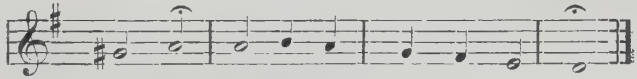

2. Nincs szó, sem tartomány,
Holott e tudomány
Nem prédikáltatnék; *:l:*
Mindenfelé mégyen
E föld kerekségén
Beszédek ezeknek
Írások kimégyen
Mind e világ végén,
Holott a fényes napnak
Hajlékot az Isten
Helyeztetett szépen
Ő lakó szállásának:

3. Melyben mint vőlegény
Reggel felkél szépen
Ő ágyasházából; *:l:*
És ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz
Ha futásra indul.

Az égnek egy végén
Felkél, és elmégyen
Gyorsan a más végére:
Sehol semmi nincsen,
Ő hévsége ellen
Mi magát elrejthesse.

4. Az Isten törvénye
Tiszta, ő beszéde
Lelkeket megtérít; *:l:*
Hűség bizonysága,
Kisdedeket abba
Bölcseségre tanít.
Ő parancsolati
Igazak mondási,
Mik szívet vigasztalnak;
Minden ő törvényi
Tiszták, szent beszédi
Szemet világosítnak.

5. Az Isten félelme
Tiszta mind örökké
Megmarad és megáll; *:l:*
Az ő itélete
Igaz mindenekbe',
Teljes nagy jósággal.
Aranynál, ezüstnél,
Kedvesb drágakőnél,
És sokkal becsületesb;
Ő szerelmessége,
És gyönyörűsége
Még a méznél is édesb.

6. A ki szolgál néked
Uram! tanul tőled
Nagy jó tanulságot; *:l:*
És azt ha megtartja,
Jó leszen ő dolga,
Mert veszen jutalmat.
Ki tudná bűninek
Számát esetinek,
És ki gondolhatná meg?
Én sok bűneimet,
Titkos vétkeimet,
Uram! nékem bocsásd meg.

7. Szolgádat őrizd meg,
Kevélységtől tartsd meg,
Ne essék e bűnbe; *:l:*
És én tiszta leszek,
Semmi bűnt nem teszek,
Járok te kedvedbe';
Szájamnak szólása,
Szívem gondolatja
Kedves legyen tenéked.
Adjad oh én uram!
És erős kőszálam!
Hogy ne vétsek ellened.

XXIII. ZSOLTÁR. *C. M.*

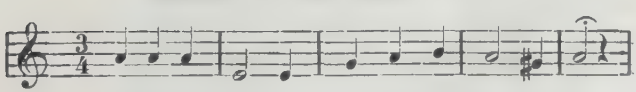

1. Az úr én né-kem ő-ri-ző pásztorom;

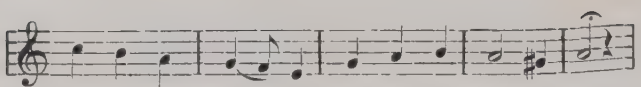

Azért sem-mi-ben meg nem fogyatkozom,
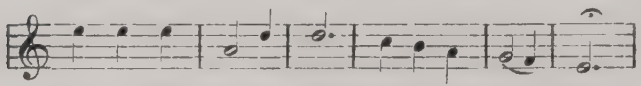
Gyönyörű szép mezőn engemet él - tet,

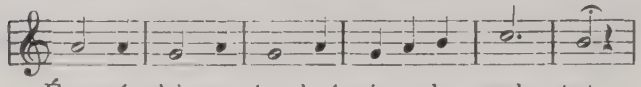

És szép ki - es fo - lyó vizre le - gel - tet,

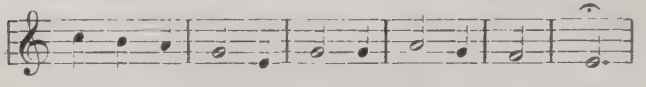

Lel kemet megnyugotja szent ne-vé - ben,

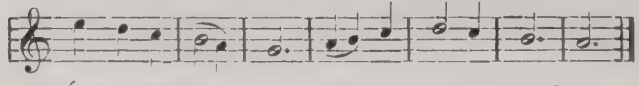

És vezérl en - gem i - gaz ösvé-nyé-ben.

2. Ha a halál árnyékában járnék is;
De nem félnék még ő sötét völgyén is:
Mert mindenütt te jelen vagy énvelem:
Veszsződ és botod megvigasztal engem,
És nekem az ellenségim ellen
Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

3. Az én fejemet megkened olajjal,
És engemet itatsz teljes pohárral;
Jóvoltod, kegyességed környül-veszen,
És követ engem egész életemben.
Az Úr énnékem megengedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

XXIV. ZSOLTÁR *C. M.*
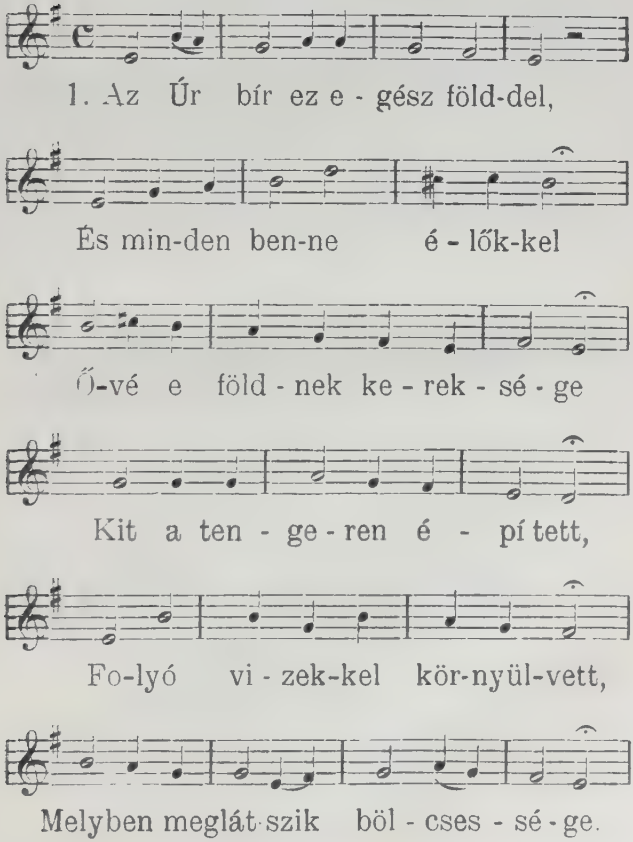
1. Az Úr bír ez e - gész föld-del,
És min-den ben-ne é - lők-kel
Ő-vé e föld - nek ke - rek - sé - ge
Kit a ten - ge - ren é - pí tett,
Fo-lyó vi - zek-kel kör-nyül-vett,
Melyben meglát-szik böl - cses - sé - ge.

2. Ki mégyen fel a szent helyre,
Az úrnak ő szent hegyére?
És vajjon kitől tiszteltetik?
A kinek tiszta ő szíve,
És ártatlan az ő keze,
A ki hamisan nem esküszik,

3. Ezt az úr megáldja szépen,
Ki mint idvezitő Isten
Igazságát adja őnéki.
Ez pedig a boldog nemzet,
Mely a Jákóbnak Istenét
Keresi, és szent szinét nézi.

4. Világi kapuk nyiljatok,
Fejeteket feltartsátok:
Hogy e dicső király térjen bé.
Micsoda dicső király ez:
Seregeknek Istene ez:
Nagy ennek hadi erőssége.

5. Ti kapuk! emelkedjetek,
Fejeteket felvessétek:
Hogy e király belétek térjen,
Kicsoda e nagy királyság?
Ez a seregeken uraság,
Mely nagy az ő dicsőségében.

XXV. ZSOLTÁR. *C. M.*

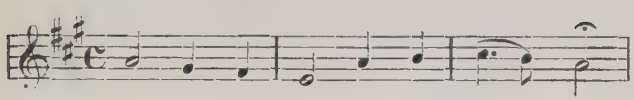

1. Szí - ve-met hoz-zád e - me - lem,
És meg nem szé gye nit - te - tem,
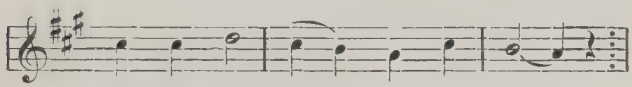
És ben-ned bi - zom u - ram!
Nem ne-vet sen - ki raj - tam:

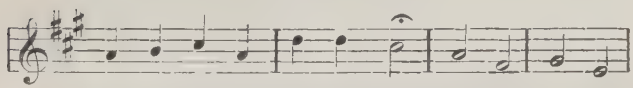

Mert szégyent nem vallanak, A kik hozzád

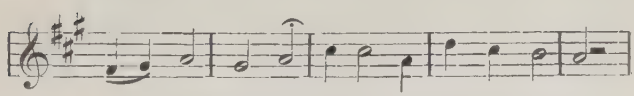

e - se-dez-nek; Azok piron kodjanak,
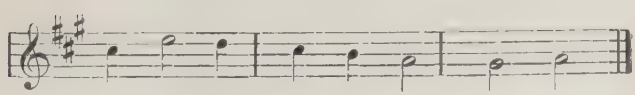
A kik hi - tet - le - nül él - nek.

2. Útaid Uram mutasd meg,
Hogy el ne tévelyedjem, :*l*:
Te ösvényedre taníts meg,
Melyen intézd menésem;

És vezérelj engemet
A te szent igaz igédben;
Oltalmazd életemet:
Mert benned bízom úr Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból
Nagy kegyelmességedre; :/:
Emlékezzél irgalmadról,
Mely megmarad örökké.
Ifjuságomnak vétkét,
Kérlek, hogy meg ne említsed;
Sőt nagy kegyességedet
Én Istenem! megtekintsed

4. Jó és igaz az úr Isten,
Mind örökkön örökké, :/:
A bűnösöket térítvén
Ő igaz ösvényire;
És a nyomorúltakat
Életekben igazgatja,
Nagy kegyesen azokat
Az ő útában megtartja.

5. Az Istennek minden úta
Kegyesség és nagy hűség :/:
Azoknak, kik mondására
Gondot tartnak mind végig.
Énnekem kegyelmezz meg,
Uram! a te szent nevedért,
És bűnömet bocsásd meg
Ne ostorozz nagy voltáért.

6 A ki az úr Istent féli,
És tiszteli szívében, :*l*:
Azt ő nagy-hiven vezérli
Ő igaz ösvényiben;
Nagy békességben annak
Minden jó bőven adatik,
És ő maradékinak
Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz istenfélőknek
Megjelenti titkait, :*l*:
És az ő benne hívőknek
Megmutatja kötésit
Istenhez szemeimet
Felemelem szüntelenül:
Ő megőriz engemet,
Lábam kivonsza a tőrből.

8 Azért térj hozzám Istenem!
Tekints reám kegyesen, :*l*:
És kegyelmezz meg énnékem,
Mert élek szegénységben.
Nyavalyája szívemnek
Napról napra mind öregbűl;
Uram! add végét ennek,
Végy ki engem ez inségbül.

XXX ZSOLTÁR. *T. B.*

Mert te meg tar-tál en - ge-met,

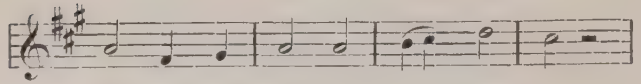

És ke-gye-sen fel - e - me - lél,

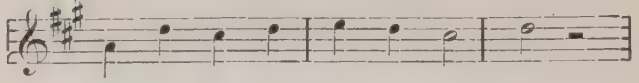

El-len - sé - gim től meg-men - tél,

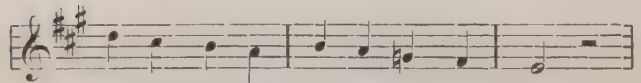

És meg nem en-ge-déd a - zok - nak,

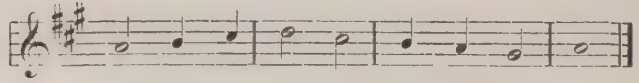

Hogy fáj-dal-mi-mon vi-gad - ja-nak,

2. Hogy felkiálték tehozzád,
Beteg szolgád meggyógyitád;
S mikor már csaknem a sírba
Esném a halálba sírva,
Ismét feltámasztál engemet,
Romlástól megmentéd lelkemet.

3. Istenes hívek és szentek,
Az úrnak énekeljetek,

Áldjátok őtet mind végig,
Mert nem haragszik sokáig;
Az ember alig gondolhatja,
Mily hamar elmulik haragja.

4. De az ő kegyelmessége
Rajtunk megmarad örökké,
Néha oly dolgom érkezik,
Min estve szívem bánkodik;
De reggel a mihelyt felkelek,
Azonnal víg örömet lelek.

5. Uram! ha én porrá leszek,
Tégedet hogy dicsérhetlek?
Igazságod hogy hirdessem?
Hallgasd meg uram! kérésem:
Könyörülj rajtam, szabadíts meg.
Légy kegyelmes uram! és tarts meg

6. Az én siralmimat végre
Fordítád boldog örömre,
És szomoru zsák ruhámat,
Elvőd rólam bánatimat;
Melyért uram! örökké áldlak,
Mindenek előtt magasztallak.

XXXIII. ZSOLTÁR. *C. M.*
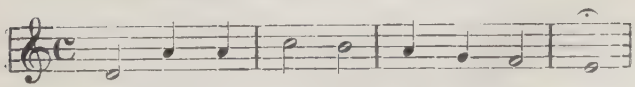
No-sza Is - ten - fé - lő szent hí - vek!
Mert il - lik, hogy ő - tet di-csér - jék.

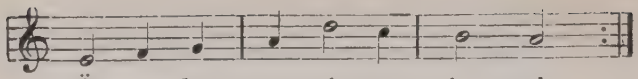

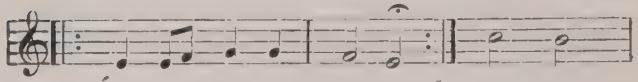

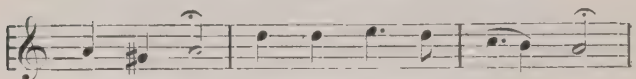

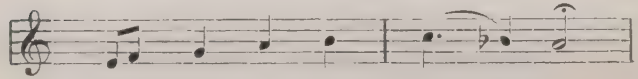

2. Énekeljetek néki vigan
Gyönyörü szép új éneket,
Szép hangicsáló szerszámokban
Mondjatok ékes verseket;
Mert igaz mondása,
Álhatatos dolga;
A mit az úr szól,
Megáll igazságban;
Minden dolgaiban
Cselekszik jól.

3. Szereti ő az igazságot,
Az ítélet nála kedves;
Dolgában tart irgalmasságot,
Melylyel mind e világ teljes
Az úrnak igéje
Egeket teremte,
Melyeket ott fenn
Szájának lelkével,
Nagy szép seregekkel,
Szerze ékesen.

4. Az úr Isten mintegy tömlőben
Szorítja a tenger vizét,
Elrejti, mintegy kincses helyben,
Ő mondhatatlan mélységét.
Minden földi népek
Az urat féljétek:
Mind e világon,
Valakik s hol laktok,
Ő tőle tartsatok
Szorgalmatosan.

5. Mert mihelyt ő csak egy igét szól,
Azonnal meglészen minden,
És valamit ő megparancsol,
Nagy hamarsággal meglészen
Gonoszok tanácsát
És minden szándékát
Az úr megtöri;
És a mit a népek
Magokban végeznek,
Semmivé teszi.

6. De az úr Istennek tanácsa
Megmaradand mindörökké,
És megáll minden gondolatja,
Kiterjed minden időkre.
Boldog az a nemzet,
Ki ily urat szeret,
Mint ő Istenét;
Boldog a nemzetség,
Kit kedvel e felség,
Mint örökségét.

7. A nagy Isten magas menyekből
Alá tekint szemeivel.
E világra néz onnan feljül
Minden nemzetekre széllyel;
Szép palotájából,
Szeme alá fordul,
E széles földre,
Nagy-dicsőségesen,
Vigyáz nagy fényesen
Az emberekre.

8 Mert önnön maga erejével
Formálta az ő szivöket
És minden ő dolgokra néz el,
Látja cselekedetöket.
Az országló király,
Nagy sűrű táborral,
Meg nem tartatik,
És az erős vitéz,
Az ő erejéhez
Itt nem bízhatik.

9. A ki ő gyors lovában bízik,
Megcsalatkozik dolgában;
A ki karjával dicsekedik,
Meg nem tartatik a hadban;
De a nagy úr Isten
Népére szüntelen
Néz szemeivel;
A kik benne bíznak,
És hozzá fordulnak,
Nem felejti el.

10. Gondot tart rájok, s a haláltól
Megtartja őket éltökben;
Szükségtől és éhenhalástól
Őrzi a drága időben.
Lelkünk azért várja,
Szüntelen óhajtja
Az úr oltalmát;
Ki paizsúl végre
Eljő segítségre;
Ád diadalmat.

11. Azért őbenne a mi szívünk
Igen örvendez szüntelen,
Mert ő minékünk reménységünk,
És bízunk ő szent nevében.
Nagy kegyelmességed
Mi rajtunk bővítsed;
Légy mi gyámolunk;
Ne hagyj szükségünkben;
Segíts meg éltünkben:
Mert téged várunk.

XXXIV. ZSOLTÁR.

1. Mindenkoron áldom
Az urat, mig engem éltet.
És az ő szent dicséretét
Szájamban hordozom:
Dicsekedvén áldja
Lelkem jóvoltát az úrnak,
Kit a szegények hallanak,
És örülnek rajta.

2. Magasztaljuk vigan
Az úrnak áldott szent nevét,
És véghetetlen kegyelmét
Dicsérjük mindnyájan;
Mert midőn keresném
És kérném az én uramat,
Meghallá kiáltásomat,
És megtarta engem.

3. Kik az urra néznek,
Tőle megvigasztaltatnak;
Soha orczájok azoknak
Meg nem szégyenülnek.
A szegény kiálta:
És meghallgatá az Isten,
El nem hagyá inségében:
De megszabaditá.

4. Az Isten angyali
Hívek körül tábort járnak,
Istenfélőket megtartnak,
Mint Isten követi.

Lássátok az úrnak
Jóvoltát és kóstoljátok,
Mert bizony boldogok azok,
Kik ő benne bíznak.

5. Féljétek az urat
Mindnyájan hívek és szentek;
Mert nem lesz soha szükségek,
Kik féltik hatalmát.
Az oroszlánoknak
Gyakorta szükségök esik,
De kik az Istent tisztelik,
Meg nem fogyatkoznak.

6. Én fiaim jertek,
Hallgassatok beszédemre,
Megtanitlak szent életre:
Hogy Istent féljétek
Kicsoda az ember,
Ki hosszu életet kiván,
És minden ő dolgaiban
Jó állapotot kér?

7. Őrizd meg nyelvedet
A gonosz rágalmazástól;
Óvd ajakid álnokságtól;
Meg ne sértsd más hirét;
Tégy jól, gonoszt gyülölj:
Békességet kérj és kövess;
És hogy Istennél légy kedves,
Tisztességnek örülj.

8. Az Isten szemei
Látják a gonosztevőket,

És ő emlékezetöket
A földről eltörli.
A jókat nem hagyja,
Kik ő hozzá tiszta szívből
Kiáltnak nagy inségekből,
Mind megszabadítja.

9. Közel az úr Isten
A töredelmes szívekhez,
És a sérelmes lelkekhez
Segítséggel leszen,
Az igaznak itten
Ő nyavalyája sokasul;
De minden nyomoruságból
Kimenti az Isten.

XXXVIII. ZSOLTÁR *C. M.*
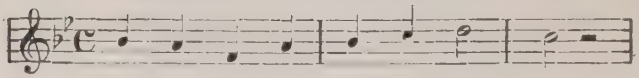
1. Ha - ra-godnak nagy vol tá - ban
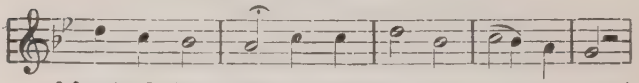
Megindulván. Ne feddj meg u-ram engem!
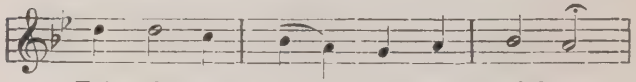
Bú-sult ger - je - de-zé - sed-ben,
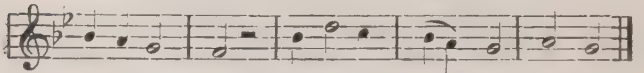
Rám tekintvén Ne büntess meg Istenem.

2. Mert az én nagy gyarlóságim
És bűneim,
Fejem feljülhaladták
Kiknek nehéz terhes voltát,
Súlyosságát,
Tagjaim nem birhatják.

3 Minden mostani kérésem
Én Istenem!
Vagyon szemeid előtt;
És minden fohászkodásom,
S óhajtásom,
Tőled el nem rejtetőtt.

4. Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,
Minden erőm elfogyott;
Szemeim világossága,
Vidámsága,
Éntőlem eltávozott.

5. De én az Istenben bízom,
És elvárom,
Hogy kérésem meghallja:
Mert szívem hozzá emelem,
És elhiszem,
Hogy szükségem meglátja.

6. Hamisságomat megvallom,
Nem tagadom
Gonosz tételényimet;
Bűneim miatt lett sebek
Kesergetnek,
És gyötrenek engemet.

7 Uram! ne hagyj el engemet.
Nézd ügyemet,
Mert egyedül hagyattam;
Kérlek, légy irgalmas nekem.
Én Istenem!

8. Azért tőlem ne állj messze,
Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem!
Segedelmeddel ne késsél,
Siess, jőjj el,
Én édes idvességem!

XLII. ZSOLTÁR. *C. M.*

1. Mint a szép hü-ves pa - tak - ra,
Lel - kem úgy ó - hajt u - ram - ra,

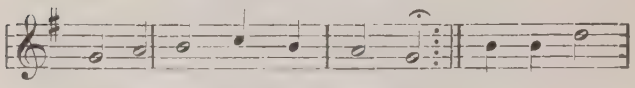

A szarvas ki-ván-ko-zik :/:
És hoz-zá fo-hász-ko-dik. Te-hoz-zád
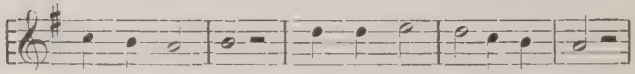
én Is-te-nem, Szom ju-ho-zik én lelkem:

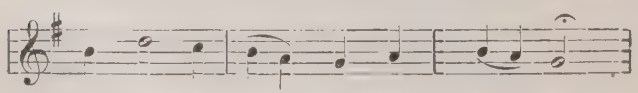

Vaj - jon szi - ned e - le · jé - be

2. Könnyhullatásim énnékem
Kenyerem éjjel-nappal;
Midőn azt kérdik éntőlem:
Hol Istened, kit vártál?
Ezen lelkem kiontom,
És házadat óhajtom,
Hol a hívek seregében
Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem! mire csüggedsz el?
Mit kesergesz ennyire?
Bízzál Istenben s nem hágy el,
Kiben örvendek végre:
Midőn hozzám orczáját,
Nyújtja szabadítását.
Oh én kegyelmes Istenem!
Mely igen kesereg lelkem!

4. Sebessége árvizednek
És a nagy zúgó habok
Én rajtam összeütköznek:
Még is hozzád óhajtok;
Mert úgy megtartasz nappal,
Hogy éjjel vigaszsággal
Dicséreteket éneklek
Neked erős őrizőmnek.

5. Én lelkem! mire csüggedsz el?
Mit kesergesz ennyire?

Bízzál Istenben s nem hágy el.
Kiben örvendek végre:
Ki nekem szemlátomást
Nyújt kedves szabadulást;
Nyilván megmutatja nekem.
Hogy csak ő az én Istenem

L. ZSOLTÁR *C. M.*

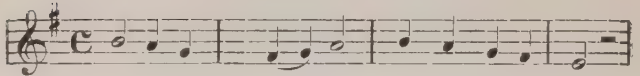

1. Az e-rős Is-ten uraknak u-ra,

Szól és mind e föl-det e-lő hív-ja;

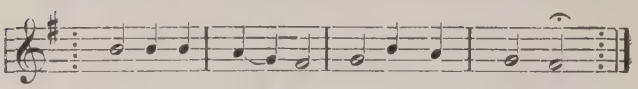

Tá-madat-ról és napenyé-szet-ről, :*l*:
Nagy szépséggel a Sion he-gyé-ről
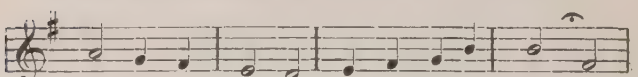
El-jő az Is-ten ő fé-nyessé-gé-ben,

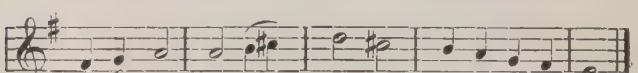

Sem-mit el nem hall-gat i-té-le-té-ben.

2. Emésztő tűz megyen ő előtte,
Nagy forgó szélvész leszen környüle.

Szólítja az eget és a földet, :*l*:
Hogy megitélje minden ő népét
Mondván: gyüjtsétek ide a híveket,
Kik áldozattal vették kötésemet.

3. Az egek hirdetik igazságát
Az Istennek, mert itél igazat,
Én népem hallgasd meg, szólok neked: :*l*:
Izrael! ezt jól eszedbe vegyed:
Én tenéked erős Istened vagyok;
Áldozatiddal keveset gondolok.

4. Szükségben tőlem segítséget kérj,
És megsegítlek, hogy engem dicsérj.
A gonosznak mond Isten: de mire :*l*:
Veszed törvényem a te nyelvedre?
Kötésem száddal vallod, de gyülölöd
Intésemet és igémet megveted.

5. Ezt mostan eszetekbe vegyétek,
Kik az Istenről elfelejtkeztek,
Hogy el ne rántsalak mentség nélkül. :*l*:
A ki hálát ád, engem az becsül,
Mond Isten: az ily ember jár jó úton,
És neki segedelmem jelen vagyon.

LXI. ZSOLTÁR. *T. B. 38. Zsoltár nótája.*

1. Kiáltásom halld meg Isten!
Vedd füledben
Az én könyörgésemet;
Mert én szívem nagy inségből,
Messze földről
Kiáltja felségedet.

2. Vígy fel engemet kőszálra,
Magasságra,
Hol bátorságom legyen;
Mert te vagy én erős tornyom,
Vígasságom,
Én ellenségim ellen.

3. Te hajlékodban lakásom
Én kivánom,
És óhajtom szüntelen;
Szárnyaidnak árnyékában
Kivánkozván,
Vagyok jó reménységben.

4. Mert meghallgatsz kérésemben,
Oh úr Isten!
Nyujtván kegyességedet;
Örökségeket megadod,
És megáldod,
A kik félik nevedet.

5. Naphoz napok adassanak
A királynak,
Nagy sok nemzetségekre
Sokasítsad esztendeit;
Nyújtsd életét
Véghetetlen időkre.

6. Országa érjen sok időt,
Isten előtt,
Szép csendes békességben;
Igazságodnak hívsége
Elől vegye,
És őrizze kegyesen.

7. És akkor vigan éneklek
Szent nevednek,
Mostan és mind örökké,
És a mely fogadást tettem,
Megfizetem,
Naponként őnékie.

LXII. ZSOLTÁR. *T. B.*

„Az úr bír az egész földdel.“

1. Az én lelkem szép-csendesen,
Nyugszik csak az úr Istenben,
Mert csak ő az én idvességem;
Ő nekem erős kőváram.
Megtartóm és én oltalmam,
Minden gonosztól megment engem.

2 Azért szívem! reménységed
Csak az úr Istenben vessed!
Élj csak az ő segedelmével;
Ő nekem magas kőszálam,
Oltalmam és erős bástyám
Hogy soha ne tántorodjam el.

3. Az Isten én idvességem,
Erősségem, dicsőségem;
Bizzatok azért csak őbenne;
Előtte ti szíveteket,
Töltsétek ki lelketeket;
Ő legyen lelkünk hiedelme.

4. Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban;
Mulandó dolgon ne kapjatok;
Hogy ha sokasul kincsetek,
Ahoz ne bizzék szívetek.
Mert nem állandó gazdagságtok.

LXV. ZSOLTÁR. *T. B.*

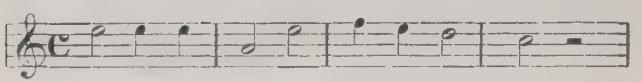

1. A Si - on-nak hegyén, úr Is - ten!
Fo-ga-dást tesznek néked it - ten,

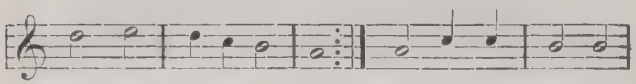

Ti - éd a dicséret :*l*: Mert ké-ré-sö-ket
Tisztelvén té-ge - det:

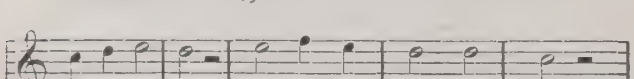

a hiveknek, Meghallod ke-gye - sen

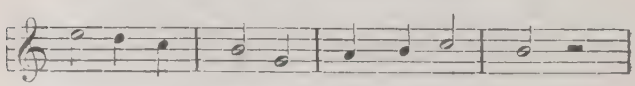

Azért te hozzád az em-be - rek

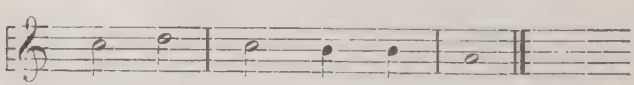

Jő - nek min - den - ün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék
Terhelvén engemet; *:l:*
De nagyvolta kegyességednek
Eltörli vétkünket.
Boldog, a kit te elválasztál,
Fogadván házadban:
Hogy előtted nagy buzgósággal
Járjon tornáczodban.

3. Javaival a te házadnak
Megelégittetünk: *:l:*
Szent dolgain te templomodnak
Gyönyörködik szívünk.
A te csuda igazságodból
Megfelelsz minekünk:
Hallgass meg Isten! velünk tégy jól,
Oh mi segedelmünk!

4 Mindenek csak tebenned bíznak,
E föld kerekségén, *:l:*
A kik szélylyel meszsze lakoznak
A tengernek szélén.
Te mondhatatlan hatalmaddal
A magas hegyeket
Környülfogod. mint egy abroncscsal
Erősítvén őket.

5. A tengeri habok zúgását
Te megcsendesited, *:l:*
A pogány nép zúgolódását
Ottan elenyészted.

Nagy félelmekben elbágyadnak
Mindenek e földön,
Nagyvoltán a te csudáidnak,
Kiknek számok nincsen.

6 Te megvigasztalsz mindeneket,
Reggel a napfénynyel, *:l:*
Biztatsz minden élő rendeket,
Csillagokkal éjjel;
Áldásiddal meglátogatod
Az elszáradt földet.
Hasznos esőkkel meglágyítod,
Gazdagítván őtet.

7. A te kútaidból a vizek
Soha el nem fogynak *:l:*
Hogy a szép földi vetemények
Szaporodhassanak.
A barázdákat megitatod
A szántóföldeken:
A vetést szép esővel áldod
Hogy bőven teremjen.

8. Megkoronázod az esztendőt
Nagy-sok javaiddal; *:l:*
Lábaid nyoma kövérséget
Csepeget bővséggel.
Lakóhelyei a pusztáknak
Folynak kövérséggel;
Hegyek és halmok vigadoznak
Gazdag termésekkel.

9. A szép síkmezők ékeskednek
Sok barom csordákkal; :*l*:
Villognak a szép szántóföldek
Sűrű gabonákkal.
A hegyoldalok, mezőföldek
Szép búza-növéssel
Örvendeznek, és énekelnek
Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. ZSOLTÁR. *T. B.*

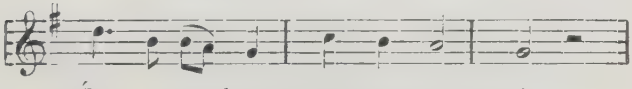

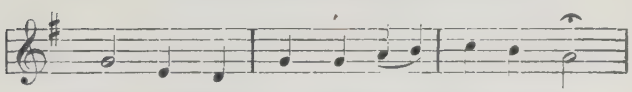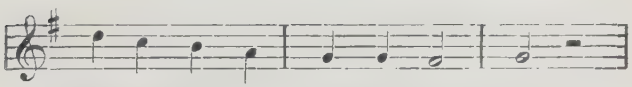

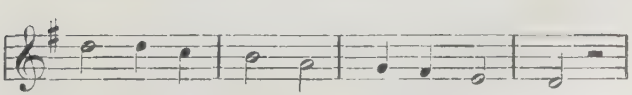

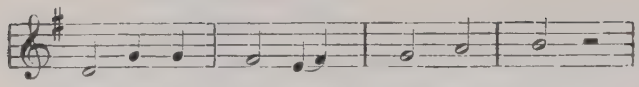

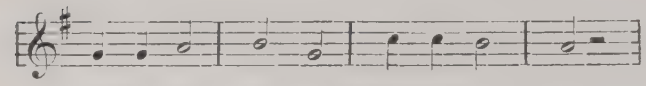

2. A te isteni felségedet
E földön mindenek áldják,
És dicsőséges szent nevedet
Énekléssel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meglássátok,
Minden jól ide figyelmezz:
Istennek mely csudálatosok
Dolgai az emberekhez.

3. Áldjátok a mi Istenünket,
E földön minden emberek,
Dicsérjétek az ő szent nevét,
Nagy zengéssel minden népek:
Mert életünket ő megadá,
Az ő nagy kegyességéből:
Lábainkat meggyámolítá,
Oltalmazván eleséstől.

LXXV. ZSOLTÁR. *T. B.*
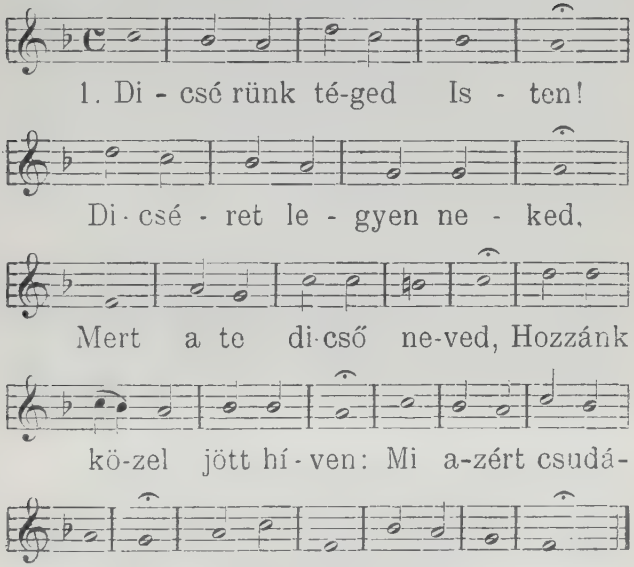
1. Di - csé rünk té-ged Is - ten!
Di - csé - ret le - gyen ne - ked,
Mert a te di-cső ne-ved, Hozzánk
kö-zel jött hí - ven: Mi a-zért csudá-
i - dat Hir det - jük jó vol - to-dat.

2. Ha időm lesz valaha,
Én igazán itélek:
Ha feneke a földnek
Egyszersmind lerohanna,
Én mégis ő oszlopát,
Jól állatnám gyámolát.

3. A bolondokat intem:
Ne bolondoskodjatok,
A kik pedig gonoszok,
Térjetek meg, úgy kértem.

Szarvat ne emeljetek
Ily fenn ne beszéljetek,

4. Mert a tiszt és az erő
Nem a napkelet felől,
Sem a napenyészetről,
Sem nem a pusztából jő.
Minden az Istenen áll:
Ő aláz s ő magasztal.

LXXVII. ZSOLTÁR. *T. B.*

1. Az Is-ten-hez az én szó - mat,
E-me-lem ki - ál - tá - so - mat;

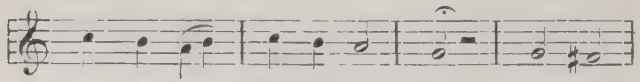

Hogy fel - ki - ál-ték hoz - zá. Be-szé-

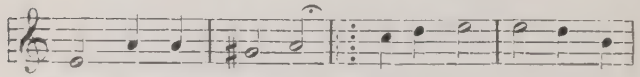

dem meghall-ga-tá. Mindenné-mü szüksé-
Reménységem csak az
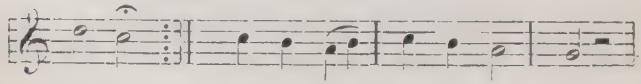
gemben :*l*:
Is-ten: Éj-jel ke-zem fel-tar - tom
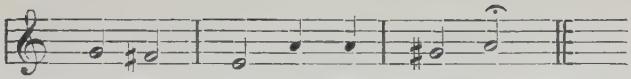
S az ég - re hoz-zá nyúj-tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet;
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben :*l*:
Panaszlok nagy inségemben;
Lelkem még sem találhat
Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,
Aludni éjjel sem hagyod.
Erőmben úgy elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt, :*l*:
És forgatám szemem előtt
Az elmult esztendőket,
Hányám és vetém őket.

4. Oh erős és kegyes Isten!
Szent vagy cselekedetidben,
És sehol senki nincsen
Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten! a te dolgod, :*l*:
A mint gyakran megmutatod:
Minden népek jól látják
Nagyvoltát hatalmadnak.

LXXXIV. ZSOLTÁR. *T. B.*

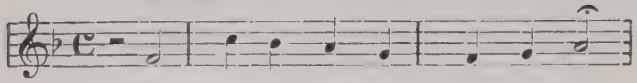

1. Oh se - re-gek-nek Is - te - ne!

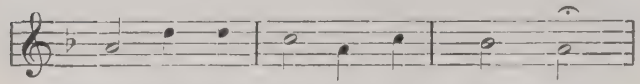

Mely kedves gyönyö - rü - sé - ge
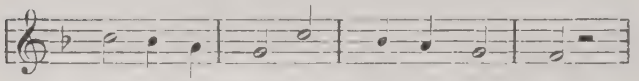
A te sze - relmes haj lé - kid - nak;

Az én lel - kem fohász - ko-dik,
Tornáczod-ba ki-ván - ko-zik,

Oh Is te - ne a ma-gasság-nak!

Á - hi - to - zik tes-tem lel-kem

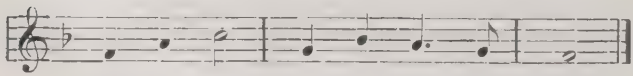

Te hoz-zád é - lő Is - te - nem!

2. Oh boldog az ember nyilván,
A ki a te útaidban
Kiván járni szívvel, lélekkel!
Menvén a siralom völgyén,
A hol merő száraz minden,
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kútat ás, csinál csatornát,
Melybe esővizet bocsát.

3. Mi paizsunk, oh úr Isten!
Kenettedre nézz kegyesen;
Mert jobb egy nap a te házadban,
Hogynem ezer nap egyébütt.
Az Isten tornácza előtt
Kapunálló lennék inkábblan,
Hogynem mint sok időt élnék
Házokban a hitleneknek.

4. Mert minékünk fényes napunk
Az Isten és mi paizsunk;
Nagy dicsőséggel szeret minket
Azokkal kegyelmet tészen,
Kik járnak a jó ösvényen:
Sok javaival áldja őket.
Boldog az ember éltében,
Ki bizik az úr Istenben!

LXXXVI. ZSOLTÁR. *C. M.*

„Az Istenhez az én szómat.“

1. Hajtsd hozzám uram! füledet.
És hallgasd meg kérésemet
Mert igen szegény vagyok,
Az én szükségim nagyok.
Tartsd meg testemet, lelkemet.
Ne nézd bűnös életemet.
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bízik csak tebenned.

2. Hozzád mindennap óhajtok,
Nagy szükségemben kiáltok;
Te nagy irgalmad szerént
Kegyelmezz meg óránként.
Szolgád lelkét vigasztald meg,
Uram! kiáltásom halld meg,
Mert szívemet e végre
Emeltem fel az égre.

3. Uram! jó kedvü s édes vagy,
A te irgalmasságod nagy;
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád esedezik:
Hallgasd meg azért kérésem,
És nézd meg esedezésem;
Tekintvén kegyelmedre,
Figyelmezz beszédemre.

4 Nagy szükségemben óhajtok,
Tehozzád szívből kiáltok;
És engem te meghallgatsz,
Fájdalmim közt el nem hagysz

Ugyan nincs sehol több Isten,
Ki hozzád hasonló legyen;
Nincsen több erős Isten,
Ki ily dolgot tehessen.

5. E világon minden népek,
Kiket teremtél, eljőnek,
És imádnak tégedet,
Dicsőitik nevedet;
Mert te nagy és hatalmas vagy,
Csudatételed sok és nagy;
Te vagy egyedül Isten,
Sehol Isten több nincsen.

6. Vezérelj uram! útaidban,
Hogy járjak igazságodban;
És csak arra hajtsd szívem,
Hogy szent nevedet féljem.
Néked uram hálát adok,
És teljes szívből vigadok:
Mindörökké nevednek
Dicséretet éneklek.

LXXXIX. ZSOLTÁR. *T. B.*

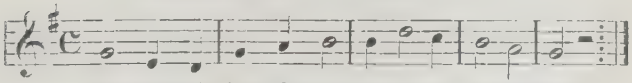

1. Az úrnak irgalmát örökké éneklem,
És hívséges voltát mindenkor hirdetem:

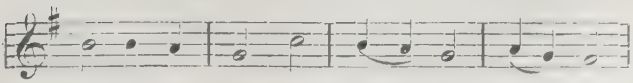

Mert mondom, hogy meg-áll mind ö - rök-

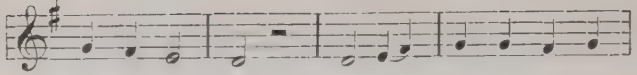

ké ir-gal-ma, Me-lyet úgy megépit,
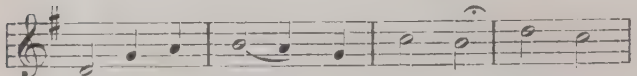
hogy megáll-jon min-den ha: És hogy

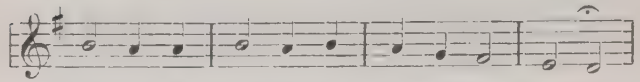

mind az é-gig e-rő-sited, megtar-tod

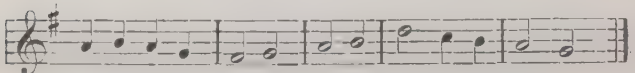

Te szent igazságod és a te fo-ga-dásod.

2. Az egek hirdetik csuda dolgaidat;
A szent gyülekezet te igazságodat:
Mert vajjon kicsoda volna ott fenn az égben,
Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen?
Az erős angyalok seregében vagyon-e,
Ki e dicső úrhoz hasonlatos lehetne?

3. Boldog a nép, mely tenéked örvendez;
Minden dolgát uram! ez viszi jó véghez;
Fényes orczád előtt ezek járnak merészen,
És a te nevedben örvendeznek szüntelen,
Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod,
És jótéteményed rajtok megszaporitod.

XC. ZSOLTÁR. *T. B.*

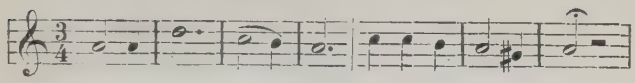

1. Te benned biz-tunk e-le-i-től fog-va,

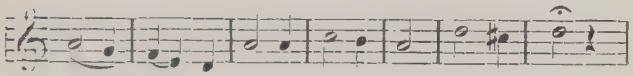

U-ram! téged tartottunk hajlékunknak;

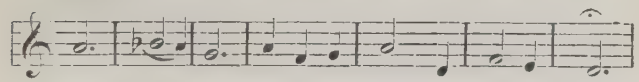

Mi-kor még semmi hegyek nem voltanak

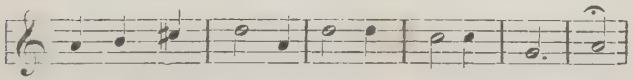

Hogy még sem ég, sem föld nem volt formálva:

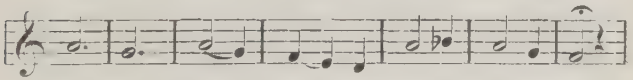

Te vol - tál és te vagy erős Is-ten,
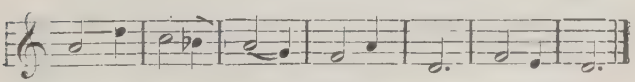
És te meg - ma-radsz minden i-dő-ben.

2. Az embereket te meghagyod halni;
És azt mondod az emberi nemzetnek:
Légyetek porrá, kik porból lettetek!

Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő elmulása,
És egy éjnek rövid vigyázása.

3. Kimulni hagyod őket oly hirtelen,
Mint az álom, mely elmulik azonnal.
Mihelyt az ember felserken álmából;
És mint a zöld füvecske a mezőben.
A mely nagy hamarsággal elhervad,
Reggel virágzik s estve megszárad.

4. Midőn uram! haragodban versz minket;
Ottan meghalunk, és földre leesünk.
A te kemény haragodtól rettegünk,
Hogy ha metgekinted nagy bűneinket.
Titkos vétkünket ha előhozod
És színed eleibe állatod.

5. Haragod miatt napja életünknek.
Menten elmúlik oly hirtelenséggel,
Mint a mondott szót elragadja a szél.
A mi napink, miket nekünk engedtél,
Mintegy hetven esztendei idő;
Hogyha több, tehát nyolczvan esztendő.

6. És ha kedves volt is valamennyire
De többnyire volt munka és fájdalom;
Elkél éltünknek minden ékessége,
Elmúlik, mint az árnyék és az álom.
De ki érti a te haragodat?
Csak az, a ki féli hatalmadat.

7. Taníts meg azért minket kegyelmesen,
Hogy rövid voltát életünknek értsük.
És eszességgel magunkat viseljük;

Oh úr Isten! fordulj hozzánk ismételten!
Míg hagyod, hogy éltünk nyomorogjon?
Könyörülj már a te szolgáidon!

8. Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket;
Ne terheltessünk szorgalmatossággal.
Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget;
És haragodat forditsd el rólunk,
Melylyel régóta ostoroztatunk.

9. Szolgáidon láttassad dolgaidat,
Dicsőségedet ezeknek fiain;
Add értenünk felséges hatalmadat.
Mi kegyes urunk: oh irgalmas Isten!
Minden dolgunkat birjad, forgassad;
Kezeink munkáit igazgassad.

C. ZSOLTÁR. *T. B.*

1. E földön ti minden népek!
Az Istennek örvendjetek:
Előtte szép énekekkel
Szolgáljátok őt víg szívvel.

2. Tudjátok, hogy ez az Isten,
Ki minket teremtett bölcsen;
És mi vagyunk ő népei,
És ő nyájának juhai.

3. Ő kapuin menjetek bé,
Hálát adván szívetekbe:
Jer! menjünk bé tornácziba
Néki nagy hálákat adván.

4. Mert nagy az ő kegyessége,
És megmarad mind örökké;
És az ő szent igazsága
Megáll és el nem fogy soha.

CIII. ZSOLTÁR. *C. M.*

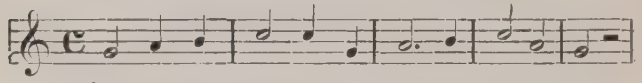

1. Áld-jad lel-kem az u - ra-dat Is-te ned,
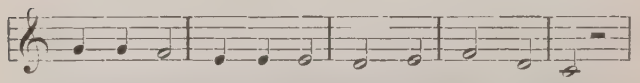
Minden én bennem dicsér-je szent ne-vét,
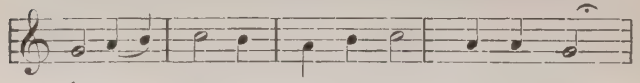
És az ő mondhatat-lan jó vol-tát.

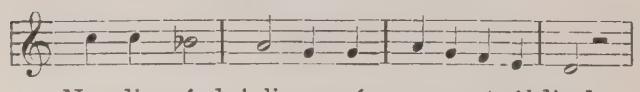

No di-csérd lelkem, és az urat áldjad,

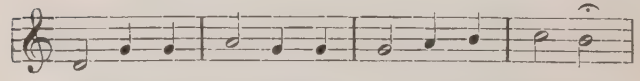

Fe-le-dé-keny-ségben el ne hallgassad

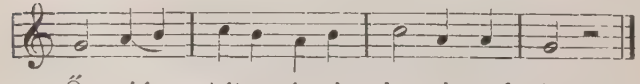

Ő jó - tétemé-nyi-nek sok vol-tát.

2. Adj hálát Istennek, a ki bűneidet
Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet:
Kiment minden nyavalyádból híven;
És éltedet veszélytől megmenti,
A halál veszedelmétől megőrzi,
Irgalmával megkoronáz szépen.

3. Ki életedet kegyesen táplálja;
A mi szádnak kell, bőséggel megadja;
Mint a sast megifjít és megújít:
És a kik méltatlanságot szenvednek,
Azok tőle kegyesen megmentetnek,
Hozzájok nyujtja az ő jó kedvét.

4. Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Ő is azokhoz engedelmes,
Kik őt igazán félik, tisztelik;
Mert jól tudja, mely gyarló a mi voltunk,
És hogy mi oly romló emberek vagyunk,
Mint a por, mely a széltől hintetik.

5. Ember élete a fűhöz hasonló,
Felnő és zöldül, de hamar elmuló:
Mint a gyenge virág a síkmezőn,
Melyet mihelyt megfuvall a meleg szél:
Elhull, és hervad, ékessége elkél,
Ember nem tudja: hol volt s hová lőn.

6. De az úr kegyelme örökké megáll
Azokon, kik őt félik igazsággal;
És firól fira terjed irgalma
Azokon, kik megtartják ő kötésit,

Akik gyakran megemlitik törvényit,
És azok szerint járnak mindenha.

7. Az úr a mennyben helyeztette székit,
Melyben gyakorolja igaz itéletit;
Országlása kihat minden rendre.
Isten angyali! áldjátok az urat,
Ti erős lelkek! kik ő akaratját
Teszitek, és jártok ő kedvére.

8. Dicsérjétek őt minden ő seregi!
Kik a mennyekben szolgáltok őneki,
És kik őrzitek szent akaratját.
Áldjátok az urat minden állatok!
Ő nagy birodalmát magasztaljátok.
Áldjad lelkem, örökké az urat!

CV. ZSOLTÁR. *T. B.*

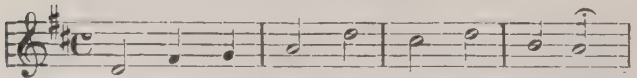

1. Ad-ja-tok há-lát az Is-ten-nek,

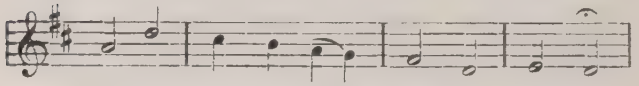

I-mád-koz-za-tok szent ne-vé-nek;

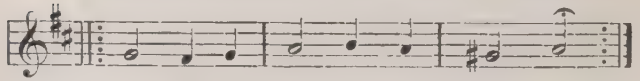

Hirdes-sé-tek di-csé-re-tét,
És minden jó-té-te-mé-nyét.

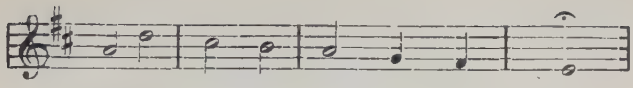

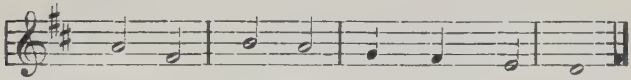

2. Néki vígan énekeljetek
Csuda dolgait dicsérjétek;
Magasztaljátok szent nevét, :/:
Kik szívből félitek őtet.
Örüljön azoknak szívek,
Kik az úrról értekeznek.

3. Keressétek e kegyes urat,
És annak színét és hatalmát;
Meggondoljátok dolgait; :/:
Ne felejtsétek csudáit;
Itéletit hirdessétek,
Melyek ő szájából jöttek.

CXIX. ZSOLTÁR. *T. B.*

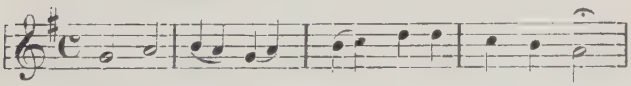

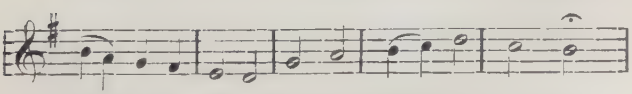

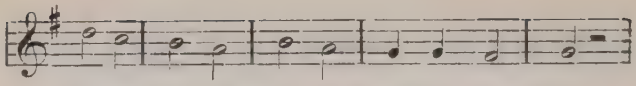

Isten tör-vé-nyé-re vagyon gondjok,

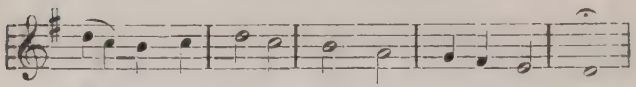

És a szerént él-nek minden i-dő-ben:

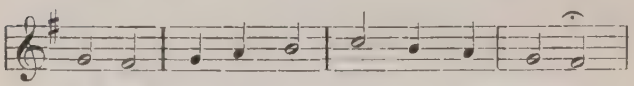

A kik szent bizony-sá-git meg-őr-zik.

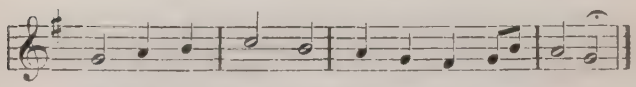

És az Is-tent szivök szerint ke-re-sik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván,
A kik hamisságot nem cselekesznek;
De mindenkor az úr útaiban
Járnak és szent ártatlanságban élnek.
Meghagytad, hogy parancsolatidat
Jól megőrizzük minden mondásidat

3. Vajha én oly boldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a te szent útaidban,
És engedhetnék szent törvényednek!
Ha nézhetném törvényedet valóban.
És azt szívemben bizonnyal hinném!
Így soha semmi szégyenbe nem esném.

4. Hálát adok néked teljes szívből,
Hogy megtanitasz te itéletidre,
Melyek tiszták minden hiba nélkül.
Megtartom és gondom lesz törvényedre;
De kérlek téged oh én Istenem!
Hogy soha örökké ne hagyj el engem.

5. Beszéld meg, mit tégyenek az ifjak,
Hogy ők élhessenek feddhetetlenül?
Szent igéd szerént útjokat szabják.
Én téged kerestelek szüntelenül:
Kérlek úr Isten! teljes szívemből,
Ne hagyj eltévelyednem törvényedtől.

6. A te igédet rejtem szívemben,
Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged
De megmaradjak te ösvényedben;
Minden dolgomban megtartom törvényed.
Áldott Isten! taníts meg engemet,
Hogy igazán értsem rendelésedet.

7. Itéletedet én ajakimmal,
És a te szádnak ő kegyes beszédét
Előszámlálom hálaadással;
Kötéseddel vigasztalom szívemet;
Bizonyságidon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnekem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nekem
Vagyon csak a te parancsolatidban.
Te útaidat gyakran említem,
Hogy meg ne essem azokban;
Szent igazságodban minden kedvem.
És a te igédet el nem felejtem.

9. Én Istenem; tanits útaidra,
Hogy szent törvényedre gondot viseljek,
És azokat megtartsam mindenha.
Adj értelmet; igazgass, uram! kérlek;
Hogy törvényedet őrizzem híven,
És megtartsam mindenkor én szívemben.
10. Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem,
Mutasd meg parancsolatid ösvényét.
Mert azokban igen gyönyörködöm:
Te rendelésedre hajtsad szívemet
Nagy figyelmetes együgyüségben,
És engem ne hagyj esnem fösvénységbe.
11. Fordítsad el az én szemeimet,
Hogy hijábavalókat ne nézzenek;
A te útadban éltess engemet
Szolgáddal láttasd szent igéretednek
Bétöltését, a ki téged tisztel,
És mindenkor fél alázatos szívvel.
12. Végy el rólam minden gyalázatot,
A melytől én igen félek, rettegek.
Jók a te ösvényid, és azokat
Én megtanulni igen örvendezek;
Törvényedben gyönyörködik szívem.
Igazságodban éltess uram! engem.
13 Zengő kiáltásom jusson hozzád,
És igazságodat adjad értenem,
A mint szent igédben felfogadtad,
Jusson elődbe én esedezésem;
Szabadits meg minden inségemből,
A te régen tett szent igéretedből.

14. Ha én megtanulom szerzésedet,
Az én ajakimmal dicsérlek téged,
Nyelvem hirdeti te szent igédet;
Mert minden törvényed és igéreted
Merő hűség és tiszta igazság,
Melyben nem találtatik semmi hívság.
15. Ments meg, uram! engem kezeiddel,
És légy erős segedelmem énnékem;
Mert törvényedet szeretem szívvel,
Idvezitésedet várom Istenem!
Melyben vetettem reménységemet:
Mert igen kedvelem szent törvényedet.
16. Éltét csak azért kivánja lelkem,
Hogy ő tégedet, uram! dicsérhessen;
Itéleted legyen segitségem.
Mint egy elveszett juh, úgy bújdosom én;
Uram! keress meg engem szolgádat,
S nem felejtem el parancsolatidat.

CXXV. ZSOLTÁR. *T. B.*

1. A kik bíznak az úr Istenben
Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el
Semminémű veszedelemben.
Mint a Sión hegye megállnak,
Nem ingadoznak.
2. És mint a nagy Jéruzsálemet
Hegyek környülvették
És nagy keritések:
Aképen Isten az ő népét

És ő híveit környülveszi
És megőrizi

3. Mert az övéit ő nem hagyja
A hamis kezében,
És semmi inségben;
Hogy kiki ő magát megójja
Hogy a hitlen népekkel egybe
Ne essék bűnbe.

4. Jelen vagyon a jószívükkel;
De a hitleneket,
És ő ösvényeket
Elhagyja a gonosztevőkkel;
De Izraelnek békességet,
Ád csendességet.

CXXX. ZSOLTÁR. *T. B.*
„Szeret, imád, magasztal."

1. Tehozzád teljes szívből
Kiáltok szüntelen
E siralmas mélységből:
Hallgass meg úr Isten!
Nyisd meg te füleidet.
Midőn téged hívlak
Tekintsd meg én ügyemet,
Mert régen óhajtlak.

2. Ha uram! bűnünk szerént
Minket bűntetnél meg,
Uram e világ szerént
Ki állhatna úgy meg!
De a te irgalmad nagy
A téged félőken;

És te engedelmes vagy,
Hogy dicsérjen minden.

3. Énnekem reménységem
Vagyon csak Istenben
És bízik az én szívem
Ő szent igéjében.
Én lelkem, erős hittel,
Az urat óhajtja,
Mint a virrasztó éjjel
A virradtát várja.

4. Izrael! az Istenben
Vesd reménységedet;
Mert szent irgalma bőven
Nagy meszsze kiterjedt;
Ő segitő mindenben:
Hívein könyörül,
Az Izraelt kegyesen
Kimenti bűnéből.

CXXXV. ZSOLTÁR *T. B.*

„Dicsérünk téged Isten.“

1. Áldjátok az úr nevét,
A kik néki szolgáltok;
Magasztaljátok őtet,
Kik hív szolgái vagytok,
Kik állotok házában,
És jártok tornácziban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő;
Áldjátok ő szent nevét;

Mert ő igen jó kedvű:
Jákóbot, mint ő népét,
Izraelt elválasztá,
Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten
Erősb más Isteneknél:
Hatalma nagy mindenen:
Isteni beszédével,
A mit akar az égen,
Megteszi földön, vizen.

4. Ki e világ végéről
Támaszt terhes felhőket,
A földet hinti feljül,
Midőn bocsát esőket;
Szeleit rejtek-helyből
Kiküldi erejéből.

5. Megáll örökké neved
És szent emlékezeted;
Népedet hatalmadban
Itéled igazságban.
Szolgáinak az Isten
Megkegyelmez kegyesen.

CXXXVIII. ZSOLTÁR *T. B.*

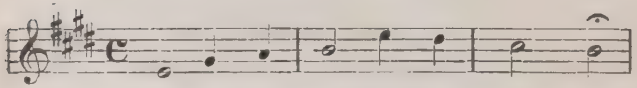

1. Di-csér té-ged tel-jes szí-vem,
Di-csér-lek Is-te nek fe-lett

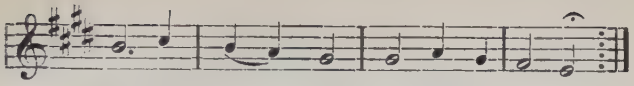

Én Is - te - nem, hirdetem neved;
És té - ge - det, mert azt érdemled!

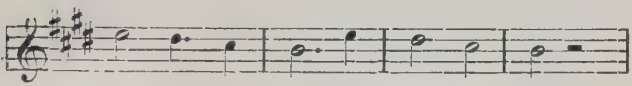

És a te szent egy-há-zad-ban,

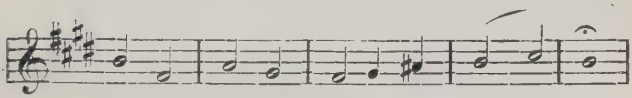

I-mád-kozván neved tisz - te - lem;
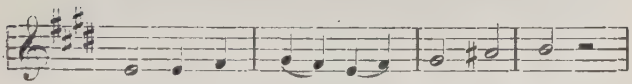
Ál-dá-sod - ra én kész va-gyok,
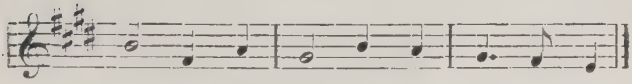
Há-lát a - dok né - ked Is - te-nem!

2. Öregbül nagy dicsőséged,
Mert megtészed a mit megmondasz; :/:
Ha könyörgök inségemben:
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, uram! dicsérnek;
Mert szent igéd igazságát,
Tiszta voltát eszekbe vették.

3. Ez urat, ki felségesen
Csudát tészen, felmagasztalják, :*l*:
Mondván: nagy az ő ereje,
Dicsősége és azért áldják.
Mert noha űl nagy-magasan:
De lát nyilván alatt-valókat;
Magas dolgokat is könnyen
Lát élesen, mind fenn s mind alant.

4. Mindennémű szükségemben,
Inségemben megerősítesz; :*l*:
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyülölnek, engem megmentesz.
A mit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez mégyen mindenütt,
Jó kedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el kezed munkáit.

CXLI. ZSOLTÁR. *T. B.*

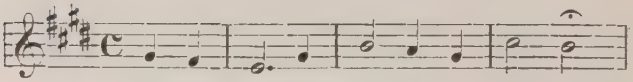

1. Tehoz-zád ki - ál-tok úr Is - ten!

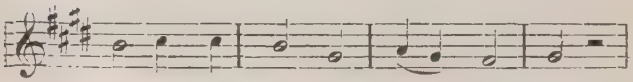

Si-ess én - hoz-zám ne kés - sél,

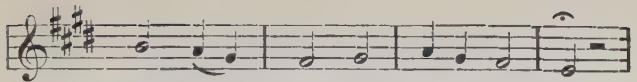

Mert té - ged ó-hajtlak szívvel;
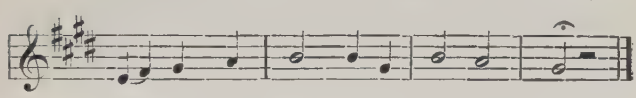
Azért hallgass meg kegyelme-sen.

2 Könyörgésem elődbe menjen,
Mint jó illat füstölgése;
Kezeim telemelése
Estvéli áldozatúl legyen.

3. Ne bocsásd szívemet gonoszra:
Hogy a hamisan élőkkel
Soha ne ereszkedjem el,
Az ő nyájas kívánságokra.

4. Az hív ember megfeddjen engem,
És feddése kedves leszen,
Mint balzsam-olaj fejemen:
Még verése sem árt énnekem.

5. Mert én elhiszem s mondom nyilván,
Hogy még a hitetlenekért
Imádkozom mentségekért;
Nyavalyájokon szánakozván:

6. Szemeim reád néznek, uram,
Reménységem vagyon benned;
Lelkemet hát el ne vessed,
Mert te vagy minden bizodalmam.

CXLVI. ZSOLTÁR. *T. B.*

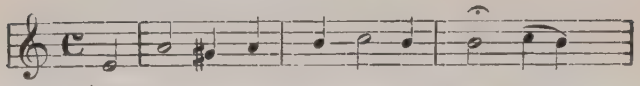

1. Áld-jad én lel-kem az u - rat, Hir-
Az Is-ten-nek a-dok há - lát, Va-

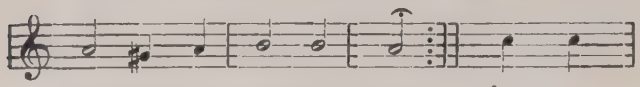

des-sed di - csé-re - tét Én az
la-mig en - gem él - tet;
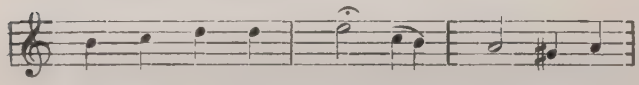
úr-nak é-nek - lek, Mind - ad-dig mig-

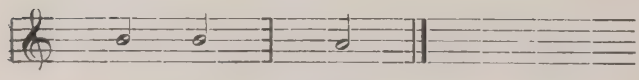

len é - lek.

2. Ne légyen bizodalmatok
Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bizzatok,
Kiben segitség nincsen:
Mihelyt lelke kimegyen,
Menten hamuvá leszen.

3. Minden dolga és szándéka
Elvész azon nap vele;

Boldog, a kinek oltalma
A Jákóbnak Istene;
A kinek mindenekben
Reménysége az Isten.

4. A ki mind mennyet és földet,
És a tengert teremté,
És ezekben mindeneket
Nagy hatalmával szerzé,
Igazsága, hívsége
Megmarad mind örökké.

5. A kik méltatlan szenvednek,
Megmenti a jó Isten:
A nyomorult éhezőknek
Ő eledelt ad bőven:
A foglyokat kihozza,
Rabságból kioldozza;

6. És a világtalanoknak
Megnyitja ő szemeket;
A kik dülőfélben vagynak,
Meggyámolítja őket:
Az igazakat híven
Szereti az úr Isten.

7 Veszedelmében megmenti
A nyavalyás jövevényt;
Az árvákat megsegiti,
Kegyesen rájok teként;
A sérelmes özvegyek
Tőle megenyhittetnek.

8. A hitetleneket megrontja,
Ösvényeket elvesztvén;
De megáll az ő országa
Most és minden időben:
Oh Sion! a te urad
Mind örökké megmarad.

Zsoltárok lajstroma.

	Lap
A ki nem jár hitlenek tanácsán	3
A kik bíznak az úr Istenben..	59
A Sionnak hegyén úr Isten	36
Adjatok hálát az Istennek	54
Áldjad én lelkem az urat	66
Áldjad lelkem uradat, Istenedet	52
Áldjátok az úr nevét	61
Az egek beszélik	10
Az erős Isten uraknak ura	32
Az én lelkem szép csendesen	35
Az Istenhez az én szómat	42
Az oly emberek nyilván boldogok	55
Az úr énnékem őriző pásztorom	13
Az úr bir az egész földdel	15
Az úrnak irgalmát	47
Dicsér téged teljes szivem	62
Dicsérlek uram tégedet	19
Dicsérünk téged Isten	41
E földön ti minden népek	51
Hajtsd hozzám uram füledet	46

Lap
Haragodnak nagy voltában 28
Kiáltásom halld meg Isten 33
Mindenkoron áldom.. 26
Mint a szép hüvös patakra 30
Nosza istenfélő szent hívek 21
Oh felséges úr, mi kegyes Istenünk 6
Oh seregeknek Istene 44
Örvendj egész föld az Istennek 39
Szívemet hozzád emelem 17
Tarts meg engemet, oh én Istenem 8
Tebenned biztunk eleitől fogva 49
Tehozzád teljes szívből 60
Tehozzád kiáltok úr Isten 64
Úr Isten az én imádságom 4

FÜGGELÉK.

IMA.

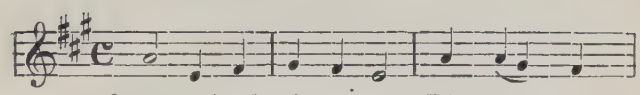

1. Gyermekednek szája Di - csér té-
I - má dat és hála kél e zsen-

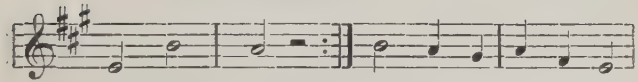

ged, Is ten! Hallgasd meg nyelvemnek
ge szív - ben.

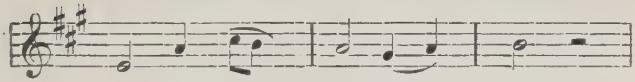

gyön-ge re - be - gé - sét,
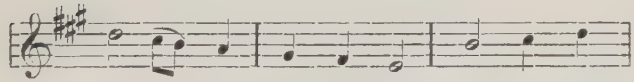
É - re - ző szi vem nek Te ér-ted

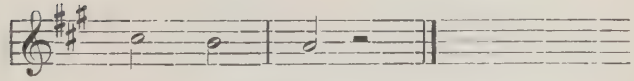

ve - ré - sét.

2. Tégy szent vallásomnak
Szerető keblére.
Mint égi társamnak
Sírig hű ölére.

Ő áldjon meg engem,
Ő vezessen hozzád,
Hogy az én szivemben
Lakozzék mennyország.

3. Tündér virágkorom
Nem nyílik örökké,
Elhervad egykoron
S nyoma se lesz többé;
De sohasem hervad
A lelki buzgóság.
Igéd rá a harmat
S gyümölcse boldogság.

4. Teremts tiszta szivet
Oh Isten, én bennem!
És gyermekded hitet
Munkálj én szivemben!
Ki szeret, hisz, érez,
Gyermekek módjára,
Az ilyeneké lesz
A mennyek országa.

5. Vezess atyám engem
Szent ismeretedre
S igaz félelmedben
Őrizz meg örökre.
Add, maradjak gyermek
Napom alkonyáig,
Vétket ne ismerjek
Koporsóm zártáig.

Hajlékodba.

Iszlai Márton

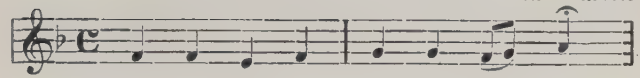

1. Haj-lé-kod-ba, temp-lo - mod - ba
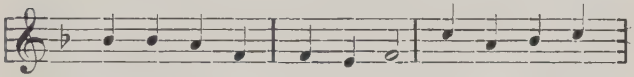
Im be-jöt tem, jó Atyám! Száll fohászom
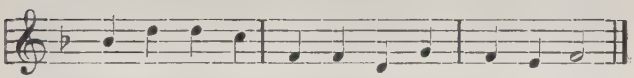
tiszta szárnyon S mintha szavad hallanám.

2. Én Istenem, légy itt velem,
Mutasd meg szent arczodat!
Szállj szivembe, szállj lelkembe,
Érezzem jó voltodat.

3. Ének zengjen, zengedezzen,
Templom legyen kebelem!
Szent oltára, erős vára
Te légy édes Istenem.

I Zsoltár.

1. Boldog vagy ember, kit a hit-le-nek

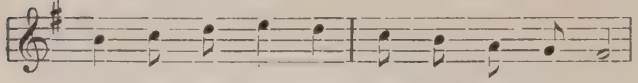

Ha-mis ta-ná-csa meg nem in-ga-tott.

Ki bű-nö-sök-kel egy ú ton nem állsz.

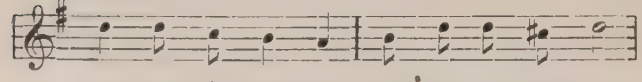

Is-tent gya-lá-zók szé-két el-ha-gyod,

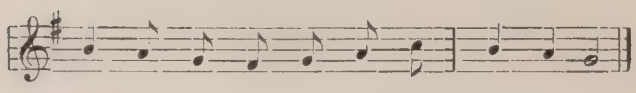

Is-tent gya-lá-zók szé-két el-ha-gyod.

2. Mert míg az Úrnak örvendez szived,
És hitben éled éjjed, nappalod,
Virulni fogsz, mint termő törzs, melyet
|: Hűs folyam öntöz, áldás megrakott :|

3. Nem így a hitlen gunyolók, nem így,
Szétszórja őket majd a büntetés,

Mint könnyű polyvát fergeteg szele,
|: S útjok hazátlan messzeségbe vész:|

4. Mert ülvén ott, Sionnak szent hegyén,
Itél az Úr, a mindent jól tudó!
És állván ott a megitéltetést,
|: Elvész a hitlen, üdvöz lesz a jó. :|

Közelb hozzád, Uram . . .

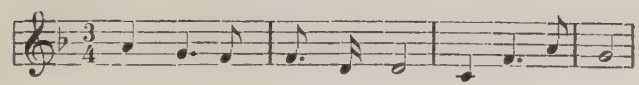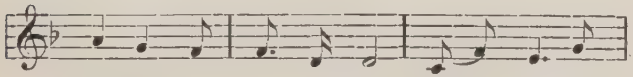

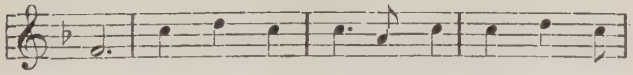

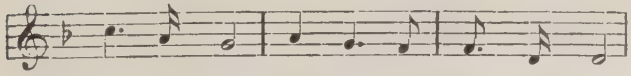

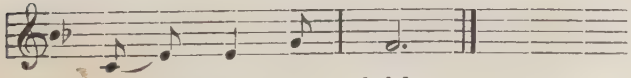

2. Mint vándor, úgy a nap
Nyugvóra tér.
Fejaljam durva kő,
Köröttem éj;
De vágyom nyugtalan
|: Közelb hozzád, Uram, :|
Mind közelebb.

3. Mutasd az égbe föl
Mely út vezet;
Ha bármit küldsz, tudom
S áldom kegyed;
Angyalt küldsz titkosan
|: És hozzád, jó Uram :|
Hí közelebb.

4. Ha lelkem bús, sötét
S veled betel,
Búmból majd támadand
Egy új Bethel;
Nem lankaszt gyötrelem.
|: Hozzád jó Istenem :|
Visz közelebb.

5 Ha szárnyom csattogón
Égbe ragad,
Nap, hold, csillag-sereg
Mind elmarad;
Ezt zengem untalan:
|: Közelb hozzád, Uram :|
Mind közelebb.

FÜGGELÉK LAJSTROMA.

Boldog vagy ember 76
Gyermekednek szája 73
Hajlékodba, templomodba 75
Közelb hozzád, Uram 77

DATE DUE

GAYLORD PRINTED IN U.S.A.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500
All items are subject to recall.

GTU Library
3 2400 00389 3546